CRONICI DIN
ȚINUTURI
ÎNTUNECATE

DEVORATORUL-DE-SUFLETE

MICHELLE PAVER

MICHELLE PAVER

DEVORATORUL-DE-SUFLETE

Volumul III din seria

CRONICI DIN

ȚINUTURI

ÎNTUNECATE

r a o p e n t r u c o p i i

1

Torak n-ar fi vrut să fie o prevestire.

Nu voia să fie nimic altceva decât o simplă pană de bufniţă căzută pe zăpadă. Aşa că o ignoră. Aceasta a fost prima lui greşeală.

În linişte, se întoarse pe aceleaşi urme pe care le urmărise din zori. Păreau proaspete. Îşi scoase mănuşa cu un deget şi le pipăi. N-aveau gheaţă pe fund. Da, erau proaspete.

Întorcându-se spre Renn, aflată mai departe de culmea pe care stătea el, îşi atinse uşor mâneca şi ridică degetul arătător, apoi arătă în jos spre pădurea de fag. Un ren ce se îndreaptă spre miazăzi.

Renn dădu din cap, scoase o săgeată din tolbă şi o fixă în arc. Ca şi Torak, abia putea fi recunoscută în hanoracul şi pantalonii din piele de ren, cu faţa mânjită cu cenuşă, pentru a-şi camufla mirosul. Ca şi el, era flămândă, pentru că nu pusese nimic în

gură în afară de bucăţica de carne uscată de mistreţ de la masa de dimineaţă.

Dar, spre deosebire de el, ea nu văzuse pana de bufniţă.

„Aşa că nici nu-i spune", reflectă el.

Aceasta a fost a doua lui greşeală.

Cu câţiva paşi mai jos de el, lupul adulmeca un loc în care renul râcâise zăpada pentru a da de licheni. Avea urechile ciulite, iar blana argintie îi era zburlită de emoţie. Dacă simţise tulburarea lui Torak, n-o arăta. Mai adulmecă o dată, apoi ridică nasul pentru a prinde adierea vântului încărcată de mirosuri şi privirea lui de chihlimbar se îndreptă spre Torak. Miroase a rău.

Torak îşi înclină capul.

– Ce vrei să spui? întrebă el în graiul lupilor.

Lupul îşi mişcă mustăţile. Miros rău.

Torak se duse să cerceteze ce anume găsise şi descoperi pe pământul dezgolit un strat subţire de puroi galben. Lupul îi comunicase faptul că renul era bătrân şi cu dinţii tociţi din cauza nenumăratelor ierni în care molfăise lichenul aspru.

Torak îşi încreţi nasul într-un zâmbet scurt, de lup. Mulţumesc, frate de haită. Apoi îşi aruncă privirea spre Renn şi coborî culmea, cât de silenţios putea să-i permită încălţămintea din piele de castor.

Dar nu destul de încet pentru urechile lupului care îşi ciuli cu reproş o ureche în timp ce mergea pe zăpadă, tot atât de lipsit de zgomot ca un nor de fum.

Împreună se strecurară printre copacii adormiţi. Stejarii negri şi fagii argintii sclipeau din cauza chiciurei. Ici-colo, Torak văzu strălucirea de un roşu aprins a boabelor de ilice; iar verdele profund al molidului veşnic treaz stătea de pază, veghind asupra fraţilor lui adormiţi. Codrul era liniştit. Râurile erau îngheţate. Cea mai mare parte a păsărilor migraseră spre miazăzi.

„Cu excepţia bufniţei aceleia", îşi zise Torak.

A ştiut că e o pană de bufniţă, imediat ce i-a văzut partea superioară, ca o blăniţă din puf, menită să înăbuşe zgomotul zborului, atunci când bufniţa vâna. Dacă ar fi fost cenuşiul prăfos al bufniţei de pădure, nu i-ar fi stârnit teama, pur şi simplu i-ar fi dat-o lui Renn, care folosea penele pentru a-şi împodobi săgeţile. Dar această pană era vărgată cu dungi negre şi roşcate; umbră şi flacără. Ceea ce-i confirma lui Torak că aparţinuse celei mai mari şi mai feroce dintre bufniţe: Bufniţa-Vultur. Şi să dai peste una dintre acestea – era semn rău.

Nasul negru al lupului se încreţi.

Brusc, Torak intră în alertă.

Printre copaci, zări renul păscând licheni. Auzi scârţâitul copitelor şi-i văzu respiraţia aburindă. Bine că se aflau sub vânt. Uită de pană şi se gândi la carnea suculentă şi la grăsimea măduvei.

În spatele lui, auzi zgomotul uşor al arcului lui Renn. Îşi puse şi el o săgeată în al său, apoi îşi dădu seama că îi bloca vederea şi se aşeză pe un genunchi, pentru ca ea să aibă o vizibilitate mai bună.

Renul se mută după un fag. Trebuia să aştepte.

În timp ce Torak aştepta, observă un molid cam la cinci paşi mai jos de el. Şi felul cum avea deschise braţele încărcate de zăpadă... atenţionându-l să se retragă.

Apucându-şi arcul, îşi fixă privirea asupra prăzii.

O pală de vânt mişcă fagii din jur şi ultimele frunze din vara trecută tremurară ca nişte mâini uscate şi moarte.

Înghiţi în sec. Simţea că pădurea încerca să-i spună ceva.

Deasupra capului său, o ramură se mişcă şi de pe ea căzu un noian de zăpadă. Îşi aruncă privirea în sus. Îi sări inima din piept. Bufniţa-Vultur. Urechile moţate erau ascuţite ca un vârf de suliţă. Ochii uriaşi şi portocalii păreau doi sori gemeni.

Cu un ţipăt, Torak sări în picioare.

Renul o luă la goană.

Lupul alergă în urmărirea lui.

Săgeata lui Renn trecu exact pe lângă gluga lui Torak.

Bufniţa-Vultur îşi deschise aripile enorme şi zbură de acolo fără zgomot.

– Ce naiba faci? ţipă furioasă Renn. Să te ridici aşa în picioare? Puteam să te ucid!

Torak nu răspunse. Privea zborul bufniţei-vultur plutind pe albastrul extraordinar al cerului de amiază. „Dar bufniţele-vultur, gândi el, vânează noaptea!“

Lupul sosi sărind printre copaci şi se opri lângă el, scuturându-se de zăpadă şi dând din coadă. Nu

se aşteptase să prindă renul, dar urmărirea îi făcuse plăcere.

Simţind tulburarea lui Torak, se frecă de picioarele lui. Acesta îngenunche îngropându-şi obrazul în blana deasă şi aspră; inspirându-i mirosul familiar şi dulce, ca de iarbă.

– Ce nu e în regulă? întrebă Renn.

Torak ridică privirea.

– Bufniţa aceea, desigur.

– Care bufniţă?

El clipi.

– Dar trebuie s-o fi văzut şi tu! Bufniţa-Vultur era atât de aproape, că aş fi putut să o ating!

Pentru că ea continua să pară nedumerită, el alergă înapoi pe colina pe care tocmai o părăsise şi găsi pana.

– Uite-o! gâfâi el, întinzându-i-o.

Lupul îşi lăsă urechile pe spate şi mormăi. Renn îşi duse mâna la penele creaturii ce-i proteja clanul.

– Ce înseamnă asta? întrebă Torak.

– Nu ştiu, dar e ceva rău. Trebuie să ne întoarcem. Fin-Kedinn va şti ce să facă. Torak, spuse ea privind pana, las-o aici!

În timp ce o arunca pe zăpadă, îşi dori să n-o fi ridicat niciodată cu mâna goală. Un colb fin şi cenuşiu îi prăfuise palma. Şi-o şterse de hanorac, dar pe piele îi rămase un miros de putreziciune ce îi amintea de Câmpul Oaselor din tabăra Corbilor.

Brusc, lupul scoase un fel de hârâit şi ridică urechile.

– Ce a mirosit? întrebă Renn. Ea nu vorbea limba lupilor, dar pe lupul acesta îl cunoştea.

Torak se încruntă.

– Nu ştiu.

Lupul ţinea coada sus, dar nu lăsa să se vadă nici unul dintre semnele cunoscute de Torak, care anunţau existenţa unei prăzi.

– Pradă ciudată, îi spuse apoi lupul lui Torak, care îşi dădu seama astfel că şi el era derutat.

Pe Torak îl năpădi o senzaţie copleşitoare de primejdie. Scoase un lătrat de atenţionare urgentă.

– Pfui! Nu te apropia!

Dar lupul era deja departe, părăsind valea în salturi agile.

– Nu! ţipă Torak, ţinându-se cu greu după el.

– Ce se întâmplă? strigă Renn. Ce a spus?

– Pradă ciudată! răspunse Torak.

Cu o îngrijorare crescândă îl văzu pe lup ajungând la marginea pădurii şi apoi uitându-se înapoi spre ei. Era magnific cu blana lui deasă de iarnă, puternic colorată, cenuşie cu negru şi cu puţin roşcat ca de vulpe, ţinând coada stufoasă încordată din cauza emoţiei stârnite de vânătoare.

– Urmează-mă, frate de haită! Pradă ciudată!

Apoi dispăru.

Îl urmară cât putură de repede, dar erau încărcaţi cu tot calabalâcul şi cu sacii de dormit. Zăpada fiind groasă, fuseseră nevoiţi să-şi pună încălţări pentru zăpadă din împletitură de răchită, ce le

îngreunau şi mai mult înaintarea. Când ajunseră în vârf, lupul nu mai putea fi văzut nicăieri.

– O să ne aştepte, zise Renn încercând să pară liniştită. Apoi arătă spre un desiş de plopi tremurători. Îndată ce vom ajunge acolo jos, o să apară.

Torak se simţi puţin mai bine. Nu mai departe de ieri, lupul se ascunsese în spatele unui tufiş de ienupăr, apoi ţâşnise din el izbindu-se de Torak şi doborându-l într-un morman de zăpadă, mormăind şi muşcându-l în joacă, până ce el nu mai putuse de atâta râs.

Ajunseră la plopii tremurători. Dar lupul nu apăru.

Torak scoase două lătrături scurte.

– Unde eşti?

Nici un răspuns.

Totuşi, urmele lui erau destul de clare. Pe aici vânau nenumărate clanuri şi toate foloseau câini, dar urmele lupului nu puteau fi confundate cu ale unui câine. Un câine aleargă la întâmplare, deoarece ştie că stăpânul îi va da de mâncare, în timp ce un lup aleargă cu un scop precis: să găsească o pradă, altfel, va muri de foame. Şi, deşi lupul se afla de şapte luni împreună cu Torak la clanul Corbului, Torak nu l-a hrănit niciodată, de teamă să nu-şi piardă aptitudinile de vânător.

După-amiaza înainta şi ei continuau să meargă pe urmele lui: salturi în linie dreaptă, în care labele dinapoi cădeau exact în urmele labelor dinainte.

Scârţâitul încălţărilor pentru zăpadă şi şuieratul respiraţiei lor stârneau ecouri în Codru.

– Mergem drept spre Nordul Îndepărtat, zise Renn.

Se aflau la o depărtare de aproape o zi de mers de tabăra Corbilor, ce era ridicată la sud-vest, lângă Apa Întinsă.

Torak lătră din nou.

– Unde eşti?

De pe un copac căzu zăpadă chiar peste gluga lui. Liniştea ce se aşternu după aceea părea mai profundă decât înainte.

În timp ce privea lumina ce cădea pe un tufiş de ilice, Torak îşi dădu seama că ziua e pe sfârşite. Pe cer, strălucirea ei se estompa, în timp ce pe sub copaci se furişau umbrele. Prin inimă îi trecu un fior de gheaţă, deoarece ştia că începuse intrarea în Întuneric.

Clanurile numeau această perioadă timpul demonilor, fiind iarnă, când Marele Bizon se înălţa şi mai sus printre stele şi când demonii scăpau din Lumea de Dincolo şi bântuiau Codrul, pentru a aduce nenorociri şi disperare. Era de ajuns numai unul, pentru a pune în primejdie o vale întreagă şi, deşi magii vegheau neîncetat, nu puteau să-i prindă pe toţi. Era greu să-i vezi pe demoni. Nu puteai să-i zăreşti decât o clipă şi nu erai sigur cu ce seamănă, deoarece erau în permanentă schimbare şi cel mai mult le plăcea să se ascundă în gurile celor care dormeau, pentru a le stăpâni apoi trupul. Stăteau

acolo ghemuiţi în străfundurile de jar, sorbindu-ţi curajul şi încrederea şi lăsând în urmă seminţele răutăţii şi ale vrajbei.

În aceste clipe, în timpul demonilor, Torak ştia că prevestirile se adevereau. Lupul nu urla nici un răspuns, deoarece nu putea. I se întâmplase ceva!

Prin mintea lui Torak începură să se perinde viziuni de coşmar. Ce ar fi fost dacă lupul ar fi încercat să doboare un bizon de unul singur sau un elan? Avea doar douăzeci de luni. O izbitură de copită putea să ucidă un tânăr lup iraţional de curajos.

Sau poate a căzut într-o capcană? Torak îl învăţase să le ocolească. Dacă a fost neatent? A căzut în cursă. Incapabil să urle, dacă laţul i s-a strâns prea tare în jurul gâtului.

Copacii trosneau. De pe ei continua să cadă zăpada. Torak îşi duse palmele la gură şi urlă.

– Unde eşti?

Nici un răspuns.

Renn îi trimise un zâmbet îngrijorat şi în ochii ei întunecaţi descoperi propria lui nelinişte.

– Soarele coboară spre asfinţit, zise ea.

El înghiţi în sec.

– În curând, luna va fi sus. Va fi suficientă lumină pentru a continua urmărirea.

Ea dădu din cap cu îndoială.

După încă câţiva paşi, se întoarse brusc.

– Torak! Aici!

Indiferent cine l-a prins pe lup a făcut-o cu ajutorul celei mai simple capcane. A săpat o groapă, pe care a ascuns-o sub un strat subţire de crengi acoperite cu zăpadă.

N-a fost ţinut prea mult acolo, dar în zăpada bătătorită din jurul gropii Torak găsi nişte fâşii împletite din piele crudă.

– O plasă, zise el cu neîncredere. Au folosit o plasă!

– În groapă nu e nici o ţepuşă, constată Renn. Se pare că au vrut să-l captureze viu.

„E un coşmar", gândi Torak. Am să mă trezesc şi lupul va veni sărind printre copaci.

La asta se gândea când văzu sângele. Stropi uimitor de roşii pe zăpada albă.

– Probabil că i-a muşcat, murmură Renn. Sper că a făcut-o, sper că le-a smuls mâinile!

Torak ridică de jos un smoc de blană însângerată. Degetele îi tremurau. Făcu efortul de a citi urmele de pe zăpadă.

Lupul s-a apropiat de groapă cu prudenţă, urmele lui schimbându-se de la linia dreaptă ce o urmase săltând la mersul obişnuit, în care urmele labelor din faţă şi din spate erau aşezate una lângă alta. Totuşi, se apropiase.

„O, lupule! rosti în gând Torak. De ce n-ai avut mai multă grijă?"

Apoi îl copleşi gândul că prietenia lui cu lupul a fost, poate, cea care l-a făcut atât de încrezător în oameni. Poate că e numai vina lui.

Privi fix poteca bătătorită ce se îndrepta spre miazănoapte. Se formase gheaţă în urmele lăsate. Răpitorii lupului au venit de acolo.

– Câte perechi de urme? întrebă Renn aflată în urmă, conştientă că Torak e un urmăritor mult mai bun decât ea.

– Două. Urmele omului mai mare s-au afundat mai adânc la plecare.

– Aşadar, el îl ducea pe lup. Totuşi, de ce l-au luat? Nimeni nu răneşte un lup. Nimeni nu îndrăzneşte. E legea strictă a clanurilor: să nu faci rău nici unuia dintre vânătorii Codrului. Torak, chemă ea apoi, ghemuindu-se în spatele unui pâlc de ienuperi. Aici au stat ascunşi. Dar nu pot să-mi dau seama...

– Nu te mişca! o atenţionă Torak.

– Ce spui?

– Acolo, lângă încălţămintea ta.

Ea îngheţă.

– Cine a făcut asta?

El se aşează pe vine, pentru a cerceta mai bine.

Tatăl lui îl învăţase să urmărească prada şi credea că ştie fiecare urmă a fiecărei fiinţe din Codru; dar acestea erau cele mai ciudate pe care le văzuse vreodată. Foarte uşoare şi mici, ca ale unei păsări, dar nu chiar aşa. Urmele din spate păreau nişte mâini mici, cu cinci gheare încovoiate, dar urmele din faţă nu existau, doar două marcaje ca nişte băşicuţe: ca şi cum creatura mersese pe catalige.

– Pradă ciudată, murmură Torak.

Renn îi întâlni privirea.

– Momeală. Au folosit o momeală.

El se ridică.

– S-au îndreptat spre miazănoapte, spre Valea Axehandle. Dar de acolo, unde ar putea să se ducă?

Ea ridică mâinile spre cer.

– Oriunde! S-ar putea întoarce spre răsărit la Lacul Axehead şi să continue să facă tot drumul până la Munţii Înalţi. Sau să se întoarcă spre miazăzi, spre Codrul Adânc. Sau spre apus; acum ar putea fi la jumătatea drumului spre Mare...

Auziră voci.

Aşa că se ghemuiră după ienuperi. Renn îşi pregăti arcul, iar Torak scoase de la cingătoare securea din silex.

Indiferent cine erau, nu încercau să se ascundă. Torak văzu că erau un bărbat şi o femeie, urmaţi de un câine mare, ce trăgea o sanie pe care era aşezat un căprior mort. Un băiat de vreo opt primăveri mergea înaintea lor cu pas hotărât şi nerăbdător. Alături de el, se afla un câine mai tânăr, cu o şa din piele de cerb legată pe spate.

Câinele cel tânăr adulmecă mirosul lupului ce se răspândea din hainele lui Torak, scoase un scâncet îngrozit şi se grăbi să-l ajungă din urmă pe băiatul care se oprise. Torak îi văzu tatuajul clanului dintre sprâncene: trei ovale negre şi subţiri, ca şi cum ar fi fost în permanenţă încruntat.

Renn şopti:

– Clanul Salciei! Poate au văzut ceva!

– Nu! o trase el înapoi. Nu ştim dacă putem avea încredere în ei!

Ea îl privi fix.

– Torak, aceştia sunt Sălcii! Putem avea încredere!

Înainte ca el să o poată opri, ea alergă spre ei, cu amândoi pumnii strânşi la piept în dreptul inimii, în semn de prietenie.

Când o văzură, începură să zâmbească. Se întorceau la clanul lor de la apus, explică apoi femeia. Faţa ei era brăzdată de cicatrice, ca o scoarţă crăpată de mesteacăn, dovadă că supravieţuise bolii din vara trecută.

– V-aţi întâlnit cu cineva? Suntem în căutarea...

– „Suntem?“ întrebă bărbatul.

Torak se ridică la rândul lui.

– Veniţi dinspre miazănoapte. N-aţi văzut pe nimeni?

Ochii bărbatului se îndreptară spre tatuajul clanului lui Torak şi ridică din sprâncene.

– Zilele acestea nu întâlnim prea mulţi din clanul lupului.

Apoi spuse spre Renn: Sunteţi prea tineri pentru a vâna atât de departe de tabăra voastră.

Renn spuse repede:

– Dar amândoi avem treisprezece primăveri! Şi avem permisiunea căpeteniei noastre...

– Aţi văzut pe cineva?

– Eu am văzut, interveni băiatul.

– Pe cine? strigă Torak. Cine era?

Băiatul se dădu înapoi, uimit de expresia lui încordată.

– M-am... m-am dus după Snapper, arătă el spre câinele ce dădu uşor din coadă. Îi place să vâneze veverițe, dar s-a pierdut. Atunci i-am văzut. Aveau o plasă, în care se zbătea ceva.

„E încă viu", gândi Torak. Îşi încleştase atât de tare pumnii, încât unghiile îi intraseră în carne.

– Cum arătau? întrebă Renn.

Băiatul îşi ridică braţele deasupra capului.

– Un om uriaş. Şi încă unul, la fel de mare şi cu picioarele crăcănate.

– Dar ce ne spui despre tatuajele de clan? întrebă la rândul lui Torak. Şi despre pielea creaturii clanului lor? Orice!

Băiatul înghiţi în sec.

– Aveau glugile trase pe ochi. Nu le-am văzut feţele.

Torak se întoarse spre bărbatul Salcie.

– Ai putea să-i transmiţi un mesaj lui Fin-Kedinn?

– Orice ar fi, răspunse bărbatul, ar trebui să i-l duci personal. Căpetenia Corbilor e înţeleaptă, va şti ce să facă.

– Dar nu mai e timp, zise Torak. Spune-i că lupul a fost răpit. Şi mai spune-i că mergem să-l aducem înapoi.

2

Noaptea aduse cu ea un ger de-ţi îngheţau oasele, înveşmântă copacii în alb şi pe zăpadă aşternu o pojghiţă de gheaţă, ce se sfărâma sub tălpi.

Trecuse de miezul nopţii şi Torak era ameţit de oboseală. Se chinuia să-şi continue drumul. Poteca pe care o urmaseră răpitorii lupului se desfăşura ca un şarpe în lumina lunii. Spre miazănoapte, mereu spre miazănoapte.

Deodată, inima aproape că încetă să-i mai bată. Înaintea lui se conturau şapte magi. Umbrele alungite, cu coarne, se profilau de-a curmezişul cărării. Vom stăpâni Codrul, şopteau ei cu glasuri mai reci decât zăpada răscolită de vânt. Toţi tremură în faţa noastră. Suntem Devoratori-de-Suflete...

O mână îl atinse pe umăr. Scoase un ţipăt.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Renn.

Clipi. În faţa lui, şapte mesteceni străluceau poleiţi de chiciură.

– Am avut un vis!

– Despre ce?

Renn ştia câte ceva despre vise, deoarece, uneori, ale ei deveneau realitate.

– Despre nimic, răspunse Torak.

Ea scoase un mormăit neîncrezător.

Continuară să meargă târându-şi picioarele, cu respiraţia aburindă, ca un fum în aerul îngheţat.

Torak se întreba dacă visul lui însemna ceva. Ar fi cu putinţă ca Devoratorii-de-Suflete să fie cauza dispariţiei Lupului?

Dar ce voiau să facă cu el?

În afară de asta, în ultima vreme nu mai fusese găsită nici o urmă de-a lor. După boala ce bântuise vara trecută, Fin-Kedinn vorbise cu toate clanurile din Codrul Deschis şi trimisese vorbă celor din Codrul Adânc şi clanurilor Mării şi ale Muntelui. Nimic. Devoratorii-de-Suflete intraseră în pământ, ca urşii iarna.

Iar acum, lupul nu mai era.

Torak simţea că se mişcă printr-un fel de pâclă de ignoranţă şi frică. Ridicând capul, văzu pe cer Marele Bizon. Simţea răutatea din ochiul lui roşu şi rece şi luptă cu valul de teamă ce creştea în el. Întâi şi-a pierdut tatăl. Acum, lupul. Ce-ar fi dacă nu-l va mai vedea niciodată? Ce-ar fi dacă era deja mort?

Copacii se răriră din ce în ce mai mult. Înaintea lor strălucea un râu îngheţat, traversat de urmele

iepurilor de câmp. Pe malul lui, umbrelele uscate ale cucutei îndreptau degete ţepoase spre stele.

O herghelie de cai sălbatici se sperie şi o luă la goană peste gheaţă, apoi caii se întoarseră pentru a-i privi. Coamele lor erau ţepene din cauza gheţii, ca nişte ţurţuri, iar în ochii lor luminaţi de lună Torak zări umbra propriei frici.

În minte îl revăzu pe lup, aşa cum îl văzuse înainte de a dispărea: splendid şi mândru. Torak îl ştia de când era pui. Cea mai mare parte a timpului fusese doar un lup: inteligent, curios şi extraordinar de credincios. Uneori însă, i-a fost călăuză, cu o siguranţă misterioasă în ochii de chihlimbar. Şi întotdeauna, fratele lui de haită.

– Ceea ce nu înţeleg eu, zise Renn întrerupându-i şirul gândurilor, e de ce l-au luat tocmai pe lup?

– Poate că e o capcană. Poate că pe mine mă vor, nu pe lup.

– M-am gândit şi eu la asta.

Vocea i se stinse.

– Poate cei care l-au luat pe lup te vor pe tine pentru că, ezită, pentru că eşti Spirit Călător şi ei îţi râvnesc puterea.

El se înfioră. Detesta să fie Spirit Călător. Şi ura şi faptul că ea o spunea cu glas tare. Era ca un fel de rană pe care o zgândăreşti.

– Dar dacă te căutau pe tine, insistă ea, de ce nu te-au luat pur şi simplu? Doi oameni mari şi puternici, n-am fi putut să le ţinem piept. Aşa că, de ce...

– Nu ştiu de ce l-au luat! ţipă el. Şi nici nu-mi pasă dacă e o capcană! Îl vreau înapoi!

După aceea nu mai vorbiră deloc. Caii sălbatici răscoliseră poteca şi, pentru o vreme, urma nu s-a mai văzut prin zăpadă, ceea ce până la urmă le oferi o scuză pentru a se despărţi căutând-o. Apoi Torak o redescoperi, dar mult schimbată. În mai rău.

– Au făcut o sanie, zise el. Dar nu au câini în ham. Şi fără aceştia vor putea să coboare colinele mult mai repede.

Renn se uită la cer.

– Se înnorează. Trebuie să ridicăm un adăpost. Şi să ne odihnim.

– Fă-o, dacă vrei. Eu continui urmărirea.

Ea îşi puse mâinile în şold.

– De unul singur?

– Dacă trebuie.

– Torak! Lupul e şi prietenul meu!

– Pentru mine nu e doar prieten, veni replica lui, e fratele meu de haită!

Îşi dădu seama că a jignit-o.

– Şi cum ar putea să-l ajute pe lup greşeala ta de a pierde ceva din vedere? rosti ea printre dinţi.

El îi aruncă o privire.

– Am pierdut ceva?

– Nu?! Cu câţiva paşi în urmă, unul dintre răpitori s-a întors şi a luat-o în altă direcţie, pe urmele acelea de vidră.

– Ce urme de vidră?

– Iată ce-am vrut să spun! Eşti obosit! Şi eu, la fel!

Ştia că are dreptate. Dar nu voia să accepte.

În linişte, găsiră un molid doborât de viscol şi săpară în zăpada de lângă el, pentru a-şi face culcuş peste noapte. Îl acoperiră apoi cu crengi de molid şi îşi folosiră încălţările de zăpadă ca pe nişte lopeţi, pentru a aduna deasupra un strat gros de omăt. La urmă, cărară mai multe crengi înăuntru şi îşi aşezară deasupra sacii de dormit din piele de ren. Când terminară, tremurau de oboseală.

Din punga pentru iască, Torak scoase amnarul şi puţină scoarţă de mesteacăn şi făcu focul. Singurele lemne uscate pe care le găsiseră erau de molid, aşa că scoteau fum şi trosneau. Erau prea epuizaţi să le pese.

Renn strâmbă din nas simţind fumul, dar nu spuse nimic. Luă din desagă o bucată de cârnat din sânge de elan şi îl tăie în trei, puse o bucată pe acoperişul adăpostului pentru paznicul clanului şi alta i-o întinse lui Torak. Băgând apoi porţia sa în sacul de alimente, îşi apucă securea şi burduful de apă.

– Mă duc la râu. În desagă mai este carne, dar de merişorul uscat să nu te atingi.

– De ce?

– Pentru că, răspunse ea îmbufnată, îl păstrez pentru lup!

După ce plecă, Torak se forţă să mănânce. Apoi se târî afară din adăpost, pentru a face o ofrandă.

Tăindu-şi o şuviţă din părul lui negru, o înfăşură în jurul unei crengi a molidului doborât. Apoi îşi duse mâna la pielea creaturii clanului său: bucata zdrenţuită de blană de lup cusută pe umărul veşmântului.

– Codrule, rosti el, ascultă-mă. Te rog din toate cele trei suflete ale mele – sufletul-nume, sufletul-clan şi sufletul-univers – să veghezi asupra lupului şi să-l fereşti de rele.

Doar după ce termină, observă o şuviţă de păr roşcat legată de altă ramură. Renn îşi adusese propria ofrandă.

Asta îl făcu să se simtă vinovat. N-ar fi trebuit să ţipe la ea.

În adăpost, îşi scoase încălţările, se ghemui în sacul de dormit şi rămase aşa privind focul, având în nări mirosul mucegăit al blănii de ren şi fumul amar al molidului.

În depărtare, ţipă o bufniţă. Nu obişnuitul „buu-buu“ al bufniţei cenuşii de pădure, ci profundul „u-huu, u-huu“ al bufniţei-vultur.

Torak se înfioră.

Auzi paşii lui Renn scârţâind pe zăpadă şi o strigă.

– Ai făcut o ofrandă. Şi eu!

Iar când ea nu răspunse, adăugă:

– Iartă-mă că te-am repezit. E doar... Ei bine... Scuză-mă!

Nici un răspuns. Paşii continuau să scârţâie pe zăpadă îndreptându-se spre adăpost şi înconjurându-l prin spate. Se ridică.

– Renn?!

Paşii se opriră.

Inima începu să-i bată nebuneşte. Nu era Renn.

Se strecură afară din sacul de dormit cât de repede putu, se încălţă şi apucă securea.

Paşii se apropiară şi mai mult. Indiferent cine era, se afla la o depărtare de numai un braţ, despărţit de el de peretele fragil creat de molid.

Pentru o clipă se aşternu tăcerea. Apoi – foarte puternică în liniştea aceea – Torak auzi o respiraţie umedă şi gâlgâitoare.

Pielea i se înfioră. Se gândi la victimele bolii de vara trecută. Lumina muribundă din ochii lor, tusea ce le clocotea în gât...

Se gândi la Renn, singură lângă râu. Se târî spre gura adăpostului.

Norii acoperiseră luna şi noaptea era neagră. Simţi o duhoare de stârv. Auzi din nou respiraţia gâlgâitoare.

– Cine e? se adresă el întunericului.

Respiraţia se opri. Liniştea deveni absolută. Era tăcerea cuiva care aştepta în întuneric.

Torak se târî de-a buşilea din adăpost şi se ridică în picioare, apucându-şi securea cu amândouă mâinile. Îl usturau ochii din cauza fumului, dar timp de o clipă zări totuşi o formă uriaşă amestecându-se printre celelalte umbre.

Un ţipăt izbucni în spatele lui. Întorcându-se, o văzu pe Renn bălăbănindu-se printre copaci.

– Lângă râu! Mirosea urât! gâfâi ea. A fost groaznic!

– Acum e aici, o anunţă el. Se apropie. Îl aud.

Spate în spate, priveau spre întunecimea Codrului. Indiferent ce era, plecase lăsând doar o miasmă şi amintirea îngrozitoare a respiraţiei gâlgâitoare.

Acuma, nu mai puteau dormi. Alimentară focul, apoi rămaseră treji amândoi, aşteptând zorile.

– Ce crezi că a fost? întrebă Renn.

Torak clătină din cap.

– Ştiu doar un lucru. Dacă lupul ar fi fost cu noi, nu s-ar fi apropiat niciodată atât de mult.

Priviră în foc. Odată cu dispariţia lupului, nu pierduseră doar un prieten. Pierduseră pe cineva care îi apăra de rele.

3

În noaptea aceea nu mai auziră nimic, dar dimineaţa descoperiră urmele. Uriaşe, ca ale unui om, dar fără călcâie.

Urmele nu semănau cu picioarele încălţate ale oamenilor care-l răpiseră pe lup, dar se îndreptau în aceeaşi direcţie.

– Acum sunt trei, comentă Renn.

Torak nu răspunse. Nu aveau altceva de făcut decât să le urmeze.

Cerul era greu de zăpadă, iar Codrul era încărcat de umbre. Cu fiecare pas, le era teamă că vor vedea o siluetă clătinându-se spre ei. Un demon? Un Devorator-de-Suflete? Sau unul care făcea parte din Poporul Ascuns, oameni al căror spate era găunos ca un copac putred...

Se stârni vântul. Torak privi zăpada spulberată aşternându-se peste urme şi se gândi la lup.

– Dacă vântul nu se domoleşte, în curând poteca nu se va mai vedea.

Renn ridică privirea pentru a urmări zborul unui corb.

– Dacă am putea să vedem şi noi ce vede el.

Torak privi gânditor pasărea.

Începură coborârea în următoarea vale, prin pădurea de mesteceni.

– Priveşte! zise Torak. Vidra ta a ajuns aici înaintea noastră.

Arătă un şir de urme palmate şi o brazdă lungă, tăiată în zăpadă.

– Vidra a urcat colina, apoi şi-a dat drumul să alunece în jos, pe burtă, aşa cum le place vidrelor.

Renn zâmbi şi o clipă îşi imaginară vidra dându-se fericită pe derdeluş.

Totuşi, nu reuşise să ajungă la lacul îngheţat de la poalele dealului. La adăpostul unui bolovan, cu douăzeci de paşi mai sus de mal, Torak descoperi o grămadă de solzi de peşte şi o bucată dintr-o fâşie de piele crudă.

– Au prins-o în capcană, comentă el.

– De ce? se miră Renn. O vidră e un vânător...

Torak scutură din cap. Nu avea nici un sens. Deodată, Renn se încordă.

– Ascunde-te! şopti ea trăgându-l în spatele bolovanului.

Pe lac, printre copaci, Torak zări o mişcare. O creatură formăitoare, legănându-se încoace şi încolo, căutând ceva. Era foarte înaltă, cu o blană

miţoasă şi o chică încâlcită ce-i atârna. Torak simţi mirosul de putreziciune şi auzi respiraţia gâlgâitoare. Apoi, creatura se întoarse şi-i văzu faţa murdară, la fel de crăpată ca scoarţa unui copac, cu un singur ochi. Lui Torak i se tăie răsuflarea.

– Nu poate fi el! şopti Renn.

Se priviră unul pe altul.

– Drumeţul!

În toamna din celălalt an, drumurile lor se încrucişaseră cu acest îngrozitor nebun bătrân. Au avut noroc că au scăpat cu viaţă.

– Ce face atât de departe de valea lui? scoase Torak un oftat, în timp ce stăteau ascunşi în spatele bolovanului.

– Şi cum vom putea să ne continuăm drumul fără a fi văzuţi? şuieră Renn.

– Poate că n-o vom face.

– Ce spui?

– Poate că a văzut cine l-a luat pe lup!

– Ai uitat, şopti ea furioasă, că era să ne ucidă? Că mi-a aruncat tolba în râu şi m-a ameninţat că-mi va sfărâma arcul?

Nu era limpede ce credea ea că a fost mai rău: că îi ameninţase pe ei sau arcul!

– Dar n-a făcut-o, nu-i aşa? comentă Torak. Ne-a lăsat să plecăm. Renn! Dacă a văzut ceva?

– Aşa că ai să te duci şi ai să-l întrebi, nu-i aşa? Torak, dar e nebun! Indiferent ce ar spune, nu putem să-l credem!

Torak deschise gura să răspundă...

...Dar în jurul lor zăpada explodă.

– Dă-mi-l înapoi! răcni Drumeţul fluturând cuţitul verde de ardezie. Ea i-a luat focul! Ea l-a înşelat! Drumeţul îl vrea înapoi!

– Drumeţul i-a păcălit pe păcălitori! zbieră el înghesuindu-i în bolovanul din spatele lor. Acum trebuie să-l dea înapoi!

Chica lui era încâlcită ca nişte licheni, membrele lui sfrijite semănau cu nişte rădăcini noduroase. Ghemotoace de mucozităţi verzui ieşeau ca nişte viermi din nasul lui zdrobit şi din gura putredă, fără dinţi.

Îşi lăsase hainele pe gheaţă, pentru a-i păcăli, şi rămăsese gol. Pentru a-şi ascunde şalele, era înfăşurat cu o pânză ţeapănă din cauza noroiului; pe picioare avea înfăşurat un bandaj din scoarţă şi purta un pieptar respingător din piele de cerb roşu, pe care o jupuise de pe carne, dar uitase să o cureţe. Coada, picioarele şi copitele cerbului se bălăbăneau sălbatic în jurul lui, în timp ce-şi vântura cuţitul în faţa lor.

– Ea l-a luat! ţipă el împroşcându-i cu salivă. Ea l-a păcălit!

– Eu... eu n-am luat nimic, se bâlbâi Renn ascunzându-şi arcul la spate.

– Nu-ţi aduci aminte de noi? întrebă Torak. Noi n-am furat niciodată nimic!

– Ea, da! mârâi Drumeţul. Ea! Cu agilitatea unui ţipar, o mână neagră de mizerie ţâşni şi-l apucă pe Torak de păr. Îi trase capul înapoi, armele îi căzură în zăpadă. Strâmbă-Una! gâfâi Drumeţul izbindu-l cu putoarea ochiului putred. E vina ei că Narik s-a pierdut!

– Dar noi n-am făcut nimic! insistă Renn. Dă-i drumul!

– Secure! scuipă Drumeţul fixând-o cu ochiul lui însângerat. Cuţit! Săgeţi! Arc! În zăpadă, repede, repede, repede!

Renn făcu ce i se poruncise. Drumeţul apăsă cuţitul pe gâtul lui Torak, împiedicându-l să mai respire.

– Îi dă lui focul ei, mârâi el mai departe, sau taie beregata băiatului-lup. Aşa va face, da, da!

Puncte negre dansară prin faţa ochilor lui Torak.

– Renn... gâfâi el, amnarul...

– Ia-l! ţipă Renn scotocind prin punga pentru iască.

Bătrânul apucă piatra cu îndemânare şi îl aruncă pe Torak la pământ.

– Drumeţul are focul! jubilă el. Foc frumos! Acum poate să-l găsească pe Narik!

Acesta ar fi fost momentul potrivit pentru a o lua la goană. Torak ştia asta şi Renn, de asemenea. Dar nici unul nu se mişcă.

– Strâmbă-Una! îşi trase Torak sufletul frecându-şi gâtul.

– Cine e? întrebă Renn.

Bătrânul se întoarse brusc, iar ea reuşi să evite o copită ce se balansă zburând spre ea.

– Drumeţul e nebun, zâmbi el dispreţuitor, cine poate să-l creadă?

Apucând unul dintre picioarele cerbului, începu să-i sugă pielea putredă.

– Strâmbă-Una, mormăi el. Nu singură! O, nu, o, nu! Picioare crăcănate şi gânduri zburătoare!

Horcăi şi scuipă, aproape împroşcându-l pe Torak.

– Şi unul mare cât un copac, strivind fiinţele mici, târâtoarele şi alergătoarele, prea slabe pentru a i se împotrivi.

– Un spasm de durere îi crispă trăsăturile distruse.

– Dar cea mai rea, şopti el mai departe, e Masca-Unu. Cea mai crudă dintre cei cruzi.

Renn îi aruncă lui Torak o privire oripilată.

– Dar Drumeţul i-a urmărit, şuieră bătrânul. O, da, o, da! Ascultă în ger!

– Unde se duc? întrebă Torak. Lupul e viu?

– Drumeţul nu ştie nimic despre lupi! Caută câmpuri pustii! Nordul Îndepărtat! Îşi râcâi o coajă a tatuajului de pe gât. Întâi ţi-e frig, apoi, nu. Apoi ţi-e cald, apoi mori. Ochii lui clipiră spre Torak şi rânji. Vor să deschidă Poarta!

Torak înghiţi în sec.

– Ce poartă? De unde?

Bătrânul ţipă şi se izbi cu pumnii peste frunte.

– Dar unde e Narik? L-au ţinut şi iar l-au ţinut, şi Narik s-a pierdut!

Se întoarse şi se îndreptă poticnindu-se spre lac.

Torak şi Renn schimbară o privire; apoi îşi apucară armele şi alergară după el.

Drumeţul îşi recuperă veşmintele miţoase de pe gheaţă şi-şi reluă căutările fornăind. Unul dintre bandajele ce-i înfăşurau picioarele se lărgi şi căzu.

Torak îl ridică şi se dădu înapoi. Piciorul bătrânului era negru din cauza degerăturilor şi avea un ciot în loc de călcâi.

– Ce s-a întâmplat cu piciorul tău?

Drumeţul ridică din umeri.

– Ce se întâmplă întotdeauna când pierzi focul. El muşcă din călcâie, aşa că le tai.

– Cine le muşcă? întrebă Renn.

– El! El! ameninţă bătrânul vântul cu pumnii.

Brusc, figura i se schimbă şi pentru o clipă Torak descoperi în el omul care fusese înainte de accidentul ce i-a smuls ochiul şi i-a furat judecata.

– Nu poate să se odihnească niciodată vântul, altfel, moare, continuă el. De aceea e furios. De aceea muşcă călcâiele Drumeţului.

Râse chicotit.

– Ah, ce gust rău au! Nici chiar Drumeţul nu le poate mânca! A trebuit să le scuipe şi să le dea la vulpi!

Stomacul lui Torak se revoltă. Renn îşi duse amândouă mâinile la gură.

– Aşa că acum Drumeţul se prăbuşeşte, mai zise el. Totuşi, îl mai caută pe Narik.

Îşi bagă degetul în orbita goală a ochiului.

„Narik“, gândi Torak. Şoarecele care fusese mult iubitul camarad al bătrânului.

– Ei l-au luat şi pe Narik? întrebă el, hotărât să-l facă să vorbească.

Drumeţul dădu din cap cu tristeţe.

– Uneori, Narik pleacă. Dar întotdeauna se întoarce, cu o blană nouă. De data asta, nu.

– O blană nouă? se interesă Renn.

– Da, da! afirmă Drumeţul morocănos. Leming. Şoarece. Şoarece de câmp. Nu contează, e acelaşi Narik!

– Ooo! îngăimă Renn. Îmi dau seama. Blană nouă.

– Numai că de data aceasta Narik nu s-a mai întors! continuă Drumeţul cu gura strâmbată de supărare, apoi traversă gheaţa clătinându-se şi urlând după copilul lui adoptiv.

Şovăind, îl părăsiră şi se îndreptară spre pădurea din partea cealaltă a lacului.

– Acum va fi mai bine că are focul, comentă Renn calmă.

– Nu, nu va fi, zise Torak. Nu fără Narik.

Ea oftă.

– Narik e mort. Probabil că o bufniţă l-a mâncat la cină.

– Atunci, alt Narik.

– Va găsi el unul.

Ea încercă să zâmbească.

– Unul cu o blană nouă.

– Cum? Cum poate să urmărească un şoarece cu un singur ochi?

– Hai! Ar fi mai bine să plecăm.

Torak ezita. Soarele coborâse mult, poteca dispărea văzând cu ochii sub ninsoarea spulberată de vânt. Şi deodată, simţi ceva pentru Drumeţ. Acest bătrân nebun, împuţit şi furios, găsise în viaţă un strop de căldură: Narik, copilul adoptiv. Şi acum stropul acela fusese pierdut.

Înainte ca Renn să se poată împotrivi, Torak aruncă desaga şi fugi înapoi spre lac.

Bătrânul nu ridică privirea, iar Torak nu-i vorbi. Îşi plecă ochii şi începu să caute urme.

Nu-i luă mult timp şi dădu peste o vizuină de lemingi. Reperase urmele nevăstuicii şi le urmărise până la un pâlc de sălcii de pe mal. Acolo se ghemui, ascultând zgomotele uşoare care-i spuneau unde stăteau ascunşi.

Multiplele găuri de acces în adăpostul lor de iarnă, parcă săpate cu un cuţit, îi aminteau de un bursuc foarte mic. Curăţind apoi zăpada, descoperi o singură gaură, înconjurată de săgeţi subţiri de gheaţă, provocate de aburul respiraţiei. Marcă că locatarul e acasă!

Marcă locul cu două ramuri încrucişate de salcie şi alergă să-l aducă pe bătrân.

– Drumeţule! îl chemă el blând.

Bătrânul se răsuci brusc.

– Narik e acolo!

Drumeţul îi aruncă o privire. Apoi îl urmă pe Torak până la ramurile încrucişate.

În timp ce Torak îl privea, îngenunche şi începu să dea la o parte zăpada, cu o mişcare blândă şi uşoară ca o pană, apoi se opri, după care şterse ultimii fulgi.

Acolo, ghemuit în vizuina lui, pe un pat curat de iarbă uscată, se afla un leming de dimensiunea palmei lui Torak: un ghemotoc moale şi greu din blană neagră cu portocaliu.

– Narik! suspină Drumeţul.

Deodată lemingul se trezi, sări şi scoase un şuierat îngrozit, destinat să-l înspăimânte pe orice intrus.

Drumeţul schiţă o grimasă şi întinse mâna lui mare şi murdară.

Lemingul îşi scutură blana şi şuieră din nou.

Drumeţul nu se mişcă.

Lemingul se aşeză şi începu să-şi scarpine cu putere urechea cu laba din spate. Apoi se îndreptă clătinându-se supus spre palma aceea murdară, se ghemui şi adormi din nou.

Torak îi părăsi fără o vorbă.

Înapoi pe mal, Renn îi înmână armele şi desaga.

– Ai făcut o faptă bună, zise ea.

Torak ridică din umeri. Apoi zâmbi.

– Narik a crescut puţin de când nu l-a mai văzut. Acum e un adevărat leming.

Ea râse.

Nu ajunseră prea departe, când auziră zăpada scârţâind şi mormăitul furios al Drumeţului.

– O, nu! rosti Renn.

– Dar l-am ajutat! se mira Torak.

– L-aţi dat? răcni bătrânul.

Într-o mână flutura cuţitul, iar cu cealaltă îl strângea pe Narik la piept. Ei cred că pot să dea şi apoi să plece? Cred ei că Drumeţul a uitat vechile căi?

– Drumeţule, ne pare rău, interveni Torak, însă...

– Un dar cere răsplată! De obicei, acestea sunt căile! Acum Drumeţul trebuie să dea înapoi!

Torak şi Renn se întrebau ce va urma.

– Gheaţă neagră, hârâi Drumeţul, urşi albi, sânge roşu! Ei caută Ochiul Viperei!

Lui Torak i se tăie răsuflarea.

– Ce înseamnă asta?

– Ooo, el va afla, răspunse Drumeţul. Vulpile îi vor spune.

Deodată, se aplecă precum un copac îndoit de vânt şi privirea pe care i-o aruncă lui Torak era inteligentă şi încărcată de atâta durere, încât îi răvăşi acestuia sufletul.

– Să intri în Ochi, respiră el cu greutate, înseamnă să intri în întuneric! Poate că vei găsi din nou drumul înapoi, băiatule-lup, dar odată intrat, nu vei mai fi niciodată acelaşi. O parte din tine va rămâne acolo. În întuneric.

4

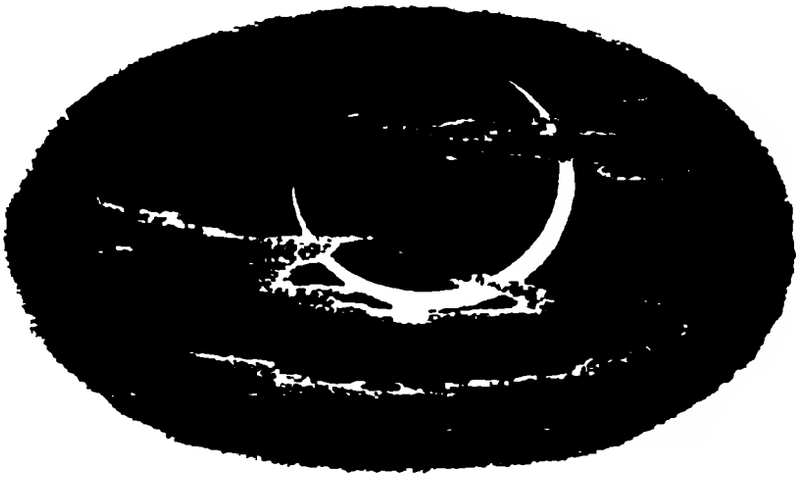

Bezna se lăsase peste Codru, dar lupul nici măcar nu observă. Era captiv în propria beznă: de furie, de durere şi de frică.

Vârful cozii îl durea, acolo unde fusese rănit în luptă, şi o labă din faţă suferea de muşcătura marelui frig. Nu putea să se mişte în nici un fel, deoarece era strâns legat de un fel de copac ciudat ce aluneca, pe care cei făr-de-coadă îl trăgeau peste răceala-moale-strălucitoare. Nu putea să se mişte, nici măcar să-şi lingă rănile. Era întins sub o piele de cerb, ce-l apăsa foarte tare. Nu semăna cu nici o piele cu care se întâlnise el până atunci. Avea o mulţime de găuri, dar, într-un fel anume, era mai tare decât copita unui bizon.

Mormăielile se luptau să se elibereze, dar în jurul botului îi fusese legată multă piele, aşa că nu putea să le dea drumul. Acesta era cel mai rău lucru: nu putea nici să mormăie, nici să muşte, nici

să urle. Îl durea să audă că Marele Făr-de-Coadă urla după el şi nu putea să-i răspundă.

Clar şi distinct, în mintea lui îl vedea pe Marele Făr-de-Coadă şi pe femela lui alergând după el. Veneau. Lupul ştia asta, tot atât de sigur cum îşi cunoştea propriul miros. Marele Făr-de-Coadă era fratele lui de haită şi un lup nu-şi abandonează niciodată fratele de haită.

Dar va putea, oare, Marele Făr-de-Coadă să-l găsească? Era deştept, dar nu era prea bun la urmărire, pentru că nu era un lup obişnuit. Ohoo, mirosea a lup (ca şi a multe alte lucruri, de altfel) şi vorbea ca un lup, chiar dacă nu putea să ajungă la cele mai înalte schelălăieli. Avea ochi de argint strălucitor şi spiritul unui lup. Dar se mişca încet pe labele din spate şi era foarte nepriceput la adulmecarea mirosurilor.

Deodată, copacul alunecos se cutremură oprindu-se. Lupul auzi lătratul aspru al graiului celor făr-de-coadă, apoi scrâşnetul răcelii-moi-strălucitoare, când începură să-şi sape o vizuină.

În spatele lui, tot pe copac, vidra se trezise şi începuse să scâncească jalnic. O făcea continuu, până când lupul simţi că ar scutura-o puţin între fălci, pentru a o face să tacă.

Apoi auzi un făr-de-coadă apropiindu-se pe la spate. Era prea strâns legat pentru a se putea întoarce să-l vadă, dar simţi miros de peşte. Vidra se opri din scâncit şi auzi zgomotul mestecatului. Ce uşurare!

Câteva salturi mai departe, Bestia-Strălucitoare-ce-Muşcă-Fierbinte îşi arătă colţii, trezită la

viaţă. Lupul îi privi pe cei făr-de-coadă adunându-se în jurul ei.

Era uimit din cauza lor. Până acum crezuse că-i cunoaşte. Cel puţin, cunoscuse haita cu care mergea Marele Făr-de-Coadă, cea care mirosea a corbi. Dar aceştia erau răi.

De ce l-au atacat? Cei făr-de-coadă nu sunt duşmanii lupilor. Duşmanii lor sunt urşii şi lincşii, care se strecoară prin vizuini pentru a le ucide puii. Dar nu şi cei făr-de-coadă.

Fireşte, lupul a mai întâlnit unii răi şi înainte, chiar şi cei buni uneori mormăie şi îşi vântură labele din faţă, când te apropii prea mult de carnea lor. Dar să atace fără avertisment? Nici un lup adevărat n-ar face asta.

Ciudate urechi, şi ochi, şi nas! Lupul privea haita cea rea aşezată pe vine în jurul Bestiei-Strălucitoare. Îşi ciuli urechile strivite pentru a asculta şi adulmecă aerul, încercând să distingă mirosurile lor amestecate.

Femela slabă mirosea a frunze proaspete, dar limba ei era neagră şi ascuţită ca a unei vipere, iar zâmbetul său strâmb era tot atât de lipsit de expresie ca un stârv ciugulit de corbi.

Cealaltă femelă, cea mare şi cu picioarele din spate crăcănate, era deşteaptă, dar lupul simţi că nu prea era sigură de locul ei în cadrul haitei şi nici de ea însăşi. Pe veşmintele ei de deasupra era aşezat un petic de blană puturoasă. Era a unei prăzi ciudate, cea care-l atrăsese pe el în capcană.

Ultimul din haită era un mascul uriaş, cu o blană lungă şi spălăcită pe cap. Avea un bot şi o respiraţie care duhneau a sânge de molid. El era cel mai rău, deoarece îi făcea plăcere să distrugă. Râsese când l-a călcat pe lup pe coadă şi i-a strivit laba cu o gheară mare şi rece.

Tocmai acest Blană-Spălăcită se ridică acum pe labele din spate şi veni spre el.

Lupul scoase un mormăit înăbuşit.

Blană-Spălăcită îşi dezgoli dinţii şi îşi apropie şi mai mult gheara lui mare de botul lupului.

Acesta se înfioră.

Blană-Spălăcită râse încântat de frica lupului.

Dar asta ce mai e? Botul lupului era liber. Blană-Spălăcită îi eliberase botul!

Lupul profită de ocazie şi se azvârli înainte, dar pielea de cerb îl ţintui şi nu putu să-şi mişte fălcile pentru a o muşca şi a scăpa de ea.

Şi iată că apăru şi cealaltă, femela mare şi crăcănată, cu blana puturoasă.

Blană-Spălăcită îl împunse din nou pe lup, dar Blană-Puturoasă mârâi la el. Blană-Spălăcită îl privi urât, pentru a-l face să înţeleagă cine e căpetenia, apoi plecă ţanţoş.

Ghemuindu-se lângă lup, Blană-Puturoasă băgă un rest de carne de elan printr-o gaură din pielea de cerb.

Lupul nu o luă în seamă. Aceşti făr-de-coadă îşi închipuie că e prost? Ce cred ei? Că e câine şi primeşte carne de la oricine?

Blană-Puturoasă îşi ridică labele dinainte şi plecă.

Apoi femela cu limbă de viperă părăsi la rândul ei Bestia-Strălucitoare şi se îndreptă spre lup. Aşezându-se pe vine, începu să-i vorbească blând.

Fără să vrea, el o ascultă. Vocea ei îi amintea puţin de femela soră de haită a Marelui-Făr-de-Coadă, a cărei vorbire era ascuţită şi inteligentă, dar şi blândă. În timp ce o asculta pe femela cu limbă de viperă, simţi că acesteia nu-i e frică de el; că e doar curioasă.

Se înfioră când ea îşi întinse spre el laba dinainte, dar nu-l atinse. În loc de aceasta, simţi pe coaste ceva rece. Mustăţile îi tremurară. Îi mânjise blana cu sânge de elan!

Îi lăsă botul apă de poftă şi, din cauza mirosului atât de delicios, orice altceva îi zbură din minte. Cu mare efort, reuşi să se răsucească şi începu să se lingă.

Ştia că e ciudat că femela a făcut asta şi simţea că vocea ei îl pusese în gardă, dar nu se putu opri. Pofta de sânge îl prinse în încleştarea lui şi puterea elanului îi străbătea deja membrele. Continuă să lingă.

O mare oboseală puse stăpânire pe lup. O ceaţă neagră i se răspândi în cap şi cu greu putea să-şi ţină ochii deschişi. Se simţea ca şi cum peste el s-ar fi prăvălit o piatră uriaşă.

Prin ceaţă, auzi râsul îndepărtat şi ironic al femelei cu limbă de viperă şi îşi dădu seama că fusese înşelat. Sângele de elan cu care îl hrănise era rău, iar acum lupul aluneca în beznă.

Ceaţa deveni mai deasă. Frica îl apucă în fălcile ei. Cu ultimele sclipiri ale minţii, îi trimise un urlet silenţios Marelui Făr-de-Coadă.

٢

– Ţi-e frică? întrebă Torak.

– Da, răspunse Renn.

– Şi mie.

Se aflau la marginea Codrului, sub ultimul – într-adevăr, ultimul – copac. În faţa lor, sub cerul nemărginit, se întindea o câmpie pustie şi albă. Ici şi colo, câte un molid pipernicit se împotrivea atacului violent al crivăţului, dar era singurul semn de viaţă.

Se aflau în cel mai îndepărtat punct nordic, unde ajunsese vreodată cineva din clanurile Codrului, cu excepţia lui Fin-Kedinn, care atunci când era tânăr călătorise prin ţinuturile îngheţate. În cele două zile ce urmaseră întâlnirii cu Drumeţul, traversaseră trei văi şi zăriseră strălucirea îndepărtată a râului de gheaţă de la poalele Munţilor Înalţi – unde, în iarna de dinaintea ultimei, Corbii înălţaseră tabăra, iar

Torak plecase în căutarea Muntelui Spiritului Pământului.

Stăteau cu vântul de nord în faţă, privind poteca răpitorilor lupului: ca o aprigă tăietură de cuţit în zăpadă.

– Nu cred că putem să facem singuri aşa ceva, comentă Renn. Avem nevoie de ajutor. Avem nevoie de Fin-Kedinn.

– Nu putem să ne întoarcem, sublinie Torak. Nu mai e timp.

Ea rămase tăcută. De la întâlnirea lor cu Drumeţul, fusese neobişnuit de blândă. Torak se întreba dacă şi ea se gândea la ce spusese bătrânul. Picioare crăcănate şi gânduri zburătoare... Strâmbă-Una... mare cât un copac... Vorbele acestea îi stârniră în minte un ecou: îi amintiră de Fin-Kedinn vorbind despre Devoratorii-de-Suflete. Dar nu se putea hotărî să-i numească. De ce l-ar fi luat pe lup, şi nu pe el? Aşa că, până la urmă, tot ceea ce a adăugat a fost:

– Lupul are nevoie de noi!

Renn nu răspunse.

Deodată, fu cuprins de teama că ea se va întoarce şi-l va părăsi, lăsându-l să continue singur drumul. Teama era atât de intensă, că îi tăie respiraţia.

O privi ştergându-şi arcul de zăpadă şi punându-l pe umăr. Îşi adună toate puterile pentru ce putea fi mai rău.

– Ai dreptate, rosti ea deodată. Să mergem. Şi fără să arunce nici o privire în urmă, părăsi adăpostul copacilor.

El o urmă spre câmpia golaşă.

Imediat ce părăsiră Codrul, cerul parcă se prăvăli peste ei, iar vântul de miazănoapte le zgâria feţele cu ace de zăpadă.

În Codru, Torak fusese întotdeauna conştient de existenţa vântului – aşa cum trebuie să fie un vânător – dar în afară de furtuni, acesta nu constituise niciodată o ameninţare, deoarece forţa Codrului îl ţinea în frâu. Aici, nimic nu putea să-l domolească. Era mai puternic, mai rece, mai sălbatic: un spirit răuvoitor, nevăzut, începu să-i chinuie pe cei doi firavi intruşi.

Copacii deveneau din ce în ce mai mici şi mai rari, până când ajunseră să vadă din când în când doar o salcie sau un mesteacăn, ce nu le ajungeau decât până la genunchi. Apoi, nimic. Nici un petic verde. Nici vânători. Nici vânat. Doar zăpadă.

Torak se întoarse şi fu uimit să vadă cât de mic devenise Codrul, ce ajunsese doar o linie trasă cu cărbune la orizont.

– E marginea pământului, rosti Renn ridicând vocea pentru a domina crivăţul. Cât de departe mai

trebuie să mergem? Ce se va întâmpla dacă vom cădea dincolo?

– Dacă marginea pământului e acolo, replică el, răpitorii lupului vor cădea primii.

Spre surpriza lui, ea îi adresă o grimasă ironică.

Ziua se scurgea încet. Acum zăpada era mai tare decât în Codru, aşa că nu mai aveau nevoie de încălţările pentru zăpadă, dar vântul de nord o adunase în coame joase şi tari, pe care trebuiau să le urce.

Apoi, dintr-odată, vântul căzu. Acum sufla blând din spre nord-est.

La început a fost o uşurare. Apoi Torak îşi dădu seama de ce se întâmplă. Nu putea să-şi vadă picioarele. Stătea într-un râu de zăpadă. În jurul pulpelor, şuvoaie lungi şi fantomatice curgeau ca un fum, făcând poteca de nevăzut.

– Vântul acoperă urmele! strigă el. Ştie că avem nevoie de ele, aşa că le şterge!

Renn alergă înainte, pentru a vedea dacă mai departe poteca nu era mai uşor de văzut. Îşi ridică braţele.

– Nimic! Nici măcar tu n-ai putea să le găseşti!

Aşa cum alerga spre el, îi văzu expresia de pe chip şi inima îi sări din piept. Ştia ce va spune, deoarece la asta se gândea şi el.

– Torak, e o greşeală! Nu putem supravieţui aici. Trebuie să ne întoarcem!

– Dar aici trăiesc totuşi oameni, nu-i aşa? insistă el. Clanurile Gheţii: Narvalii, Cocoşii-polari, Vulpile-polare! Nu asta a spus Fin-Kedinn?

– Ei ştiu cum să se descurce. Noi, nu.

– Dar avem carne uscată şi lemne de foc. Şi putem să ne găsim drumul orientându-ne după Steaua Nordului. Putem să ne legăm la ochi apărători – fâşii din ţesătură de scoarţă – pentru ca strălucirea să nu ne orbească şi găsim pradă şi pe aici. Găinuşe-de-baltă. Iepuri. Iată cum a reuşit să supravieţuiască Fin-Kedinn!

– Şi când se vor termina lemnele? întrebă Renn.

– Mai este salcia aceea despre care vorbea el, din soiul ce creşte doar până la glezne, şi poţi...

– Poţi tu să vezi vreo salcie pe aici? Sunt îngropate sub zăpadă!

Faţa ei era palidă şi el ştia că în spatele celor spuse de ea zăcea o frică profundă. Clanurile spuneau tot felul de poveşti despre Nordul Îndepărtat. Viscole atât de puternice, încât puteau să te smulgă şi să te ridice la cer. Urşi-polari, mai mari şi mai feroce decât oricare urs din Codru. Avalanşe de zăpadă care te îngropau de viu. Renn ştia câte ceva despre aceste căderi de zăpadă. Când avea doar şapte primăveri, tatăl ei se aventurase pe râul de gheaţă, la răsărit de lacul Axehead. Şi nu se mai întorsese niciodată.

– Nu putem să facem asta singuri, adăugă ea.

Torak îşi trecu palmele peste faţă.

– Sunt de acord. Măcar în noaptea asta, hai să ridicăm o tabără!

Părea uşurată.

– E un dâmb acolo. Putem săpa sub zăpadă.

El dădu din cap.

– Apoi eu mă duc să găsesc poteca.

– Ce vrei să spui? întrebă ea neliniştită.

El ezită.

– Am de gând să fiu Spirit Călător.

Ea rămase cu gura căscată.

– Torak, nu!

– Ascultă-mă! De când am văzut corbul acela, m-am tot gândit la asta. Pot să-mi întrupez spiritul într-o pasăre, sunt sigur. Astfel voi putea să mă ridic spre cer, să văd la mare distanţă. Pot descoperi poteca!

Renn îşi încrucişă braţele.

– Păsările pot zbura. Tu, nu.

– Până acum n-a fost nevoie, zise el. Sufletele mele se vor întrupa în trupul păsării – să zicem, un corb – aşa că voi vedea tot ceea ce vede un corb, voi simţi ceea ce simte el. Însă voi fi tot eu.

Făcu doi-trei paşi, apoi se întoarse spre el.

– Saeunn spune că nu eşti încă pregătit pentru asta. Ea e magul clanului. Ea ştie.

– Am mai făcut-o vara trecută...

– Din întâmplare! Şi te-a durut! N-ai putut să controlezi situaţia! Torak, sufletele tale trebuie să rămână înăuntru, nu vei putea niciodată să le scoţi afară! Ce se va întâmpla atunci cu trupul tău?

Rămas întins pe zăpadă, doar cu sufleltul-univers ce-l ţine în viaţă?

Vocea ei era stridentă şi două pete colorate îi apăruseră pe obraji.

– Ai să mori, asta e! Va trebui să stau în zăpadă şi să te privesc murind!

Nu putea să se certe cu ea. Ceea ce spunea era adevărat. Aşa că zise doar:

– Am nevoie de tine să mă ajuţi să găsesc un corb. Am nevoie de tine, să mă ajuţi să-mi eliberez sufletele. Vrei să mă ajuţi sau nu?

6

– În primul rând, trebuie să găsim un corb, zise Torak.

Aşteptă răspunsul lui Renn, dar ea trudea la adăpostul din zăpadă, demonstrând astfel că nu dorea să participe la planul lui.

– Am zărit un cuib la marginea Codrului, continuă el.

Securea ei izbi din nou şi aşchii de gheaţă zburară în toate direcţiile.

– E la depărtare de o zi de mers, mai adăugă el, dar ar putea să vină chiar şi până aici să caute hrană. Am adus momeală.

Securea i se opri în aer.

– Ce momeală?

Scoase din desagă o veveriţă.

– Am ucis-o ieri. Când am umplut burdufurile cu apă.

– Ai plănuit asta, rosti ea acuzatoare.

El aruncă o privire veveriţei.

– Hm! M-am gândit că am putea avea nevoie de ea.

Renn îşi reîncepu atacul împotriva zăpezii îngheţate, izbind cu şi mai mare înverşunare decât înainte.

Torak aşează veverița cu douăzeci de paşi mai departe de ceea ce urma să devină adăpostul lor – aşa că, odată ce sufletul-nume şi sufletul-clan îi vor părăsi trupul pentru a pătrunde în corb, nu vor trebui să meargă prea departe. Ei bine, cel puţin aşa spera. Totuşi, nu-şi dădea seama dacă va funcţiona, deoarece nu ştia nimic despre Spiritul Călător. Nimeni nu ştia.

Scoţând cuţitul, despică burta veveriţei şi se retrase pentru a vedea mai bine.

– N-o să funcţioneze niciodată aşa, strigă Renn.

– Cel puţin, încerc, replică el.

Ea îşi şterse fruntea cu dosul mănuşii.

– Nu. Ceea ce vreau să spun eu este că acţionezi greşit. Corbii sunt prea inteligenţi pentru a fi păcăliţi în felul acesta. Îşi vor da seama că e o cursă.

– Adevărat, acceptă Torak. Ai dreptate.

– Fă ca şi cum ar fi o pradă ucisă de un lup. Asta caută ei, „un loc al crimei".

El dădu din cap şi se apucă de lucru.

Renn uită că, iniţial, nu fusese de acord şi îl ajută. Folosiră osul omoplatului veveriţei pentru

a-i ciopârţi ficatul, pe care îl amestecară cu zăpadă şi îl împrăştiară în jur, ca să pară o pată de sânge. Apoi, Torak desprinse una dintre labele din spate şi o aruncă mai departe.

– În felul acesta, arată ca şi cum lupul a plecat de aici, pentru a mânca în linişte.

Renn studie „locul crimei".

– Aşa e mai bine, zise ea.

Umbrele deveniseră albastre şi vântul se îndreptase spre nord, lăsând în urmă doar o adiere uşoară ce răscolea fulgii de deasupra carcasei.

– Corbii vor zbura spre cuibul lor, la culcare. Aşa că, dacă vin aici, asta nu se va întâmpla înainte de apariţia zorilor, zise Torak.

Renn se cutremură.

– Nu pare posibil, dar după spusele lui Fin-Kedinn pe aici sunt şi vulpi-polare, aşa că va trebui să stăm treji, pentru a nu le lăsa să se apropie de carcasă.

– Şi nu putem aprinde nici focul, pentru că ar fi simţit de corbi.

Renn îşi muşcă buza.

– Ştii că nu poţi să mănânci nimic? Pentru a intra în transă, trebuie să ţii post.

Torak uitase.

– Dar cu tine ce se întâmplă?

– Eu am să mănânc când nu mă vezi tu. Apoi, voi prepara pasta aceea care să-ţi elibereze sufletele.

– Ai tot ce-ţi trebuie?

Ea bătu cu palma peste punga cu leacuri.

– Am adunat câte ceva din Codru.

El strânse buzele într-un surâs.

– Ai plănuit asta!

Ea nu-i întoarse zâmbetul.

– Am avut sentimentul că aş putea avea nevoie de aşa ceva.

Cerul se întunecase şi câteva stele începură să sclipească.

– În zori, murmură Torak.

Noaptea se anunţa lungă.

Torak se înghesui în sacul lui de dormit şi încercă să-şi potolească tremurul. Tremurase toată noaptea şi se săturase. Privind printr-o fantă a grotei de zăpadă, văzu luna strălucind, mâncată pe jumătate. Zorile nu erau departe. Cerul era luminos, dar nu se vedea nici un corb.

În mână strângea o bucată de scoarţă de mesteacăn ce conţinea pasta făcută de Renn pentru eliberarea sufletelor: un amestec de grăsime de căprioară şi ierburi, cu care trebuia să-şi mânjească faţa şi mâinile, când îi va spune ea. În cealaltă mână ţinea o punguţă din piele crudă, legată cu un tendon. Ceea ce Renn numise o „poţiune-fum" ardea mocnit înăuntru. O întrebase ce era, dar ea i-a răspuns că ar fi mai bine să nu ştie şi el n-a mai

insistat. Renn avea talent în Ştiinţa Magiei, pe care, din motive ce nu le divulgase nimănui, încerca să-l ignore. Nu îi plăcea să practice magia.

Stomacul lui Torak chiorăi şi ea îl înghionti cu cotul. El se abţinu să-i răspundă. Îi era atât de foame, încât, dacă în curând nu va apărea un corb, va începe să mănânce veverița.

O linie subţire şi roşiatică apăruse la răsărit, când o umbră neagră alunecă printre stele.

Renn îl înghionti din nou.

– L-am văzut, şopti el.

O umbră mai mică alunecă după prima: partenera corbului. Unul lângă altul, cu aripile aproape atingându-se, planară deasupra „locului crimei“ şi apoi zburară mai departe.

Puţin mai târziu, se întoarseră pentru o nouă raită, zburând puţin mai jos. La cea de a cincea trecere, zburară atât de jos, încât Torak auzi zgomotul făcut de aripi: un fâlfâit puternic şi ritmic.

Le văzu capetele întorcându-se într-o parte şi-n alta, pentru a scruta terenul de dedesubt. Era încântat că-şi îngropase uneltele în zăpada din spatele grotei făcute de Renn, un fel de dâmb inform, căruia îi lăsase doar o mică fantă pentru aer şi observare. Corbii sunt cele mai inteligente păsări, cu simţurile ascuţite ca vârful ierbii.

La marginea lumii se revărsa focul galben, iar corbii dădeau târcoale, spionând „locul crimei“.

Deodată, unul dintre ei îşi strânse aripile şi îşi dădu drumul în picaj.

Torak îşi scoase ambele mănuşi, pentru a fi pregătit.

În tăcere, corbul ateriză pe zăpadă. Când se uită spre adăpostul lor, respiraţia lui era ca un fum. Anvergura aripilor era mai mare decât Torak cu amândouă braţele întinse şi erau de un negru absolut. Ochii, aripile, picioarele, ghearele erau ca ale Primului Corb, cel care trezise soarele din somnul său de iarnă şi, drept pedeapsă, fusese ars până devenise negru ca tăciunele.

Corbul era interesat de veveriţă, de care se apropie cu prudenţă, păşind încet cu picioarele lui ţepene.

– Acum? întrebă Torak.

Renn dădu din cap.

Corbul ciuguli carcasa pentru a o încerca. Apoi se ridică în aer, coborî din nou – apoi zbură iar. Era testul pe care-l făcea, pentru a vedea dacă veveriţa e într-adevăr moartă.

Pentru că aceasta nu se mişcă, cei doi corbi coborâră în zbor şi se îndreptară cu grijă spre ea.

– Acum! susură Renn.

Torak se mânji cu pastă. Avea un miros de iarbă, acrişor, care-i înţepă ochii şi îi înfioră pielea. Apoi desfăcu punguţa şi inhală din „poţiunea-fum".

– Trage-l în piept, îi şopti Renn la ureche, şi nu tuşi.

Fumul era amar, nevoia de a tuşi, aproape insuportabilă. Simţi respiraţia ei pe obraz:

– Fie ca paznicul să zboare alături de tine!

În timp ce i se făcea rău, îl văzu pe corbul cel mare trăgând de măruntaiele îngheţate. O durere ascuţită îi străpunse propriile măruntaie şi pentru o clipă simţi un val de panică. „Nu, nu vreau să…“

…Şi, deodată, el era cel care trăgea de intestinele veveriţei cu ciocul lui puternic, fărâmiţând delicioasele zdrenţe de carne îngheţată.

Îşi umplu guşa repede; apoi privi în jur. Bucurându-se de gustul cărnii, îşi smuci aripile şi se săltă în vânt, care îl purtă sus, spre lumină.

Vântul era îngheţat şi foarte puternic, dar inima îi tresăltă de bucurie, în timp ce-l purta din ce în ce mai sus. Îi plăcea gerul care i se strecura printre pene, mirosul gheţii şi râsul sălbatic al vântului ce şuiera pe lângă el. Îi plăcea uşurinţa cu care urca, se răsucea şi se întorcea balansându-şi minunat aripile, îi plăcea forţa acestor frumoase aripi negre!

Auzi un fâşâit şi alături de el apăru însoţitoarea lui. Aceasta îşi strânse aripile şi se rostogoli în vânt, dându-i o lovitură graţioasă cu coada şi invitându-l să înceapă un dans pe cer. Alunecă după ea şi îşi încleştă ghearele îngheţate de ale ei, apoi împreună bătură din aripi şi plonjară.

Se grăbeau prin curentul îngheţat, într-o învălmăşeală de pene negre, în soarele strălucitor,

încântaţi de viteză, în timp ce întreaga lumină albă venea în întâmpinarea lor.

Într-un acord perfect îşi desfăcură ghearele şi el întinse aripile lovind vântul, după care se avântă din nou, spre soare.

Cu ochii lui de corb putea să vadă tot. Departe spre răsărit, mica pată a unei vulpi-polare ce alerga pe zăpadă. La miazăzi, se desfăşura liziera întunecată a Codrului. La apus, văzu suprafaţa ondulată a mării îngheţate. La miazănoapte, două siluete pe zăpadă.

Cu un ţipăt se avântă în urmărirea lor.

– Craaa? o chemă el pe însoţitoarea lui surprinsă.

Apoi o părăsi şi lăsă câmpia albă să alunece sub el.

Pe măsură ce se apropia, cobora din ce în ce mai mult şi într-o clipă ce i se întipări în minte pentru totdeauna înregistră fiecare amănunt.

Văzu doi oameni trăgând o sanie. Îl văzu pe lup legat de ea, incapabil să se mişte. În timp ce se străduia să prindă cea mai mică mişcare a unei labe, cel mai mic zvâcnet, care să-i indice că Lupul mai era încă în viaţă, îl văzu pe omul cel mare oprindu-se, trăgându-şi peste cap hanoracul şi desfăcându-şi pieptarul ce-i acoperea ceafa, pentru a se răcori. Astfel, descoperi tatuajul albastru închis de pe sternul omului: tridentul pentru captarea sufletelor. Simbolul Devoratorilor-de-Suflete.

Din ciocul lui de corb ieşi un croncănit înspăimântat. *Devoratorii-de-Suflete. Devoratorii-de-Suflete l-au răpit pe lup.*

Se înălţă din nou şi soarele aproape că îl orbi. Vântul îl răsuci cu furie şi-l smulse de acolo.

Curajul lui se sfărâmă ca o pojghiţă subţire de gheaţă.

Vântul urla triumfător.

O durere ascuţită îi străpunse măruntaiele. Era din nou Torak şi cădea din înălţimi.

7

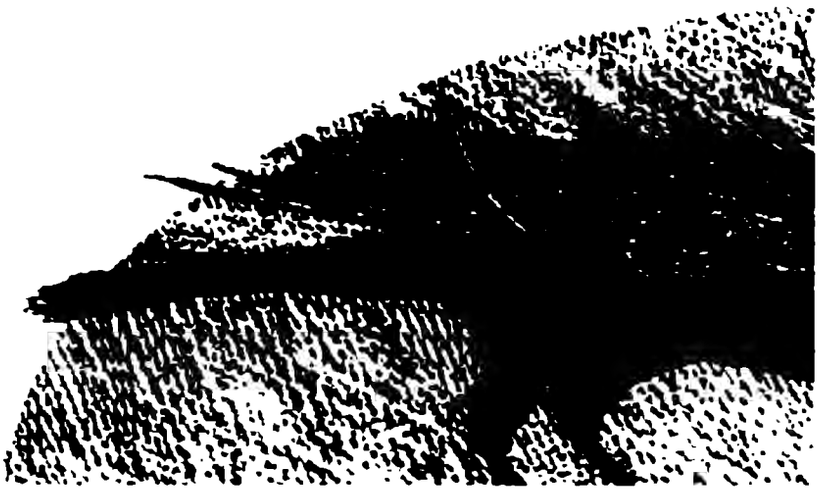

Torak se trezi în semiîntunericul albastru al grotei de zăpadă, cu hohotul furios al crivăţului răsunându-i în urechi.

Renn stătea în genunchi aplecată deasupra lui şi părea speriată.

– O, mulţumesc Spiritului! Toată dimineaţa am încercat să te trezesc!

– Toată dimineaţa? murmură el.

Se simţea ca o bucată de piele crudă, ce fusese tăbăcită şi răzuită.

– E miezul zilei, continuă Renn. Ce s-a *întâmplat?* Gâfâiai pe zăpadă şi ochii ţi se rostogoleau în cap. A fost oribil!

– Groaznic, răspunse el.

Cu fiecare respiraţie, durerea îi străpungea coastele şi toate articulaţiile îşi strigau suferinţa.

Dar membrele încă îl ascultau; aşadar nici un os nu era rupt.

– Sunt rănit?

Ea dădu din cap.

– Sufletele însă îmi sunt rănite.

Stătea liniştit, uitându-se la o picătură ce stătea gata să cadă din tavan. *Devoratorii-de-Suflete l-au luat pe lup!*

– Ai descoperit poteca? întrebă Renn.

El înghiţi în sec.

– La miazănoapte. Se îndreaptă spre nord.

Ea simţea că nu-i spune tot.

– Imediat ce ai intrat în transă, îl informă apoi, a început să bată vântul. Părea furios.

– Zburam. Se pare că nu eram făcut pentru asta.

Picătura căzu pe hanoracul lui Renn şi se pierdu în desimea blănii: ca un suflet care cade pe pământ.

– N-ar fi trebuit s-o faci, comentă ea.

Ridicându-se cu durere într-un cot, Torak privi prin deschizătura adăpostului. Vântul adia blând, dar degetele fantomatice ale zăpezii mângâiau din nou pământul.

– Nu cred că a terminat cu noi, mai adăugă Renn.

Torak se lăsă din nou pe spate şi-şi trase sacul de dormit până sub bărbie. *Devoratorii-de-Suflete l-au luat pe lup!*

Nu se putea hotărî să-i spună şi ei; cel puţin, nu acum. Dacă ar şti, poate că ar insista să se întoarcă

înapoi în Codru, pentru a cere ajutor. Sau ar putea să-l părăsească.

Închise ochii.

– Cine sunt Devoratorii-de-Suflete? îl întrebase el odată pe Fin-Kedinn. Nici măcar nu le ştiu numele.

– Foarte puţini îi cunosc, răspunsese Fin-Kedinn, şi nu vorbesc despre ei.

– Tu le ştii numele? întrebase Torak. De ce nu mi le spui şi mie? Destinul meu este să lupt împotriva lor!

– La timpul potrivit, a fost răspunsul căpeteniei Corbilor.

Torak n-a reuşit să-l convingă. Fin-Kedinn îl luase la el când tatăl lui a fost ucis. Cu mult timp în urmă, el şi cu Pa fuseseră buni prieteni. Dar vorbea foarte rar despre trecut şi îi dezvăluia doar ceea ce considera el că e necesar să cunoască.

Aşa că, acum, tot ce ştia era că Devoratorii-de-Suflete complotaseră să domine Codrul. Apoi, puterea lor a fost distrusă într-un foc uriaş şi s-au ascuns. Doi dintre cei şapte îşi aflaseră moartea. Prin urmare, conform legii clanului, nu le puteau fi menţionate numele timp de cinci ierni. Unul dintre ei fusese tatăl lui.

Undeva în piept, Torak simţi obişnuita durere. Pa li se alăturase pentru a face bine; aşa i-a spus Fin-Kedinn. Cu aceasta era de acord şi Torak. Când deveniseră răi, Pa a încercat să-i părăsească şi ei s-au întors împotriva lui. Timp de treisprezece ierni, fusese un om hăituit, crescându-şi fiul departe de

clanuri, nepomenind niciodată de trecut. Apoi, în toamna de dinaintea ultimei, Devoratorii-de-Suflete au trimis ursul-demon care l-a ucis.

Iar acum l-au luat pe lup.

De ce pe lup şi nu pe el? Pe Torak? De ce, de ce, de ce?

Adormi în gemetele vântului.

Cineva îl scutura, strigându-l pe nume.

– Cum? bombăni el cu gura îngropată în blana de ren.

– Torak, trezeşte-te! ţipă Renn. Nu mai putem ieşi de aici!

Se ridică greu, atât cât îi permitea tavanul scund. Lângă el, Renn făcea eforturi să nu intre în panică.

Deschiderea din peretele adăpostului dispăruse. În locul ei era un zid compact de zăpadă.

– Am săpat, îl informă ea, dar n-am putut să-l străpung. Suntem îngropaţi în zăpadă. S-a adunat în timpul nopţii.

Torak observă că a spus „s-a adunat“, în loc să spună „vântul ne-a îngropat, în timp ce dormeam“.

– Unde mi-e securea? întrebă el.

Chipul ei se crispă.

– Afară. Amândouă sunt afară, unde le-am lăsat. Împreună cu restul lucrurilor. Primi vestea în liniște. Ar fi trebuit să le aduc înăuntru, continuă Renn.

– Nu era loc.

– Ar fi trebuit să fac loc. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

– Ai avut grijă de mine. Nu e vina ta. Dar avem cuțitele. O să ne dezgropăm noi!

Își scoase cuțitul. Fin-Kedinn îl făcuse vara trecută pentru el: o lamă ascuțită din tibia unui ren, crestată cu așchii de cremene subțiri ca frunza. Nu era bun pentru a săpa în zăpada întărită de ger. Ar fi fost mai bun cuțitul lui Pa din ardezie cenușie; dar Fin-Kedinn îl atenționase să-l țină ascuns în desagă. Acum îi părea rău.

– Să începem, zise el încercând să pară calm.

Era îngrozitor să sapi un tunel, fără să știi cât de departe va trebui să ajungi. Și nu aveau alt loc unde să depoziteze zăpada dislocată decât în spatele lor, așa că, indiferent cât de greu trudeau, se aflau îngropați în aceeași vizuină strâmtă. Pereții înghețați îi apăsau și respirația lor se auzea puternică și șuierătoare.

După ce au săpat pe o distanță de aproape un braț, Torak puse cuțitul jos.

– Nu ajungem la nici un rezultat.

Renn îi întâlni privirea. Ochii ei erau uriași.

– Ai dreptate. Stratul de zăpadă ar putea fi foarte gros... Nu vom putea niciodată să-l străpungem.

Vedea efortul pe care-l făcea pentru a rămâne calmă şi ghici că se gândea la tatăl ei. Spuse:

– Ei bine, atunci vom săpa în sus.

Ea dădu aprobator din cap.

Era mult mai greu să sapi în sus. Bucăţile de zăpadă le cădeau în ochi şi de-a lungul spatelui, iar braţele îi dureau îngrozitor. Lucrau spate în spate, adunând zăpada sub picioare. Torak îşi încleştă fălcile atât de tare, încât îl dureau.

Treptat, zăpada de deasupra lui începu să capete o culoare de un albastru mai cald.

– Renn! Priveşte!

Şi ea văzuse.

Cu înfrigurare, izbiră cu mânerul cuţitelor. Deodată, pojghiţa de zăpadă îngheţată crăpă ca găoacea unui ou şi scoaseră capetele prin spărtură.

Strălucirea soarelui îi orbi, gerul le arse plămânii. Stăteau cu feţele ridicate, înghiţind aerul ca nişte pui de pasăre; apoi săriră afară şi se rostogoliră în zăpadă. O adiere slabă le îngheţă părul ud de transpiraţie. Vântul dispăruse.

Torak gemu.

Renn zăcea pe spate, privind fix şi fără ţintă.

Ridicându-se, Torak descoperi că adăpostul lor fusese îngropat sub o colină lungă şi povârnită, ce nu fusese acolo noaptea trecută.

– Echipamentul nostru, rosti el. Unde e echipamentul nostru?

Renn sări în picioare.

În afară de cuţite şi saci de dormit, tot ce aveau nevoie, arcuri, săgeţi, securi, hrană, lemne de foc, burdufuri cu apă, burdufuri de gătit, totul zăcea îngropat undeva sub zăpadă.

Cu un calm exagerat, Torak îşi scutură pantalonii.

– Ştim unde este adăpostul. Vom săpa un şanţ în jurul lui. Mai devreme sau mai târziu, le vom găsi. Dar, ca şi Renn, ştia că, dacă nu-şi găseau echipamentul înainte de a se lăsa întunericul, s-ar putea să nu mai supravieţuiască încă o noapte. Această singură greşeală ar putea să îi coste viaţa.

După atât efort făcut cu săpatul în *sus,* era o lovitură amară să trebuiască să sape acum în *jos;* imediat ce se apucară de treabă, vântul reîncepu să sufle, aruncând rafale de zăpadă peste ei, ca nişte nori orbitori şi sufocanţi.

Torak era pe cale să-şi piardă speranţa, când Renn scoase un strigăt:

– Arcul meu! Mi-am găsit arcul!

Era după-amiază târziu când reuşiseră să găsească tot. Erau epuizaţi, uzi de transpiraţie şi îngrozitor de însetaţi.

– Acum trebuie să săpăm pentru a ne adăposti, gâfâi Renn, şi să aşteptăm dimineaţa.

– Nu putem, răspunse Torak.

Nevoia de a merge după lup era copleşitoare.

– Ştiu, zise Renn, ştiu.

După ce au mâncat puţină carne uscată şi şi-au golit burdufurile de apă, şi-au legat strâns peste ochi apărătorile – fâşii din împletitură de scoarţă

împotriva orbirii cauzate de zăpadă – conştienţi că ar fi trebuit să facă asta mai de mult – şi porniră spre miazănoapte, orientându-se după soarele ce coborâse destul de mult la orizont.

Lui Torak îi pulsa sângele în cap şi se clătina de oboseală. Avea presimţirea neplăcută că nu trebuia să facă asta – că nu judecaseră bine –, dar era prea târziu pentru a mai schimba ceva.

Câmpia vastă lăsă loc unor culmi abrupte, cu muchii albastre create de zăpada adunată de viscol. În unele locuri, acestea formau cornişe periculoase, ce atârnau deasupra lor ca nişte valuri monstruoase, îngheţate. Crivăţul de miazănoapte sufla continuu. Furios. Răzbunător. De nepotolit.

În ninsoarea purtată de vânt, deveni greu să aprecieze distanţele. Nu părea să fi ajuns prea departe, dar când Torak se urcă în vârful unui dâmb şi privi înapoi, văzu că nu se mai zarea Codrul.

O răbufnire violentă de vânt îl izbi în spate şi căzu, rostogolindu-se pe toată panta, până jos.

Renn îl urmări cu greutate.

– N-ar fi trebuit să-ţi foloseşti securea pentru a-ţi opri căderea? murmură ea, în timp ce-l ajuta să se ridice.

Dar securea era înfiptă la cingătoare; n-avusese timp s-o scoată.

Din clipa aceea, îşi continuară drumul cu securile în mână.

Fuseseră obosiţi când au început să meargă, dar acum fiecare pas însemna un efort. Setea revenise,

însă terminaseră lemnul pentru topit zăpada. Ştiau că nu trebuiau să o mănânce, totuşi aşa făcură. Şi aceasta le arse gura şi le răscoli măruntaiele. Iar crivăţul continua să bată: acoperindu-le feţele cu un strat subţire de gheaţă, până când obrajii începură să le crape şi buzele să le sângereze.

„Nu aparţinem acestui loc", gândi Torak ca prin ceaţă. „Totul e o greşeală. Nimic nu e aşa cum ar trebui să fie."

La un moment dat, auziră cotcodăcitul unei găinuşe-de-baltă surprinzător de aproape, dar când cercetară împrejurimile pasărea dispăruse.

Altă dată, Renn văzu în depărtare un om, dar când ajunseră acolo, se dovedi a fi o grămadă de pietre, cu şuviţe fluturânde de păr şi fâşii de piele în loc de braţe. Cine a înălţat-o şi de ce?

Pieptarele înmuiate de sudoare îi înfrigurau, îngheţându-i până la oase, iar zăpada se întărise şi pe restul îmbrăcămintei, îngreunându-le mersul şi înţepenindu-i. Feţele erau ca arse, apoi au amorţit. Ceva ce spusese Drumeţul reveni în mintea lui Torak. *La început ţi-e frig, apoi, nu...* După asta ce mai urma?

Renn îl trase de mânecă şi arătă spre cer.

El şovăi.

Dinspre miazănoapte se prăvăleau spre ei nişte nori violeţi-cenuşii.

– Viscol! strigă ea. Să rămânem împreună!

Scosese deja din desagă un colac de funie din piele netăbăcită. Mai trecuseră şi înainte prin viscol şi ştiau cât de uşor puteau fi despărţiţi unul de altul.

– Trebuie să săpăm un adăpost! continuă ea să strige, în timp ce se străduia să-şi lege în jurul pieptului unul dintre capetele funiei îngheţate.

– Unde? ţipă el, legându-şi cu stângăcie în jurul pieptului celălalt capăt al funiei.

Câmpia devenise din nou netedă.

– În jos! ţipă ea. Să săpăm în jos! O gaură în zăpadă!

Izbea cu piciorul, căutând un strat mai ferm – şi deodată aceasta cedă şi ea dispăru.

– Renn! strigă Torak.

Funia din jurul pieptului se smuci, târându-l înainte. Se trase înapoi, proptindu-se cu toată puterea în călcâie. Nu putea să vadă nimic – doar învolburarea haotică şi albă –, însă putea să-i simtă greutatea atârnată de funia ce-l trăgea şi pe el în jos.

Luptând şi alunecând, fu aruncat înainte – şi se rostogoli... câţiva paşi mai departe, pe o grămadă de gheaţă sfărâmată.

Zăpada îl apăsa. Era Renn.

Se ridicară amândoi în picioare, zdruncinaţi, dar fără să fie răniţi.

Ridicând capul, Torak văzu că ajunseseră jos pătrunzând prin acoperişul unei cornişe. Fără să-şi dea seama, merseseră prin aerul rarefiat, pe deasupra crustei ei fragile.

Pentru Renn, asta însemna un fel de ultimă săgeată rămasă pentru capturarea unui bizon.

– Nu mai pot continua aşa! strigă ea izbind în zăpadă cu pumnii.

– Trebuie să săpăm! ţipă la ea Torak.

Însă ştia că e ceva lipsit de speranţă. De abia avea puterea să ridice securea.

Cu o ultimă şi sălbatică urmă de mândrie, se ridică în picioare şi strigă în vânt:

– Bine, ai învins! Regret! N-am să mai îndrăznesc niciodată să zbor. Îmi pare rău!

Vântul îi răspunse hohotind. Siluete îngrozitoare zburară spre el prin ninsoare. Azvârliră spre el o coloană răsucită, apoi o răspândiră în toate direcţiile...

Deodată, vântul nu mai suflă în toate direcţiile, ci se adună într-un şuvoi de mii de fulgi mici, contopindu-se pentru a forma o creatură cum nu mai văzuse niciodată. Avea ochii ficşi ai unei bufniţe şi zbura spre el prin marea albă. Iar înaintea ei alerga o haită tăcută de câini.

Era prea epuizat pentru a-i mai fi frică. „S-a terminat", gândi el aproape cu indiferenţă. „Regret, lupule. Regret că n-am putut să te salvez."

Căzu în genunchi, în timp ce creatura cu ochi de bufniţă îşi croia drumul în jos, spre el.

8

Creatura cu ochi de bufniţă zbieră o comandă şi câinii se răsuciră, oprindu-se. Scoţând un cuţit lung şi curbat, începu să sape o gaură în zăpadă, cu o viteză uimitoare. După câteva clipe, Torak şi Renn fură înhăţaţi şi aruncaţi înăuntru, iar peste ei fu aruncat un strat de zăpadă.

După furia vântului, hârâitul respiraţiei lor era puternic în întuneric. Torak auzi cum plesnea pielea îngheţată; tuşi din cauza mirosului rânced ce-i era ciudat de familiar. Nu putea s-o vadă pe Renn – creatura se înghesuise între ei – dar era prea obosit pentru a-i mai păsa.

Spre surpriza lui, simţi că nu-i mai e frig şi că îi era chiar cald. „Mai întâi ţi-e frig“, gândi el, „apoi nu; apoi eşti fierbinte, şi după aceea mori.“

Descoperi că îi plăcea moartea. Era o căldură minunată şi blândă, ca lâna de ren alb. Voia să o

tragă peste cap şi să se ghemuiască cât mai adânc în ea...

Cineva îl scutura. Gemu. Ochii-de-bufniţă se uitau fix în ai lui, trăgându-l afară din moartea atât de frumoasă şi caldă.

Avea un strat de zăpadă ce-i înconjura faţa înroşită de ger, ca un guler de blană. Gheaţa îi crease o crustă pe sprâncene, ca şi pe barba neagră şi scurtă. Nasul teşit avea tatuată de-a curmezişul o linie închisă la culoare, pe care Torak nu o cunoştea. Nu dorea decât să se întoarcă înapoi, în moarte.

Creatura mârâi. Apoi îşi smulse ochii.

În felul acesta, Torak descoperi că ochii-de-bufniţă erau doar nişte discuri subţiri din os, prinse peste ochi cu o curelușă. Omul îşi ţinea în permanenţă ochii adevăraţi pe jumătate închişi, din cauza strălucirii din jur. Imediat îşi ridică mâneca hanoracului, scoase un cuţit din cremene şi îşi tăie o venă de pe antebraţul lui scurt şi cafeniu.

– Bea! lătră el presând rana pe buzele lui Torak.

O căldură dulce-sărată îi umplu gura. Tuşi şi înghiţi sângele. Puternic şi cald, i se răspândi în tot trupul: căldură reală, nu cea falsă creată de muşcătura gerului. Odată cu ea veni şi durerea. Faţa îi era în flăcări. Ace fierbinţi îi străpungeau încheieturile.

În întuneric, o auzi pe Renn.

– Lasă-mă în pace! Vreau să dorm!

Acum, omul mesteca. Scuipă un bulgăre cenuşiu în palmă şi îl presă între dinţii lui Torak.

– Mănâncă!

Era ceva rânced şi gras, dar recunoscu gustul. Grăsime de focă. Minunată!

Omul îi mânji şi faţa cu aceeaşi grăsime. Mai întâi l-a durut – palma omului era aspră ca granitul –, dar, uluitor de repede, durerea scăzu până la un fel de spasm suportabil.

– Cine eşti tu? murmură Torak.

– Mai târziu, grohăi omul, când furia vântului va înceta.

– Şi cât va mai dura? întrebă Renn.

– Încă un somn sau mai multe, cine ştie? Acum, linişte!

Torak avea douăsprezece primăveri şi Pa fusese omorât.

Torak ucisese primul lui căprior şi, pentru a-l face pe lup să stea liniştit; în timp ce-l jupuia, îi aruncase copitele; dar puiul obosi curând să se mai joace cu ele şi alerga în jurul lui, încercând să-şi bage botul în tot ce făcea.

Torak spălă intestinele căpriorului în râu. Lupul luă între fălci un capăt al acestora şi trăgea de el. Trăgea şi Torak de capătul celălalt. Lupul se propti pe labele din faţă şi dădu din coadă. În joacă!

Torak zâmbi.

– Nu, nu e joacă!

Lupul insistă. Torak îi porunci ferm pe limba lui să-i dea drumul – şi puiul se supuse atât de brusc, încât Torak căzu pe spate, în apă. Lupul sări la rândul lui în apă şi începură să se stropească unul pe altul. Torak râdea. Tatăl lui era mort; totuşi, nu mai era singur. Îşi găsise un frate de haită.

Când se ridică în picioare, râul îngheţase. Iarna prinsese Codrul în ghearele ei. Lupul crescuse şi acum hoinărea printre copacii sclipitori – hoinărea împreună cu Pa.

– Vino înapoi! strigă Torak, dar crivăţul de miazănoapte îi purtă vocea departe. Vântul era atât de puternic, că anevoie putea să rămână în picioare şi nu avea putere să-i ajungă pe lup sau pe Pa. Părul lung şi negru al lui Pa nu era însă răvăşit, părea neatins de vânt, şi nici blana de argint a lupului nu era răscolită.

– Veniţi înapoi! strigă el din nou. Nu puteau să-l audă. Neajutorat, îi privi depărtându-se printre copaci.

Tresărind, se trezi. De dorul celor pierduţi pieptul îl durea chinuitor. Obrajii îi erau înţepeniţi din pricina lacrimilor îngheţate.

Stătea strâns înghesuit în sacul de dormit. Îmbrăcămintea îi era udă şi îi era atât de frig, încât nu putea nici măcar să tremure. Ridicându-se puţin, văzu că nu mai era în gaura de zăpadă, ci într-un adăpost din blocuri de gheaţă, cu tavan boltit. Într-o lampă plată din piatră, un rest de grăsime topită ardea cu o mică flacără portocalie. Deasupra ei

atârna o vezică de focă, în care se topea gheaţa. Liniştea de afară dovedea că viscolul se potolise. Iar omul ciudat plecase.

– Am avut un vis *teribil,* murmură Renn de alături. Faţa îi era acoperită cu o crustă şi era plină de băşici, iar sub ochi avea cearcăne negre.

– Şi eu, răspunse el.

Faţa îi era inflamată şi îl durea când vorbea.

– Am visat că lupul...

Omul ciudat se furişă în adăpost. Era scund, dar vânjos, iar hanoracul din blană de focă îl făcea să pară şi mai scund. Aruncându-şi gluga pe spate, dădu la iveală o faţă turtită, înconjurată de păr scurt de culoare închisă, cu breton până la sprâncene. Ochii lui erau ca nişte fante negre, bănuitori.

– Sunteţi din Sudul Îndepărtat, rosti el acuzator.

– Tu cine eşti? contracară Torak.

– Inuktiluk. Clanul Vulpii-polare. Am fost trimis să vă caut.

– De ce? întrebă Renn.

Omul Vulpe-Polară clătină din cap.

– Uitaţi-vă la voi! Hainele vă pot fi stoarse de ude ce sunt. Nu ştiaţi că nu zăpada ucide, ci umezeala? Iată. Scoateţi-vă îmbrăcămintea şi intraţi în astea. Le aruncă două pachete de piele.

Le era atât de frig, că nu mai protestară. Iar membrele le erau atât de neputincioase şi înţepenite de ger, încât le luă o eternitate până se dezbrăcară. Cele două pachete se dovediră a fi nişte saci de dormit din blană argintie de focă, căptuşiţi cu un alt

sac din piele moale de pasăre, cu penele spre interior. Înăuntru era atât de cald, că aproape în aceeaşi clipă se simţiră mai bine; dar Torak îşi dădu seama îngrijorat că omul Vulpe-Polară dispăruse, luându-le hainele cu el. Acum se aflau în mâinile lui.

– Ne-a lăsat ceva de mâncare, zise Renn.

Mirosea o bucată de carne de focă îngheţată.

Rămânând în sacul de dormit, Torak se târî până la un perete şi privi afară printr-o crăpătură.

Ceea ce crezuse el că e tavanul adăpostului din zăpadă, în care fuseseră găzduiţi peste noapte, era, de fapt, o sanie lată, ce fusese înţepenită în nămeţi. Tălpigele erau din oasele fălcilor unei balene, iar barele transversale din coarne de ren. Un ham încâlcit dispărea într-un morman alb şi neted, printre altele puţin mai îndepărtate. Din fiecare ieşea un firicel subţire de abur.

Inuktiluk fluieră şi mormanele se transformară în şase câini mari. Aceştia căscară şi începură să dea din cozi, în timp ce se scuturau de zăpadă. Inuktiluk le eliberă nasurile, pe măsură ce le descâlcea hamurile şi le cerceta labele, pentru a vedea dacă nu s-au tăiat în gheaţă.

Cu unghia degetului mare, Renn îşi scoase o fărâmă de carne dintre dinţi.

– Drumeţul a spus că „vulpile“ ne vor spune cum să găsim Ochiul Viperei. Poate că despre clanul Vulpilor-Polare era vorba.

Şi Torak se gândise la asta.

– Dar am putea, oare, să riscăm? întrebă el.

Ar fi vrut să aibă încredere în Inuktiluk, dar aflase neplăcutul adevăr că un om poate face lucruri bune, dar să ascundă o inimă putredă.

– Ai dreptate, comentă Renn. Nu-i vom spune nimic. Nimic, până nu vom afla dacă putem să ne încredem în el.

Inuktiluk le întorsese hainele pe dos şi le întinsese pe sanie. Imediat îngheţară şi el sparse crusta de gheaţă de pe ele cu latul cuţitului său de zăpadă. Apoi aduse carne şi o aruncă la câini.

Cinci erau mai mari, dar al şaselea era un pui de vreo cinci luni. Pielea de pe labe nu-i era suficient de rezistentă, aşa că purta încălţăminte din piele crudă; schelălăi încântat când Inuktiluk îl întoarse pe spate, pentru a le controla dacă erau bine legate de labe.

Torak se gândi la lup, iar visul îi reveni şi-i înnegură sufletul. I-l povesti lui Renn. Apoi adăugă:

– Lupul era cu Pa şi Pa e mort. Oare spiritul lui Pa mi-a trimis visul? Oare voia să-mi spună că şi lupul e mort?

– Sau, poate, interveni Renn, n-a fost spiritul tatălui tău cel pe care l-ai visat, ci al lupului. Îţi cere ajutorul.

– Dar ar trebui să ştie că venim după el.

Ea părea nefericită.

El tocmai se întreba dacă acum ar fi momentul să-i spună despre Devoratorii-de-Suflete, când Inuktiluk se întoarse.

– Îmbrăcaţi-vă, li se adresă cu asprime.

Hainele lor erau mai uscate, dar neobişnuit de reci. Şi nu-i ajuta nici faptul că Inuktiluk îi privea dezamăgit.

– Sunteţi mult prea slabi. Pentru a supravieţui pe gheaţă, trebuie să fii gras! Nici măcar asta nu ştiaţi? În nord, toţi sunt graşi! Focile, urşii, oamenii! Apoi îi întrebă cum îi cheamă.

Ei schimbară o privire. Renn îi spuse numele şi clanurile cărora le aparţineau.

Inuktiluk părea surprins să afle că Torak făcea parte din Clanul Lupului.

– Aceasta face treaba şi mai grea, murmură el.

– Ce vrei să spui? întrebă Torak.

Inuktiluk se încruntă.

– Nu vorbim despre asta aici.

– Eu cred că ar trebui, replică Torak. Ne-ai salvat vieţile şi-ţi suntem recunoscători. Te rog, spune-ne de ce ne-ai căutat.

Omul Vulpe-Polară ezita.

– Asta am să vă spun. Acum trei somnuri, unul dintre bătrânii noştri a intrat în transă şi a văzut focurile nopţii de pe cer, iar spiritele Mortului i-au trimis o viziune. O fată cu părul de salcie roşie, ca Spiritul Pământului, iarna; şi un băiat cu ochi de lup. Făcu o pauză. Băiatul e pregătit să facă mult rău. De aceea, a trebuit să vă găsesc. Pentru a te opri să faci rău oamenilor gheţii.

– N-am făcut nimic rău, afirmă Torak sincer.

Inuktiluk ignoră afirmaţia.

– Cine *sunteţi* voi? Ce faceţi aici, în locuri de care sunteţi străini?

Cum ei nu răspunseră, el adună sacii de dormit şi se îndreptă spre ieşire.

– Ungeţi-vă cu grăsime pe faţă şi luaţi cu voi lampa. Plecăm.

– Unde? întrebară Torak şi Renn în acelaşi timp.

– În tabăra noastră.

– De ce? strigă Renn. Ce vreţi să ne faceţi?

Inuktiluk păru ofensat.

– Nu vrem să vă facem rău, nu e obiceiul nostru! Vă vom da nişte arme mai bune şi vă vom trimite acasă.

– Nu poţi să ne obligi să ne întoarcem, zise Torak.

Spre mirarea lui, Inuktiluk izbucni în râs.

– Bineînţeles că pot! Tot echipamentul vostru e legat pe sania mea!

Acestea fiind zise, nu mai avură altceva de făcut decât să-l urmeze afară.

Îşi pusese apărătoarea ochi-de-bufniţă şi le întinse şi lor câte o pereche. Apoi ridică un bici suplu din piele, lung cam de douăzeci de paşi, şi imediat câinii începură să urle. Strângându-şi cozile, păreau nerăbdători să pornească.

– De ce e îndreptată sania spre apus? întrebă speriată Renn.

– Acolo e locul unde se află tabăra noastră, răspunse Inuktiluk. Pe gheaţa mării, unde sunt focile.

– La apus? ţipă Torak. Dar noi trebuie să mergem spre miazănoapte!

Inuktiluk se întoarse spre el.

– Spre miazănoapte? Doi copii care nu ştiu nimic despre drumurile gheţii? Veţi muri înainte de următorul somn! Urcaţi-vă în sanie!

9

Vântul de nord urla peste înălţimile albe şi îndoia molizii din câmpie. Venea şuierând dinspre miazănoapte, printre meandrele Codrului, şi spulbera zăpada de pe malurile lui Axehandle, unde îşi ridicase tabăra Clanul Corbului. L-ar fi trezit pe Fin-Kedinn, dacă n-ar fi fost treaz deja. De când Sălciile i-au adus mesajul lui Torak, abia mai putea dormi.

Cineva l-a răpit pe lup. Plecăm să-l aducem înapoi.

– Să te arunci în necunoscut, fără să gândeşti! comentă Căpetenice Corbilor. Cu un băţ, răscolea focul ce strălucea la intrarea în adăpost.

– De ce n-a venit înapoi să ne ceară ajutor?

– De ce n-a venit fata? întrebă la rândul ei Saeunn cu croncănitul ei de corb. Fără să clipească, întâlni privirea lui albastră şi plină de furie. Ea era

singurul membru al clanului care îndrăznea să-i înfrunte mânia.

Rămaseră liniştiţi, în timp ce deasupra lor vântul îşi dădea silinţa pentru a trezi Codrul. Magul Corb îşi trase mantia peste genunchii osoşi şi-şi întinse ghearele încovoiate spre foc. Fin-Kedinn îl mai răscoli puţin. Un câine, care se gândise să încerce să doarmă înăuntru, îşi lăsă urechile pe spate şi se furişă afară pentru a căuta alt adăpost.

– N-am crezut că poate fi atât de nesăbuit, continuă Fin-Kedinn. Să se îndrepte spre Nordul Îndepărtat...

– De unde ştii că asta a făcut? întrebă Saeunn.

El şovăi.

– O ceată de vânători din clanul Cocoşului-Polar i-a zărit în depărtare. Mi-au spus azi-dimineaţă.

Gânditoare, Saeunn îşi atinse amuleta spiralată cu unghia unui deget, tot atât de dură şi de galbenă ca făcută din corn.

– Vrei să mergi în căutarea lor. Vrei s-o găseşti pe copila fratelui tău şi s-o aduci înapoi.

Căpetenia Corb îşi trecu mâna peste barba roşcovană.

– Nu pot primejdui siguranţa clanului ducându-l în Nordul Îndepărtat.

Saeunn îl studie cu indiferenţa rece a cuiva care nu simţise niciodată afecţiune pentru nici o fiinţă vie.

– Totuşi, asta doreşti.

– Tocmai am spus că nu pot, răspunse el.

Aruncă din mână băţul, reprimându-şi un fior. Vântul îi răscolise vechea rană din coapsă.

– Dar te-ai gândit la asta, comentă Saeunn ridicând din umeri, ca un corb care-şi strânge aripile. Fata s-a dovedit o fire voluntară şi încăpăţânată, nu pot face nimic cu ea. Iar în ceea ce priveşte băiatul, a permis sentimentelor – gura fără buze i se strânse – să-l ducă pe acest drum.

– Are doar treisprezece primăveri, comentă Fin-Kedinn.

– Are un destin, rosti rece magul. Viaţa lui nu e doar a lui, nu are voie să şi-o rişte pentru un prieten! Nu înţelege asta, dar aşa va face. Când nu va reuşi să-l găsească pe lup, se va întoarce şi vei putea să-i pedepseşti pe amândoi.

Fin-Kedinn privea fix jarul.

– Eram pe cale să-l fac fiul meu, zise el. Poate că ar fi trebuit să-i spun. Poate că asta ar fi schimbat situaţia. Poate că mi-ar fi cerut ajutorul.

Saeunn scuipă în foc.

– De ce te frămânţi? Lasă-l să se ducă! Lasă-l să meargă să-şi caute lupul!

10

Lupul se afla în alt Acum decât cel din somnul trecut. Atunci a alergat săltând, mai repede decât cel mai iute cerb, şi a doborât un bizon de unul singur; totuşi, când s-a trezit, a fost tot atât de flămând ca şi cum n-ar fi ucis nimic.

De data aceasta, era din nou pui. Îi e frig, era ud, iar mama şi tatăl lui, ca şi fraţii de haită, stăteau întinşi nemişcaţi şi fără suflare în noroi. Torentul Rapid făcuse asta. A venit răcnind de dimineaţă, în timp ce lupul cerceta terenul din jur.

Îşi ridică botul şi urlă.

Din cealaltă parte a Torentului Rapid, un lup venea să-l salveze!

Lupul izbucni într-un salut frenetic de bun-venit. Apoi salutul lui se transformă în uimire. Era un lup atât de ciudat! Mirosul lui era de bărbat imatur, dar

mirosea şi a alte creaturi, şi mergea pe labele din spate şi nu avea coadă!

Totuşi, avea ochii deschişi la culoare şi strălucitori ca ai unui lup; şi ceva din spiritul său îl chema spre el. Găsise un nou frate de haită. Un frate de haită care nu-l va abandona niciodată...

Lupul se trezi brusc.

Era din nou în copacul alunecos, strivit sub pielea urâtă de cerb şi săltând peste răceala-moale-strălucitoare. Tânjea după acel alt Acum, în care fusese iar pui, salvat de Marele Făr-de-Coadă.

Îl durea capul şi vomitase în timpul somnului, dar nu putea să se mişte pentru a se curăţa. Laba rănită îl durea. Coada călcată şi frântă îl durea şi mai tare.

Blană-Puturoasă veni şi-i împinse o nouă bucată de carne, pe care lupul o ignoră. Îl trăgeau mai departe şi mai departe, în timp ce Lumina pălea şi răceala-moale-strălucitoare continua să cadă din Înalt.

După o vreme, lupul mirosi că au intrat pe un teritoriu aparţinând unei haite de lupi străini. Asta însemna primejdie.

Bărbatul mare cu blană spălăcită pe cap plecă de acolo singur şi speranţa făcu inima lupului să tresară. Poate că Blană-Spălăcită va fi destul de nebun să-i atace pe lupii străini şi atunci ei se vor apăra, iar el va fi ucis!

Mult mai târziu, Blană-Spălăcită reveni, fără a fi rănit. Zâmbea înfricoşător şi căra cu el o mică

tolbă din piele de cerb ce se zbătea şi mârâia. Lupul mirosi furia violentă a unui jder. Un jder? Ce înseamnă asta?

Dar nu putu să se gândească prea mult la asta, deoarece deveni din nou foarte obosit şi alunecă în somn.

O bufniţă mare ţipă şi se trezi. Fără să ştie de ce, blana i se înfioră de teamă.

Bufniţa rămase tăcută. Aşa era şi mai rău.

Lupul era acum pe deplin treaz. În timp ce dormise, coborâse întunericul şi copacul alunecos se oprise. Făr-de-coadă cei răi se aflau la câţiva paşi depărtare, aşezaţi pe vine în jurul Bestiei-Strălucitoare-ce-Muşcă-Fierbinte. Lupul simţi că aşteptau ceva. Ceva rău.

În jurul lor se întindea o câmpie albă şi stranie, lipsită de vânt şi liniştită. Câteva salturi mai departe, mirosi un iepure care rodea muguri de salcie. Auzi zgârieturile uşoare ale lemingilor din vizuinile lor şi foşnetul răcelii-moi-strălucitoare ce cădea, cădea...

Apoi, prin întuneric, simţi apropiindu-se un alt făr-de-coadă. Ghearele i se încleştară plin de speranţă. Să fie, oare, Marele Făr-de-Coadă, care vine să-l salveze?

Speranţa îi fu repede zdrobită în mici fărâme. Nu era fratele lui de haită. Era o femelă pe care lupul n-o mirosise mai înainte. Ştia că face parte din haita rea, pentru că îi văzu pe ceilalţi ridicându-se pe labele din spate pentru a o aştepta. Simţi teama

lor, în timp ce ea sosea alunecând prin albul foşnitor.

Era înaltă şi deşirată, iar blana spălăcită de pe cap atârna pe lângă ea ca nişte viermi. Vocea îi era ca zgomotul făcut de nişte oase uscate ce se ciocneau, iar mirosul era de fără-suflare.

Ceilalţi îi urară încet bun-venit, în vorbirea celor făr-de-coadă; dar, deşi o ascundeau, lupul le simţi frica. Chiar şi Blană-Spălăcită era îngrozit. Şi tot aşa era şi lupul.

Ea se întoarse şi se îndreptă spre el.

Se făcu mic de tot. Adevăratul lui spirit se retrase în faţa spiritelor ei.

Ea se apropie şi mai mult. El dori să privească în altă parte, dar nu putu. Era ceva îngrozitor de rău cu faţa ei. Era pustie şi netedă ca o piatră şi nu se mişca deloc, nici chiar botul ei nu se contractă când vorbi. Iar ochii nu erau ochi, ci nişte găuri.

Lupul mormăi şi încercă să se tragă înapoi, dar pielea de cerb îl ţinea strâns.

Ea se aplecă peste el şi mirosul ei de fără-suflare îl trase în jos, într-un fel de ceaţă neagră plină de singurătate şi primejdie.

Încet, ea îşi duse una dintre labele din faţă mai aproape de botul lui. ţinea ceva – nu putu să vadă ce anume – dar prinse mirosul a ceva ce zăcuse îndelung în profunzimile pământului. Prin carnea ei palidă, zări o lumină cenuşie, ştiind cu acea ciudată siguranţă care îl cuprindea câteodată că ceea ce ţinea

ea muşca tot atât de feroce ca şi Bestia-Strălucitoare-ce-Muşcă-Fierbinte. Doar că acesta muşca prin frig!

Mormăitul lui deveni scâncet speriat. Închise ochii şi încercă să se gândească la Marele Făr-de-Coadă care venea spre el prin răceala-moale-strălucitoare: venea să-l salveze, aşa cum făcuse când lupul era pui.

11

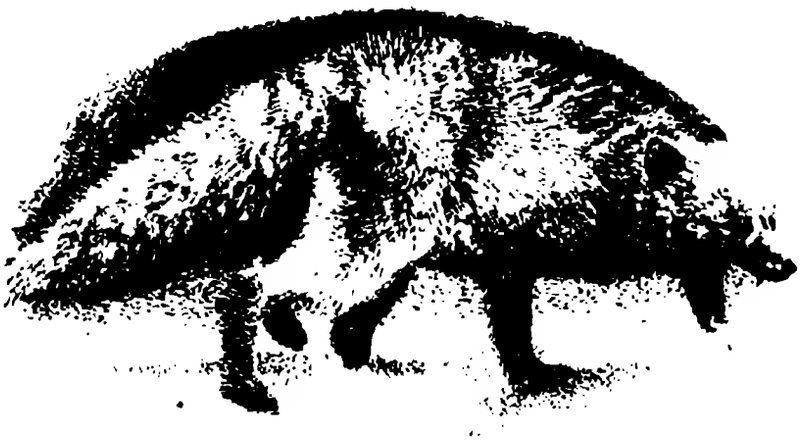

Sania lui Inuktiluk se îndrepta în viteză spre apus, ducându-i pe Torak şi pe Renn pe un drum greşit. Singurele sunete erau gâfâitul câinilor, scârţâitul tălpigelor pe zăpada îngheţată şi, din când în când, câte un icnet al lui Renn, când sania se apleca trecând peste vreo ridicătură şi ei trebuiau să se lase cât mai mult pe spate, pentru a nu se rostogoli de pe ea.

– Nu poţi să ne supraveghezi tot timpul, îi spuse Torak lui Inuktiluk când se opriră lângă un lac mare, dar îngheţat, pentru a se odihni. Mai curând sau mai târziu, vom scăpa.

– Şi unde vă veţi duce? replică Inuktiluk. N-o să ajungeţi niciodată în nord, n-o să reuşiţi niciodată să treceţi de râul de gheaţă.

Ei îl priviră fix.

– Care râu de gheaţă?

– E la aproximativ un somn de aici. Nimeni din clanurile gheţii nu l-a traversat sau a scăpat cu viaţă.

Torak strânse din dinţi.

– Am traversat un râu de gheaţă şi mai înainte.

Inuktiluk răsuflă cu zgomot.

– Nu era precum acesta.

– Atunci îl vom ocoli, interveni Renn.

Inuktiluk îşi ridică braţele în aer şi, fluierându-şi câinele conducător, se îndreptă spre lac.

– Îl traversăm pe jos, le spuse el. Mergeţi în spatele meu şi faceţi întocmai ce vă spun! Îl urmară clocotind de furie, dar, în curând, fură absorbiţi cu totul de efortul de a rămâne măcar în picioare.

– Ţineţi-o doar pe gheaţa albă, le strigă Inuktiluk.

– Dar ce nu e bine cu gheaţa cenuşie? întrebă Renn uitându-se spre dreapta ei.

– Aceea e gheaţă nouă. Foarte periculoasă! Dacă va trebui vreodată să o traversaţi, mai bine ocoliţi-o şi mişcaţi-vă în permanenţă.

Torak şi Renn se priviră şi măriră distanţa dintre ei.

Chiar şi gheaţa albă fusese lustruită de vânt, devenind astfel perfid de alunecoasă, aşa că-şi încetiniră mersul, până ajunseră să se târască încordaţi. Încălţările lui Inuktiluk păreau că se lipesc de gheaţă, permiţându-i să-şi continue drumul cu paşi mari, iar ghearele ascuţite ale câinilor se dovedeau mai folositoare decât orice; numai puiul cu încălţări din piele de focă aluneca, amintindu-i lui

Torak de stângăciile lupului. Ca pui, se poticnise tot timpul în labe.

– Cât de adânc e lacul? întrebă Renn.

Inuktiluk râse.

– Nu contează! Frigul vă va ucide, înainte de a putea să strigaţi după ajutor!

A fost o uşurare să ajungă la ţărm şi să urce pe zăpada mai tare. În timp ce Inuktiluk cerceta labele câinilor, Torak o trase pe Renn deoparte.

– Acum ne putem ascunde mai bine, şopti el, să încercăm să fugim!

– Şi unde să mergem? răspunse ea. Cum vom reuşi să ocolim râul de gheaţă? Cum vom găsi Ochiul Viperei? Acesta e adevărul, Torak, avem nevoie de el!

Câmpia se dovedi greu de traversat, cu crestele ei zimţate şi povârnişurile abrupte. Pentru a-i ajuta pe câini, coborau din sanie şi alergau în susul colinelor, sărind apoi în ea, în timp ce aluneca la vale cu viteză, dar Inuktiluk încerca să-i micşoreze viteza cu ajutorul unei frâne făcute din corn de ren, ce brăzda zăpada.

Gerul îi sleia de puteri, dar omul Vulpe-Polară era neobosit. Iubea acest ciudat teritoriu îngheţat şi părea tulburat că aveau atât de puţine cunoştinţe despre el. Insista ca ei să bea apă des, chiar şi când nu le era sete, şi îi obligă să-şi care burdufurile cu apă pe sub hanorace, pentru a nu îngheţa. De asemenea, îi determină să-şi raţionalizeze cantitatea de

grăsime pe care o mâncau sau cu care îşi ungeau feţele.

– Veţi avea nevoie de ea pentru a topi zăpadă, zise el. Nu uitaţi, aveţi apă doar atât timp cât aveţi grăsime pentru a topi zăpada!

Văzându-le expresiile uluite, oftă.

– Dacă vreţi să supravieţuiţi, trebuie să faceţi ceea ce facem şi noi. Să urmaţi regulile făpturilor gheţii. Facem acelaşi lucru şi cu sacii noştri de dormit. Iar carnea o mâncăm crudă, ca urşii-polari. Împrumutăm puterea şi rezistenţa renului şi a focii, făcându-ne îmbrăcăminte din pielea lor. Acesta e singurul mijloc de a înfrunta gerul.

Privi pieziş cerul.

– Mai presus de toate, dăm mare atenţie vântului, care ne conduce viaţa.

Drept răspuns, vântul începu să bată dinspre miazănoapte. Torak simţi pe faţă atingerea lui îngheţată şi-şi dădu seama că, într-adevăr, n-ai cum să-l domoleşti.

Se pare că Inuktiluk îi ghicise gândurile, deoarece arătă spre malul îndepărtat al lacului, unde se vedea unul dintre oamenii aceia de piatră.

– În onoarea vântului îi construim. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să faceţi şi voi o ofrandă.

Torak era îngrijorat. În fundul desagii se afla cuţitul de ardezie cenuşie al lui Pa, iar în punga cu leacuri, cornetul de plante al mamei lui. Nu putea să-şi imagineze că s-ar putea despărţi de ele.

Pe la prânz, ajunseră la o întindere înfricoşătoare, pe care lespezi gigantice de gheaţă se clătinau nebuneşte. Din adâncuri, dintre ele, răzbăteau gemete profunde şi pocnete ce stârneau ecou. Câinii îşi lăsară urechile pe spate şi Inuktiluk îşi atinse amuleta formată dintr-o gheară de vultur, cusută pe veşminte.

– Aceasta e gheaţa de la mal, îi informă el cu voce scăzută, unde gheaţa uscatului şi gheaţa mării se luptă pentru supremaţie. Trebuie să trecem repede de acest loc.

Renn ridică privirea spre creasta ascuţită ce-i atârna deasupra capului.

– Pare ca şi cum pe aici ar fi demoni.

Vulpea-Polară îi aruncă o privire rapidă.

– Aceasta e unul dintre locurile unde demonii mării se apropie mult de lumea noastră. Sunt neobosiţi. Încearcă în permanenţă să iasă.

– Şi reuşesc? întrebă Torak.

– Uneori, câte unul reuşeşte să se strecoare printr-o spărtură.

– Acelaşi lucru se întâmplă şi în Codru, zise Renn. Magii veghează în permanenţă, dar câţiva demoni tot reuşesc să scape.

Inuktiluk dădu din cap.

– În iarna aceasta a fost mai rău ca niciodată. În timpul Întunericului, când soarele a murit, un demon a trimis o insulă uriaşă de gheaţă pe uscat. Aceasta a distrus un adăpost al Clanului Morsei, omorându-i pe toţi cei dinăuntru. Puţin mai târziu,

alt demon a trimis o boală ce l-a luat pe copilul unei femei din clanul meu. Apoi, băiatul ei cel mare a plecat pe gheaţă. L-am căutat, dar nu l-am mai găsit. Făcu o pauză. De aceea trebuie să vă trimitem în sud. Aduceţi cu voi multe rele.

– Nu noi le-am adus, protestă Torak.

– Noi îi urmărim, completă Renn.

– Spuneţi-mi ce înţelegeţi prin asta, îi îndemnă Vulpea-Polară.

Rămaseră tăcuţi. Torak se simţea stânjenit că nu-i poate răspunde, pentru că începuse să-l placă pe Inuktiluk.

Îşi continuară drumul printre munţii de gheaţă sfărâmată. În sfârşit, gheaţa malului făcu loc uneia mai netede, doar uşor încreţită. Spre surpriza lui Torak, Inuktiluk îşi îndreptă umerii şi respiră profund uşurat.

– Ohooo! Gheaţa Mării! E mult mai bine aşa!

Torak nu-i împărtăşea entuziasmul. Gheaţa din faţa lui părea că se *îndoaie*. Tulburat, o privi cum se ridică încet şi apoi coboară, ca pielea unei creaturi uriaşe.

– Da, continuă Inuktiluk, se îndoaie în ritmul respiraţiei Mării-Mamă. În curând, în Luna Râurilor Răcnitoare, va începe dezgheţul şi locul acesta va deveni încărcat de primejdii de moarte. Crăpături uriaşe – noi le spunem crăpăturile valului – apar brusc sub picioarele tale şi te înghit. În acest moment însă, e un loc bun pentru vânătoare.

– Ce să vânezi? întrebă Torak. Înapoi, pe lac, am văzut urme de iepure de câmp, dar aici nu văd nimic.

Pentru prima oară, Inuktiluk îl privi aprobator.

– Aşadar, ai văzut? N-am crezut că un băiat al Codrului ar putea s-o facă. Arătă în jos. Prada de aici se află sub gheaţă. Facem ceea ce face şi ursul-polar. Vânăm foci.

Renn se înfioră.

– Urşii-polari mănâncă oameni?

– Marele Hoinar mănâncă orice, răspunse Inuktiluk înfigând cornul de cerb în gheaţă pentru a-şi priponi câinii. Dar preferă focile. E cel mai bun vânător de aici. Poate mirosi foca printr-o gheaţă groasă cât lungimea braţului.

– De ce ne-am oprit? întrebă Torak.

– Vreau să vânez, răspunse Vulpea-Polară.

– Dar nu poţi! Nu ne putem opri pentru a vâna!

– Ei bine, şi ce vreţi să mâncaţi? veni replica lui Inuktiluk. Avem nevoie de grăsime şi de carne pentru câini!

Răspunsul îl făcu pe Torak să nu mai spună nimic, dar ardea de nerăbdare. Trecuseră şase zile de când lupul fusese răpit!

Inuktiluk dezlegă câinele conducător şi acesta păşi încet pe gheaţă. În curând, găsi ceea ce căuta.

– O copcă unde foca iese să respire, le spuse liniştit Inuktiluk.

Era mică: un muşuroi cu o gaură în vârf, largă cam de o jumătate de deget, şi cu marginile

brăzdate de şanţuri, acolo unde foca rosese gheaţa, pentru a menţine gaura deschisă. Din sanie, Inuktiluk luă o bucată de piele de ren şi o întinse cu partea îmblănită pe gheaţă şi sub vânt faţă de copcă.

– Pentru a-mi înăbuşi zgomotul încălţărilor, la fel ca labele îmblănite ale ursului-polar, explică el.

Apoi aşeză o pană de lebădă deasupra deschizăturii. Şi adăugă:

– Chiar înainte de a ieşi la suprafaţă, foca dă drumul aerului, astfel încât pana se mişcă. Atunci e momentul când trebuie să acţionezi repede. Foca ia doar câteva înghiţituri de aer, înainte de a se cufunda din nou. Le făcu semn să se retragă la adăpostul saniei.

– Trebuie să aşteptăm, aşa cum face ursul-polar, dar în hainele astea îngheţaţi. Staţi adăpostiţi de vânt şi rămâneţi liniştiţi! Cea mai uşoară mişcare le poate pune pe foci în gardă. Rămase apoi în picioare, nemişcat şi cu harponul ridicat.

Torak se ghemui după sanie şi începu să desfacă nodurile ce-i ţineau desaga legată de ea.

– Ce faci? şopti Renn.

– Plec de aici, zise el. Tu nu vii?

Începu şi ea să-şi dezlege desaga.

Se aflau în spatele lui Inuktiluk, aşa că putură să-şi pună desagii şi sacii de dormit în spate, fără a fi văzuţi; când se ridicară, el întoarse capul. Nu se mişcă şi nu scoase nici o vorbă. Îi privi doar.

Sfidător, Torak îi înapoie privirea. Dar nu se clinti. Acest om şi-a deschis o venă pentru a-l salva. Era vânător ca şi ei. Iar ei erau gata să-l facă să-şi rateze vânătoarea.

– Nu putem face aşa ceva, rosti Renn dintr-o suflare.

– Ştiu, aprobă Torak.

Apoi, încet, îşi dădură jos desagii din spate.

Inuktiluk îşi întoarse privirea spre copcă.

Deodată, pana se mişcă.

Cu viteza ciocului unui bâtlan, Inuktiluk aruncă harponul, izbind cu putere. Vârful acestuia ieşi din mâner şi se înfipse în focă, ca un piron. Cu o mână, Inuktiluk trase de frânghia legată de vârf, iar cu cealaltă folosi mânerul harponului dezmembrat pentru a lărgi copca.

Aruncându-şi desagii, Torak şi Renn îi alergară în ajutor. O smucitură puternică, şi foca era afară, murind pe loc din pricina loviturii primite în cap, înainte chiar de a atinge gheaţa.

– Mulţumesc! gâfâi Inuktiluk.

Îl ajutară să tragă afară trupul argintiu şi aburind.

Câinii se zbăteau înnebuniţi pentru a ajunge la ea, dar Inuktiluk îi potoli cu un singur cuvânt. Scoţând vârful harponului din rană, o astupă cu un os subţire pe care-l numi „dopul rănii“, pentru ca sângele să nu se risipească. Apoi răsturnă foca pe spate şi-i aplecă botul spre copcă.

– Ca să-i trimit sufletele înapoi, în Marea-Mamă, pentru a renaşte.

Scoţându-şi mănuşile, lovi burta deschisă la culoare, cu pete.

– Mulţumesc, prietene. Fie ca Marea-Mamă să-ţi dăruiască un trup nou şi minunat!

– Şi noi facem la fel în Codru, spuse Renn.

Inuktiluk zâmbi. Despicând imediat foca, vârî mâna înăuntru şi scoase ficatul aburind, de culoare roşu închis.

În spatele lor se auzi un lătrat şi văzură o Vulpe-polară mică şezând pe gheaţă. Era mai scurtă şi mai dolofană decât vulpile roşii din Codru şi îl privea pe Inuktiluk cu nişte ochi întrebători brun-aurii.

El zâmbi.

– Paznicul îşi cere partea!

Îi aruncă o bucată, pe care vulpea o înhăţă cu dibăcie şi o înghiţi dintr-odată. Inuktiluk le dădu lui Torak şi lui Renn câte o bucată de ficat. Era tare, dulce, şi aluneca cu uşurinţă pe gât. Apoi omul Vulpe-Polară aruncă plămânii câinilor; Torak observă că nu făcură decât să-i adulmece, părând prea obosiţi pentru a mânca.

– Am fost norocoşi, adăugă Inuktiluk cu gura plină de ficat. Uneori aştept o zi întreagă să apară foca.

Ridică o sprânceană.

– Mă întreb dacă voi aţi avea răbdare să aşteptaţi atât de mult.

Torak se gândi o clipă.

– Vreau să-ţi spun ceva.

Făcu o pauză. Renn dădu din cap.

– Am venit în nord pentru a ne găsi prietenul, continuă el. Te rugăm. Trebuie să ne laşi să plecăm.

Inuktiluk oftă.

– Ştiu că spuneţi adevărul. Dar trebuie şi voi să mă înţelegeţi, nu pot s-o fac.

– De ce? întrebă Renn. De partea cealaltă a saniei, câinii scheunau şi trăgeau de hamuri.

Torak se duse să vadă ce-i neliniştea.

– Ce se întâmplă? mai întrebă ea.

El nu răspunse. Încerca să priceapă limba câinilor. Comparată cu a lupului, era mult mai simplă, ca graiul unor pui.

– Au mirosit ceva, răspunse el, dar bate vântul, aşa că nu sunt siguri ce e.

– Ce au mirosit? insistă Renn întinzând mâna după arc.

Figura lui Inuktiluk se lungi.

– Voi îi înţelegeţi?

Torak nu mai avu timp să răspundă. O margine a gheţii din stânga lui se ridică deodată şi se transformă într-un uriaş urs-polar.

12

Ursul-polar îşi înalţă capul pe gâtul lui lung şi adulmecă mirosul lui Torak.

Apoi, cu o mişcare agilă, se ridică pe labele din spate. Era mai mare decât un om înalt stând pe umerii altuia, şi fiecare labă era de două ori mai mare decât capul lui Torak. O simplă atingere i-ar fi frânt şira spinării ca pe o ramură de salcie.

Legănându-şi capul dintr-o parte în alta, deschise larg ochii negri ca tăciunele şi adulmecă aerul. Îl văzuse pe Torak stând singur pe gheaţă; Renn şi Inuktiluk se ascunseseră în spatele saniei. Mirosi zăpada însângerată rămasă în urma lor şi carcasa focii pe jumătate hăcuită. Auzi câinii urlând şi trăgând de hamuri, în dorinţa lor nebunească de a-l ataca. Percepu totul cu uşurinţa lipsită de grabă a unei fiinţe care n-a cunoscut niciodată frica. În membrele lui sălăşluia puterea iernii, în

ghearele lui, sălbăticiunea vântului. Era de neînvins.

Lui Torak îi vuia sângele în urechi. Sania se afla la zece paşi în faţa lui. Dar ar fi putut fi şi o sută!

În linişte, ursul-polar se lăsă pe cele patru labe şi un fior îi străbătu blana grea, alb-gălbuie.

– Nu fugi, îi spuse calm Inuktiluk lui Torak. Vino spre noi. Într-o parte. Nu-i întoarce spatele.

Cu coada ochiului, Torak o văzu pe Renn fixând o săgeată în arc, iar pe Inuktiluk strângând câte un harpon în fiecare mână.

Nu fugi.

Dar picioarele îl dureau, atât de mult ar fi vrut să fugă. Se afla în Codru, plecând în goană de lângă rămăşiţele adăpostului unde tatăl lui agoniza, fugind de ursul-demon. „Torak! strigase Pa cu cea din urmă suflare. Fugi!“

Adunându-şi ultimele rămăşiţe de voinţă, Torak făcu un pas nesigur spre sanie.

Ursul-polar îşi lăsă capul în jos şi-şi aţinti privirea asupra lui. Apoi, se răsuci cu o mişcare lentă şi merse agale postându-se între el şi sanie.

Torak se clătină.

Când îşi punea labele pe gheaţă, ursul-polar nu făcea nici un zgomot. Nici zgrepţănat de gheare. Nici zvon de respiraţie.

Aproape fără să-şi dea seama ce face, Torak îşi scoase mâna din mănuşă şi o îndreptă spre cuţit. Dar acesta nu ieşi din teacă. Trase mai tare. Cu neputinţă. Ar fi trebuit să urmeze sfatul lui Inuktiluk şi să-l

ţină în interiorul hanoracului. Teaca de piele înghe-ţase, devenind ţeapănă.

– Torak! chemă uşor Inuktiluk. Prinde!

Harponul zbură prin aer şi Torak îl prinse cu o mână. Vârful subţire de os părea peste măsură de fragil.

– Oare mi-ar fi de folos? întrebă el.

– Nu prea. Dar, cel puţin, vei muri ca un bărbat.

Ursul-polar fornăi aspru şi Torak zări strălucirea colţilor galbeni; o spaimă rece îl cuprinse când îşi dădu seama că harponul era o greşeală. Ursul nu putea fi intimidat cu el, putea să fie doar întărâtat, provocat să atace.

Mai zări o mişcare. Renn îşi ridica apărătoarea de pe ochi pentru a ţinti.

– Nu! o avertiză el. N-o să faci decât să-l aţâţi.

Ea îşi dădu seama că are dreptate şi coborî arcul. Dar tot mai ţinea săgeata în el, gata pentru orice.

Câinii lătrau şi-şi muşcau hamurile. Ursul întoarse capul pe gâtul lung şi mârâi: un sunet ca un tunet profund, reverberant, ce izbi gheaţa.

Apoi îşi aţinti ochii în ai lui Torak şi lumea parcă se prăbuşi. Nu mai putea auzi câinii, nu mai putea să-i vadă pe Renn sau pe Inuktiluk, nici măcar nu mai putea clipi. Nimic nu mai era pe lume decât aceşti ochi: negri ca bazaltul, mai puternici decât ura. Privindu-i ştiu – ştia – că pentru ursul-polar toate celelalte fiinţe erau pradă.

Mâna de pe mânerul harponului era alunecoasă din cauza transpirației. Picioarele nu voiau să se miște.

Ursul își mișcă fălcile uriașe și izbi gheața cu o labă. Forța loviturii străbătu toată ființa lui Torak. Într-un fel anume, era adevărat, se afla pe teritoriul lui!

Un urs din Codru mârâie când vrea să amenințe; dacă vrea să vâneze cu adevărat, se apropie într-o liniște desăvârșită. Oare același lucru se petrece și pe gheață?

Nu.

Ursul-polar înainta spre el.

Îi văzu pielea neagră și crăpată de pe bot, limba lungă purpuriu-cenușie. Îi simți respirația fierbinte arzându-i obrajii...

Cu o agilitate uluitoare, ursul făcu o mișcare laterală – îi întoarse spatele – și-și lăsă labele din față pe gheață.

Genunchii lui Torak se îndoiră și aproape că se prăbuși.

Ursul-polar plecă de lângă el, ajunse la sanie și o izbi cu o labă, aruncând-o din cale, tot atât de ușor ca pe o scoarță de mesteacăn. Inuktiluk căzu într-o parte, Renn, în cealaltă. În timp ce sania se prăbușea, o prinse de umăr și, în cădere, ea scoase un țipăt, cu brațul prins sub tălpige, chiar în calea ursului.

Torak se aruncă spre el, agitând harponul și strigând:

– Aici! Sunt aici! Nu pe ea, pe mine! Pe mine!

Inuktiluk ţipa şi el, făcând mişcări de aruncare a harponului. Brusc, ursul se întoarse spre el. Atunci Torak ridică sania de pe braţul lui Renn, o apucă şi o trase din calea ursului. În acel moment, unul dintre câini îşi rupse hamul şi alergă spre urs. O labă uriaşă îl izbi, făcându-l să zboare prin aer, după care ateriză pe gheaţă cu un zgomot înspăimântător. În timp ce Torak şi Renn se aruncară pe burtă, ursul sări peste ei aterizând pe carcasa focii şi apucându-i capul între fălci. Apoi traversă gheaţa alergând şi cărând foca cu atâta uşurinţă, ca şi cum ar fi fost un păstrăv.

– Câinii! strigă Renn. ţine-i!

Puiul se ascunsese sub sanie, dar ceilalţi – cutezători în dorinţa lor de sânge şi împiedicaţi doar de hamuri – traseră toţi de ele, le rupseră şi se repeziră în urmărirea ursului, ignorând comenzile urlate de Inuktiluk. Hamurile ce le atârnau în urmă se înfăşurară de un picior al acestuia, iar Torak şi Renn priveau cu spaimă cum îl târau pe gheaţă.

Câinii erau puternici şi rapizi, prea iuţi pentru a fi prinşi. Atunci, Torak îşi duse mâinile la gură şi lătră: o comandă sonoră şi ascuţită însemnând în limba lupilor „STAI!“

Vocea lui tăie aerul ca sunetul unui bici şi câinii se supuseră imediat, înapoindu-se cu cozile între picioare.

În depărtare, ursul-polar dispărea printre colinele albăstrii.

Torak şi Renn alergară spre locul unde Inuktiluk se aşezase jos frecându-şi fruntea.

Îşi reveni repede. Apucând hamurile în pumn, pedepsi câinii aplicându-le câteva lovituri cu mânerul cuţitului, făcându-i să scâncească. Apoi, respirând greu, îi mulţumi lui Torak.

– Noi trebuie să-ţi mulţumim ţie, zise Renn speriată. Dacă nu i-ai fi distras atenţia...

Vulpea-Polară scutură din cap.

– Trăim doar pentru că el ne-a dat voie să trăim. Se întoarse spre Torak. Neîncrederea i se întipărise din nou pe figură.

– Câinii! Poţi să vorbeşti cu ei. Cine eşti tu? Ce eşti tu?

Torak îşi şterse sudoarea de pe buza superioară.

– Trebuie să plecăm. Ursul poate fi oriunde.

Inuktiluk îl cercetă o clipă, apoi îşi adună câinii, ridică pe umăr trupul celui mort şi se îndreptă spre sanie.

Cu un zdrăngănit, Torak dădu drumul din mână harponului şi se aplecă proptindu-şi mâinile pe genunchi.

Renn îşi masa umărul.

O întrebă cum se simte.

– Doare puţin, răspunse ea. Dar, cel puţin, nu e braţul cu care trag cu arcul. Dar cu tine ce e?

– E bine. Sunt bine. Apoi căzu în genunchi şi începu să vomite.

Soarele spre asfinţit ardea auriu pe gheaţa de un albastru intens, în timp ce câinii îi purtau spre tabăra Vulpilor-Polare.

Sosi noaptea. Apăru o lună subţire. Torak privea cerul, dar nici măcar o dată nu zări Primul Arbore: focurile uriaşe, tăcute şi verzi, ce apăreau iarna. Tânjea după ele ca niciodată până atunci, avea nevoie de o legătură cât de neînsemnată cu Codrul. Dar nu apărură.

Trecură peste culmi întunecate şi colţuroase şi în depărtare auziră trosnete şi gemete. Se gândeau la demonii ce se zbăteau să se elibereze. În sfârşit, Torak zări o geană de lumină portocalie. Câinii obosiţi simţiseră că se apropie de casă şi măriră viteza.

Când ajunseră în tabăra Vulpilor-Polare, Torak văzu un adăpost mare, ca o movilă de zăpadă, şi alte trei mai mici, unite cu primul prin tuneluri. Erau construite sub formă de fagure, iar lumina răzbătea strălucitoare printre blocurile din care erau făcute. În jurul lor, o mulţime de moviliţe se treziră la viaţă, scuturându-se de zăpadă şi lătrând un bun-sosit zgomotos.

Torak coborî înţepenit din sanie. Renn sări în cealaltă parte şi-şi masă umărul. Erau prea sleiţi,

pentru a simţi vreo nelinişte în legătură cu ceea ce vedeau în faţa lor.

Inuktiluk insistă să-şi scuture fiecare fulg de zăpadă de pe haine şi chiar să-şi şteargă gheaţa de pe sprâncene, înainte de a se târî în patru labe prin tunelul scund de la intrare, făcut ca pentru câini, oprind vântul să pătrundă înăuntru. Avansând pe mâini şi genunchi, Torak simţi mirosul amar al uleiului de focă ars şi auzi un murmur de voci ce încetă dintr-odată.

În lumina fumegândă a lămpii, văzu rastele din oase de balenă aşezate în jurul pereţilor, pe care stăteau la uscat o mulţime de încălţări şi mănuşi, aburul sclipitor al răsuflărilor îngheţate şi un cerc de feţe rotunde, strălucitoare de la grăsimea cu care erau unse.

Imediat, Inuktiluk povesti clanului cum i-a găsit pe străini în viscol şi tot ce s-a întâmplat după aceea. Povesti cinstit că Torak l-a salvat de la a fi târât de câini pe gheaţă, dar vocea îi tremură când le spuse cum „băiatul-lup“ a vorbit limba câinilor.

Vulpile-Polare ascultau răbdători, fără să pună întrebări, studiindu-i pe Torak şi pe Renn cu ochii lor căprui cercetători, asemănători cu cei ai creaturii clanului lor. Nu păreau să aibă o căpetenie, dar patru bătrâni se strânseră mai aproape de lampă, pe o platformă de dormit joasă, acoperită cu piei de ren.

– Ei sunt, strigă strident unul dintre ei, o femeie micuţă, cu faţa smeadă, ca o măceaşă zbârcită de

ger. Ei sunt cei pe care i-am văzut în viziunile mele.

Torak o auzi pe Renn inspirând zgomotos. Ducându-şi ambii pumni la inimă în semn de prietenie, el făcu o plecăciune în faţa bătrânei.

– Inuktiluk a spus că în viziunea ta m-ai văzut făcând rău. Eu n-am făcut niciodată aşa ceva. Şi nici nu vreau.

Spre surpriza lui, un hohot străbătu adăpostul şi toţi cei patru bătrâni se strâmbară, râzând cu gurile lor lipsite de dinţi.

– Cine dintre noi ştie, zise bătrâna, dacă va face rău sau nu?

Zâmbetul ei pieri şi sprâncenele i se încruntară cu tristeţe.

– Te-am văzut. Erai gata să încalci legea clanului.

– N-ar face asta niciodată, interveni Renn.

Bătrâna nu păru deranjată de întrerupere; mai curând, aşteptă să vadă dacă Renn a terminat ce avea de spus, apoi se întoarse din nou spre Torak.

– Focurile din cer, reluă ea calmă, nu mint niciodată.

Torak era uluit.

– Nu înţeleg! Ce eram gata să fac?

Durerea străbătu faţa bătrânei.

– Erai gata să izbeşti cu securea într-un lup.

13

– Să atac un lup? strigă Torak. Niciodată nu voi face aşa ceva!

– Şi eu am văzut asta, îi scăpă lui Renn. Am văzut în vis!

Nu se mai putea abţine. Imediat ce rosti vorbele, ar fi dorit să n-o fi făcut.

Torak se uita la ea fix, ca şi cum n-o mai văzuse niciodată.

– N-aş putea niciodată să-l rănesc pe lup, repetă el. Nu e cu putinţă!

Bătrâna Vulpe-Polară îşi îndepărtă mâinile.

– Mortul nu minte.

El deschise gura pentru a protesta, dar bătrâna vorbi din nou:

– Acum odihniţi-vă şi mâncaţi. Mâine vă trimitem în sud şi răul va dispărea.

Renn îşi închipui că el va riposta, dar rămase tăcut, cu acea privire încăpăţânată, care întotdeauna însemnase doar necazuri.

Vulpile-Polare se foiau, scoţând mâncare din nişele tăiate în pereţi. Acum că bătrânii vorbiseră, păreau încântaţi să pregătească un festin, ca şi cum Torak şi Renn îi vizitau pentru a participa la o şezătoare. Renn îl văzu pe Inuktiluk delectându-i pe ceilalţi cu întâmplarea ursului-polar ce îi furase foca, şi toată lumea izbucni în hohote de râs.

– N-ai grijă, frăţioare, strigă cineva. Am reuşit să păstrez dintr-a mea, aşa că mai avem ce mânca!

– De ce nu mi-ai spus nimic? întrebă Torak.

Faţa îi era încordată, dar Renn putu să vadă că, în afară de furie, era îngrozitor de tulburat.

– Eram gata s-o fac, răspunse ea, dar apoi mi-ai povestit visul tău, şi...

– Crezi că aş putea să-l rănesc pe lup?

– Sigur că nu! Dar asta am văzut. Aveai o secure. Stăteai deasupra lui, erai gata să loveşti.

Toată ziua păstrase visul în mintea ei. Şi nu era unul obişnuit, ce putea să nu se întâmple cu adevărat; era genul acela de vis însoţit de culori strălucitoare, pe care îl avea o dată la treisprezece luni. Felul acela de vis ce devenea întotdeauna realitate.

Cineva îi întinse o bucată de carne de focă îngheţată şi atunci îşi dădu seama că era lihnită de foame. Apoi, pe lângă focă, primi şi puţină piele fină de balenă, cu un strat subţire de grăsime;

cocoloaşe acrişoare din muguri de salcie, scoase din pipotele cocoşilor-polari; şi un amestec delicios şi dulce din grăsime de focă şi mure pitice, preferatele ei. Adăpostul zumzăia de vorbe şi de râsete. Vulpile-Polare păreau foarte abili în a-şi uita grijile şi a se distra. Dar erau nedumeriţi că Torak păstra o linişte încruntată.

– Cearta nu ne va fi de ajutor în căutarea lupului, comentă ea. Eu cred că trebuie să le spunem despre Ochiul Viperei.

– N-am s-o fac.

– Dacă vor şti, poate ne vor ajuta.

– Nu vor să ne ajute. Vor să se descotorosească de noi.

– Torak, sunt oameni buni!

El se întoarse spre ea.

– Oamenii buni pot să zâmbească, dar să fie putrezi la suflet! Ştiu asta, pentru că am văzut aşa ceva!

Ea îl privi atentă.

– Nu pot să-l pierd, continuă el. Pentru tine e altfel. Tu îl ai pe Fin-Kedinn şi restul clanului tău. Eu îl am doar pe lup.

Renn clipi.

– Mă ai şi pe mine.

– Nu e acelaşi lucru.

Ea simţi cum o năpădeşte un val de fierbinţeală.

– Uneori, spuse ea, mă mir de ce îmi mai place de tine!

În acel moment, o femeie voinică o chemă să meargă să încerce noua îmbrăcăminte şi ea plecă fără să-i mai arunce lui Torak nici o privire.

Dar cuvintele continuau să-i răsune în urechi, în timp ce se târa printr-un tunel pentru a ajunge într-un adăpost mai mic, unde patru femei stăteau jos şi coseau. *Pentru tine e altfel.* Nu, nu era altfel! ar fi vrut ea să strige. „Nu ştii, oare, că tu şi lupul sunteţi singurii prieteni pe care i-am avut vreodată?“

– Aşază-te lângă mine, rosti femeia al cărei nume era Tanugeak, şi linişteşte-te. Renn se aruncă pe o piele de ren şi începu să tragă de blană.

– Furia, continuă Tanugeak cu blândeţe, e o formă de nebunie. Şi o pierdere de energie.

– Uneori simţi nevoia ei, bombăni Renn.

Tanugeak chicoti.

– Eşti exact ca unchiul tău! Şi el era furios când era tânăr!

Renn se ridică dintr-un salt.

– Îl cunoşti pe Fin-Kedinn?

– A venit aici cu multe veri în urmă.

– De ce? Cum l-ai întâlnit?

Tanugeak o bătu uşor pe mână.

– Va trebui să-l întrebi pe el.

Renn oftă. Îi lipsea unchiul său atât de mult! El ar fi ştiut ce să facă!

– Viziunile acelea ale tale, mai zise Tanugeak examinând încheieturile mâinilor lui Renn, pot fi periculoase, ar fi trebuit să ţi se facă nişte semne de

fulger pentru protecţie. Sunt mirată că magul vostru n-a avut grijă de asta.

– A vrut, răspunse Renn, dar n-am lăsat-o eu.

– Lasă-mă pe mine! Şi eu sunt mag. Şi vei avea nevoie de ele, crede-mă. Porţi în tine o mulţime de secrete.

Întorcându-se spre o femeie care stătea mai departe de celelalte, o rugă să-i aducă instrumentele de tatuat. Apoi, fără a-i mai da timp lui Renn să protesteze, îi aşeză braţul în poala ei amplă, întinse pielea cât mai bine şi începu să o înţepe rapid cu un ac din os, oprindu-se doar pentru a înmuia o bucată de piele de pescăruş într-o cană cu vopsea neagră, pe care apoi o frecă pe înţepăturile făcute.

La început o duru, dar Tanugeak dădu drumul unui torent de poveşti, pentru a-i ţine mintea ocupată. Astfel, în curând furia dispăru, lăsând în urmă doar grija că Torak ar putea să facă vreo prostie, cum ar fi să încerce să plece fără ea.

Se simţea în siguranţă aici. Pe culcuşul pentru noapte, trei copii dormeau îngrămădiţi unul într-altul ca nişte căţeluşi. Deasupra lămpii cu grăsime, un bebeluş se legăna într-o vezică de focă, căptuşită confortabil cu muşchi. Femeile pălăvrăgeau şi râdeau, aruncând în aer pulberea respiraţiei lor îngheţate; numai una care stătea deoparte, Akoomik, rămăsese tăcută.

În timp ce o pace moleşitoare cobora peste ea, Renn se simţi protejată cum nu mai fusese niciodată

înainte: ca şi cum reţeaua înţepătoare pe care o purta acum pentru protecţie înlătura toate grijile.

Tanugeak începu operaţia şi la încheietura cealaltă, iar femeile îi întinseră noua îmbrăcăminte, lovind-o uşor cu mâinile lor asprite de vreme.

Erau nişte pantaloni exteriori şi un hanorac, din blană argintie şi lucioasă de focă; cineva cususe pe hanorac penele creaturii clanului ei. Mai erau şi un pieptar cald şi nişte pantaloni interiori din piele de raţă sălbatică, ale cărei pene moi se purtau direct pe piele. Erau mănuşi interioare din blană de iepure şi mănuşi exterioare groase; încălţări din puf de cocoş-polar, ce se purtau peste şosete pufoase din blană de focă tânără. Pe deasupra, împotriva umezelii, avea nişte încălţări magnifice din piele de focă, de pe care fusese răzuită blana, legate cu şireturi din tendoane împletite şi cu tălpi încreţite mărunt.

– Minunate, murmură Renn. Dar eu n-am nimic să vă dau în schimb.

Femeile părură uimite, apoi râseră.

– Nu vrem nimic în schimb! spuse una.

– Întoarce-te pe Vremea Întunericului, mai zise alta, şi îţi vom face şi un set de haine de iarnă. Acestea sunt pentru primăvară!

Akoomik nu se alătură hohotelor lor de râs, strângându-şi acele, aşezându-le într-o cutiuţă de os. Renn observă pe aceasta mici urme de dinţi şi întrebă cine le-a făcut.

– Bebeluşul meu, răspunse Akoomik. Când îi creşteau dinţii.

Renn zâmbi.

– Şi a trecut de această perioadă grea?

– Ooo, da, răspunse Akoomik cu o voce care o făcu pe Renn să se cutremure. El e cel de colo. Arătă spre o muchie tăiată în gheaţa peretelui, în care zăcea înghesuită o legăturică înfăşurată în piele.

– Îmi pare rău, zise Renn.

Era speriată. În Codru, clanurile îşi duceau morţii departe de adăposturi, astfel ca sufletele lor să nu-i poată tulbura pe cei vii.

– Noi ne ţinem morţii cu noi până la primăvară, o lămuri Akoomik, pentru a-i feri de vulpi.

– Şi pentru a nu se simţi părăsiţi, adăugă Tanugeak cu optimism. Le place să pălăvrăgească, tot atât de mult cât ne place şi nouă. Când vei vedea o stea călătorind repede pe cer, e unul dintre ei, care s-a hotărât să vină să-şi viziteze prietenii.

Lui Renn acest gând i se păru liniştitor, dar Akoomik îşi masă cu degetele baza nasului, pentru a-şi masca durerea.

– Demonii i-au luat suflarea cu o lună în urmă. Iar acum mi l-au luat şi pe băiatul cel mare.

Renn îşi aduse aminte ce îi spusese Inuktiluk despre băiatul pierdut pe gheaţă.

– Perechea mea a murit de febră în Luna Marelui Întuneric, continuă Akoomik. Apoi mama şi-a simţit moartea venind şi a plecat să o întâlnească, pentru a nu lua hrana de la gura celor tineri.

Dacă fiul meu nu se întoarce, nu voi mai avea pe nimeni.

Ochii ei erau cenuşii, ca şi cum lumina dispăruse din ei. Renn mai văzuse asta şi înainte la oamenii ale căror suflete erau bolnave.

Dacă îl pierd pe lup, nu voi mai avea pe nimeni.

În sfârşit, înţelese ceea ce voise Torak să spună. Mama lui murise când s-a născut el. Şi-a pierdut tatăl omorât de urs. Nu-şi întâlnise niciodată restul clanului. Era mai singur decât oricare cunoscut al ei. Şi, deşi chiar şi ea pierduse rude apropiate, îşi dădu seama că la Torak, ca şi la Akoomik, durerea era încă vie. Dacă îl pierde şi pe lup....

Se întrebă încă o dată cum ar putea să se convingă pe sine să-i spună ceea ce bănuia.

– Am terminat, zise Tanugeak făcând-o să sară în sus.

Renn studie zigzagurile negre şi îngrijit executate din interiorul fiecărei încheieturi. O făceau să se simtă mai puternică, mai protejată.

– Mulţumesc, rosti ea. Acum trebuie să-mi găsesc prietenul.

– Mai întâi ia asta, zise Tanugeak dându-i o punguţă făcută din pielea solzoasă de pe laba unei lebede, păstrându-i-se şi ghearele.

– Ce e înăuntru? întrebă Renn.

– Ceva de care s-ar putea să ai nevoie.

Se aplecă spre ea.

– Ascultă-mă, zise şoptit, în noaptea aceea bătrânii au văzut şi altceva pe cer. Nu suntem siguri ce înseamnă, dar cred că tu ştii.

Făcu o pauză.

– Era o furcă având trei dinţi, de felul celor pe care un tămăduitor le foloseşte pentru a prinde sufletele bolnavului. Dar acestea erau ceva rău.

Degetele lui Renn se încleştară pe pungă.

– Da, continuă Tanugeak. Văd că ai visat şi tu aşa ceva.

Îi atinse mâna.

– Du-te! Găseşte-ţi prietenul! Când va veni vremea, spune-i tainele pe care le porţi în suflet.

Când Renn se întoarse în adăpostul cel mare, Vulpile-Polare se culcaseră pentru noapte. Cei mai mulţi dormeau înghesuiţi unul într-altul, în timp ce câţiva rămăseseră mestecând tendoane, pentru a le înmuia, sau îndoind în toate sensurile încălţările ţepene, pentru a le face bune de purtat a doua zi dimineaţa. Torak adormise şi el la un capăt al locului de dormit.

Renn intră în sacul de dormit, întrebându-se ce să facă. Viziunea vulpii-polare confirmase spaima pe care o simţea de zile întregi. Devoratorii-de-Suflete l-au luat pe lup.

Îi era teamă să-i spună lui Torak. Oare cât de multe ar mai putea îndura?

Se trezi din pricina lui Inuktiluk care o scutura de umăr.

Toţi ceilalţi dormeau, dar printr-o spărtură a adăpostului văzu că luna se afla foarte jos pe cer; în curând, vor apărea zorile. Torak plecase.

Sări în sus.

– Te aşteaptă afară, o linişti Inuktiluk. Urmează-mă!

Îşi croiră repede drum spre micul adăpost, unde Renn îşi schimbă îmbrăcămintea cu hainele noi şi neobişnuite.

Aerul îngheţat al nopţii tăia ca un cuţit, dar nu bătea vântul. Zăpada sclipea în lumina slabă a lunii ce se stingea. Pe deasupra acesteia se formase o crustă, aşa că trebuia să înainteze cu grijă. Câţiva câini se zbuciumară, le adulmecară urmele, apoi se culcară la loc.

Torak aştepta. Ca şi Renn, avea haine noi: cu greu îl recunoscu în hanoracul lui argintiu.

– Ne ajută să mergem mai departe! îi şopti el cu ochii sclipind de emoţie.

– Cine? şuieră Renn. Şi de ce?

Inuktiluk dispăruse în întuneric şi Torak fu cel care răspunse.

– Le-am spus tot. Ai avut dreptate, ştiau de Ochiul Viperei. O femeie, Akoomik, o să ne spună unde se află!

Renn era uimită.

– Dar am crezut că nu ai încredere în ei. Ce anume ţi-a schimbat părerea?

– Tu.

Îi adresă unul dintre rarele lui zâmbete, ca de lup.

– Uneori te ascult.

Inuktiluk le făcu semn şi ei îl urmară spre apus, până când ajunseră la o crăpătură din gheaţă. Renn văzu licărul întunecat al apei de dedesubt şi auzi zgomotul mării.

Urmară linia canalului care se lăţea din ce în ce mai mult, apoi Torak o atinse pe braţ.

– Priveşte.

Ei i se opri respiraţia.

– *Un caiac!*

Avea o lungime de trei paşi, solid construit din piele de focă, de pe care se răzuise blana, întinsă peste un cadru din oase de balenă. Desagii lor erau aranjaţi la un capăt. Două padele cu două capete erau aşezate deasupra.

– Canalul acesta duce la marea deschisă, îi informă Inuktiluk. Când ajungeţi acolo, continuaţi să mergeţi, dar păstraţi tot timpul ţărmul sub ochi şi rămâneţi departe de gura râului de gheaţă.

– Ne-ai spus că nimeni nu l-a traversat vreodată, zise Torak.

Faţa rotundă se zbârci într-o grimasă.

– Dar o mulţime au vâslit pe lângă el!

Apoi zâmbetul i se şterse.

– Fiţi atenţi la gheaţa neagră. E mai opacă decât cea albă şi vă poate înghiţi într-o clipă. Dacă vedeţi o bucată în apă, înseamnă că aţi trecut pe lângă mai multe pe care nu le-aţi observat.

Renn se întreba cum vor reuşi să observe gheaţa neagră în marea la fel de neagră.

Torak îşi ridicase padela, nerăbdător să pornească.

– Cum vom găsi Ochiul Viperei?

Akoomik apăru din umbră şi, cu ajutorul cuţitului, începu să traseze linii pe zăpadă.

– Urmaţi Steaua Nordului şi treceţi de râul de gheaţă, începu ea, cam la o zi de vâslit de aici. Când vedeţi un munte având forma a trei corbi cocoţaţi pe un sloi, trageţi la mal, opriţi-vă în golful îngheţat de sub el şi mergeţi pe muchia care-l înconjoară pe flancul de nord-vest.

– Dar ce *este* Ochiul Viperei? întrebă Renn. Cum vom şti că l-am găsit?

Ambele Vulpi-Polare se înfiorară şi făcură un semn cu mâna.

– Veţi şti, răspunse Akoomik.

– Şi fie ca paznicul să vă salveze, rosti Inuktiluk, dacă vă veţi aventura înăuntru.

Apoi îi ajută să se urce în caiac.

Torak îşi mânuia padela cu încredere, dar Renn nu se simţea în apele ei. Nu avea prea multă experienţă în materie de navigaţie.

– De ce ne ajutaţi? întrebă ea Vulpile-Polare.

– Bătrânii nu vă cunosc aşa cum vă cunosc eu, răspunse Inuktiluk. Când am să le explic, nu se vor supăra. În afară de asta, adăugă el, chiar dacă nu vă ajut, tot veţi pleca!

Akoomik îl privi fix pe Torak.

– Ai pierdut pe cineva. Şi eu la fel. Dacă voi veţi găsi ceea ce căutaţi, poate voi găsi şi eu.

Torak se gândi o clipă, apoi scotoci prin desagă şi scoase ceva strâns în mănuşă.

– Ia asta!

Ea se încruntă.

– Ce e?

– Sunt colţi de mistreţ. Am uitat că îi am, dar sunt ceva deosebit. Au aparţinut unui prieten de-al meu. Oferă-i vântului. Pentru noi amândoi.

Inuktiluk hârâi aprobând, iar dinţii albi ai lui Akoomik se dezveliră în primul zâmbet pe care Renn i-l văzu.

– *Mulţumesc!* Fie ca paznicul să alerge alături de voi!

– Şi alături de tine! şopti Renn.

Apoi plecară, tăind apa neagră şi îndreptându-se spre largul mării, pentru a-l găsi pe lup.

14

Lupii străini urlau cu multe salturi mai departe şi, în timp ce lupul asculta, simţi cum îl muşcă singurătatea.

Îşi dădea seama că e o haită destul de mare, dar că fiecare lup îşi nuanţa cu inteligenţă urletele, astfel încât să sune ca şi cum ar fi fost şi mai mulţi decât erau de fapt. Lupul cunoştea trucul acesta; îl învăţase când alergase cu haita de pe munte.

În mintea lui îi văzu pe lupi ridicându-şi boturile plini de voioşie spre Ochiul-Fierbinte-şi-Strălucitor. Tânjea să urle un răspuns. Dar era strivit sub îngrozitoarea piele de cerb. Urletul devenise doar o amintire.

Copacul alunecos se clătină când cei făr-de-coadă urcară pe o muchie. Lupul făcu efortul să rămână treaz, să fie pregătit pentru clipa când va sosi fratele lui de haită. Dar se dovedi a fi ceva

foarte greu. Setea îi zgâria gâtul. Durerea îi chinuia coada. Când fuseseră pe Marea Udă, în pieile acelea teribile ce pluteau, îi venise rău. Şi acum îl mai durea burta.

Nici celelalte fiinţe nu se simţeau mai bine. Vidra căzuse într-o tăcere disperată, deşi lupul mirosise că încă nu era fără-suflare. Linxul şi vulpea – pe care Blană-Spălăcită le prinsese şi le înghesuise pe un alt copac alunecos – nu mai urlaseră prelung de când apăruse Lumina. Numai jderul scotea din când în când câte un mârâit furios.

Haita străină termină de urlat şi peste înălţimile albe se aşternu liniştea. Lupul ştia că acum lupii se lingeau şi mârâiau unul la altul, în graba lor de a pleca la vânătoare. Înainte, el şi Marele Făr-de-Coadă se duceau adesea la vânătoare, şi tot aşa făceau: mârâiau, se lingeau şi-şi atingeau nasurile, doar că lupul dădea şi din coadă.

Copacul alunecos se răsuci în vânt şi el simţi munţii apropiindu-se. De asemenea, simţi o undă de emoţie ce trecu prin cei făr-de-coadă şi ghici că, probabil, ajunseseră la sfârşitul lungului lor salt.

Blană-Puturoasă veni spre el şi vârî cu forţa o bucată din răceala-moale-strălucitoare prin pielea de cerb. Cu greutate, lupul o luă în fălcile lui înţepenite şi o ronţăi. Nu mai avea putere să refuze ce i se dădea.

Mai departe, Blană-Spălăcită vorbea cu Limbă-de-Viperă privind spre el, după care izbucniră în chiuiturile de bucurie ale celor făr-de-coadă, pe

care le scoteau atunci când râdeau. Furia i se răsuci în stomac. În gând, se elibera din pielea de cerb şi sărea la Blană-Spălăcită, sfâşiindu-i gâtul încât să-i ţâşnească tot sângele fierbinte...

Dar asta numai în gând. Era din ce în ce mai slăbit. Chiar dacă ar reuşi să se elibereze, n-ar mai avea putere să-l doboare pe Blană-Spălăcită. Îi era teamă că, dacă Marele Făr-de-Coadă şi sora lui de haită soseau, în sfârşit, el va fi prea slab pentru a lupta alături de ei.

În timp ce Lumina dispărea, apăru un munte. Vântul se oprise. Lupul mirosi că acolo se găsea pradă mică, dar lupi nu mai erau. Blana i se înfioră de teamă.

Copacul alunecos se opri.

Acolo, lângă peretele muntelui mârâia o Bestie-Strălucitoare-ce-Muşcă-Fierbinte şi lângă ea – tăcută şi nemişcată – aştepta Faţă-de-Piatră-Una.

Stătea cu labele din faţă lipite de trup şi lupul simţi că în una dintre ele ţinea obiectul acela cenuşiu, ce strălucea şi muşca rece. Era foarte liniştită, deşi umbra ei de pe peretele muntelui sălta ca nişte aripi zdrenţuite.

Lupul n-o mai văzuse şi nici n-o mirosise de când apăruse din albul foşnitor. Doar o privire fugară spre faţa ei înfricoşătoare îl facu să se simtă iar ca un pui neajutorat.

În tăcere, ceilalţi făr-de-coadă părăsiră copacii alunecoşi şi merseră să i se alăture. Le era teamă, dar, ca şi înainte, îşi ascundeau frica unul de altul.

Faţă-de-Piatră-Una vorbi cu vocea ei cârâitoare şi întreaga haită se ghemui în jurul Bestiei-Strălucitoare-ce-Muşcă-Fierbinte şi începu să se clatine înainte şi înapoi. Înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Privindu-i, lupul ameţi, dar nu putea să se uite în altă parte. Apoi începură să scoată un mormăit neîntrerupt, care răsună în urechile lui ca zgomotul copitelor unui ren ce galopează pe pământul îngheţat. Continuară şi continuară, mai repede, mai tare, până ce inima lui începu să i se zbată dureros în piept.

Deodată, dinspre munte veni un miros de Întuneric şi de demoni, revărsându-se peste el ca un Torent Rapid nevăzut.

Deodată, Faţă-de-piatră îşi ridică laba din faţă, cea în care ţinea obiectul cenuşiu ce muşca rece. Apoi – în timp ce lupul privea uluit – ea îşi băgă laba direct între fălcile Bestiei-Strălucitoare!

Înţepenit de spaimă, îi văzu şi pe Blană-Puturoasă, apoi pe Blană-Spălăcită şi pe Limbă-de-Viperă băgându-şi şi ei acolo labele din faţă. Îi văzu clătinându-se înainte şi înapoi, continuând să mormăie acele rapide şi rigide mormăieli, cu labele cufundate adânc între fălcile trosnitoare ale Bestiei-Strălucitoare.

Apoi, deodată, scoaseră un urlet triumfător şi-şi traseră labele afară.

Lupului nu-i veni să creadă ce miros îi ajunse în nări! Labele lor nu miroseau a carne muşcată de Bestia-Strălucitoare! Miroseau a frig şi a prospeţime!

Ce erau aceşti făr-de-coadă, pe care şi Bestiei-Strălucitoare îi era teamă să-i muşte?

Groaza îl cuprinse pe lup: groază nu doar pentru el însuşi, ci şi pentru fratele lui de haită.

Marele Făr-de-Coadă şi femela erau inteligenţi şi curajoşi şi aveau Gheare-Lungi-ce-Zboară-Departe. Dar, dacă i-ar ataca pe aceşti făr-de-coadă ciudaţi şi răi, ar fi făcuţi bucăţele.

۱۶

– Ce se vede acolo în apă? şuieră Renn.

– O focă, răspunse Torak peste umăr.

– Eşti sigur?

– Nu.

– Arată ca un urs-polar!

– Dacă ar fi fost un urs-polar, până acum am fi ştiut.

Ea însă îl văzuse. O formă mare şi albicioasă alunecând prin apa neagră, pe sub caiac.

– Inuktiluk mi-a spus că există şi balene albe, continuă Torak. Poate că asta a fost ce ai văzut tu.

Spre marea ei nedumerire, nu părea speriat. Era un vâslaş mai bun decât ea şi prea hotărât să-l găsească pe lup pentru a-i fi frică.

Dâmbul zărit săltă barca şi Renn se sprijini cât putu în padelă, încercând să nu se gândească la ce se afla dedesubt. Marea-Mamă putea să-i înece cu o

singură mişcare a aripii ei înotătoare. Jos, s-ar fi scufundat în întunericul fără fund, cu gurile căscate într-un strigăt nesfârşit, după ce peştii le-ar fi golit oasele ciugulindu-le, iar Poporul Ascuns i-ar fi înfăşurat pentru totdeauna în părul lor lung şi verde...

– Fii atentă, rosti Torak, mă stropeşti.

– Iartă-mă.

O dureau braţele şi, în ciuda apărătorii ochi-de-bufniţă, capul îi vuia de la strălucirea apei. Ajunseseră în largul mării imediat după ce se iviseră zorile şi acum se aflau în lumea de temut a apelor de culoare verde închis şi a munţilor de gheaţă albastră, purtaţi de curenţi. Înspre răsărit se vedea întinderea albă a ţărmului; spre miazănoapte, nesfârşirea râului de gheaţă spartă.

– Prea încet, murmură Torak.

Luând viteză, cârmi după un munte plutitor.

– Nu cred că ar trebui să ne apropiem aşa de mult, rosti Renn.

– De ce nu? Lângă el suntem mai feriţi de vânt.

Ea se aplecă peste padelă. La poalele muntelui de gheaţă de un verde pal, stăteau tolănite trei foci. Îşi aţinti privirea asupra lor şi îşi propuse să nu mai fie îngrijorată.

Nu era deloc bine. Pentru că era îngrijorată. Nevoia lui Torak de a găsi lupul îi istovea de puteri; începuse să se întrebe unde îi va duce asta. Şi încă nu-i spusese despre Devoratorii-de-Suflete!

Un munte de gheaţă mai mic alunecă pe lângă ei în misterioasa lui călătorie. Ea simţi cum îi

îngheaţă respiraţia şi auzi trosnetul şi foşnetul mării, ce săpase o grotă pe una dintre laturile lui. Grota era un oval de un albastru şters. „Ca un ochi“, gândi ea.

– Ochiul Viperei, zise apoi.

– Mă gândeam şi eu la asta, răspunse Torak. Oricum, numele n-are nici o legătură cu vreo viperă, pentru că nu există vipere atât de departe spre nord...

– Iar Inuktiluk a spus „dacă vă veţi aventura *înăuntru*“.

Se întoarse spre ea, ochii-lui-de-bufniţă făcându-l, în mod surprinzător, să nu semene cu el însuşi.

– Cred că îmi dau seama ce a vrut să spună.

– Şi eu, spuse Renn.

El se cutremură.

– Sper să greşim. *Urăsc* grotele.

Continuară să vâslească în tăcere.

Pentru a-şi face curaj, Renn răscoli în desagă după ceva de mâncare. Vulpile-Polare i-au aprovizionat bine. Alături de o bucată de piele cu slănină, găsi coaste de focă îngheţate şi cârnaţi din sânge. Tăie două felii şi îi întinse una lui Torak. Aveau un gust nisipos şi le lipsea aroma de boabe de ienupăr. Însă ei îi lipseau şi mai mult Vulpile-Polare.

– Îmi pare rău pentru ei, zise ea.

– De ce? întrebă Torak cu gura plină.

– Ne-au dat atât de multe, iar noi i-am răsplătit fugind de ei.

– Voiau să ne trimită în sud!

– Dar tot acest echipament: cuţite de tăiat gheaţa, lămpi, burdufuri de apă mai bune, un nou amnar pentru mine şi o cutie frumoasă pentru arc. Există şi o trusă de scule pentru reparat barca. Ridică o pungă făcută dintr-o aripă de focă.

Torak n-o asculta. Îşi coborâse padela şi privea ţintă înainte.

– Ce este? întrebă Renn.

În faţa lor, pe muntele de gheaţă, focile se treziseră. Renn era uimită.

– Dar avem suficientă mâncare, şopti ea, nu ne putem opri să vânăm!

El nu o luă în seamă.

Deodată, focile îşi dădură drumul să alunece în apă. În acelaşi moment, Torak îşi cufundă padela şi strigă:

– Înapoi! Înapoi!

Cârmi barca cu toată puterea spre stânga. Uluită, Renn făcu acelaşi lucru şi se îndepărtară de muntele de gheaţă ce se trezea. Un răcnet sfâşie cerul şi muntele se clătină şi se scufundă în mare, ridicând un perete de apă ce căzu bubuind exact peste locul unde fuseseră ei cu doar câteva bătăi de inimă înainte.

Răsuflând anevoie, fură legănaţi în sus şi-n jos. În locul muntelui de gheaţă acum se vedea un fel de ulei alb şi greu.

– De unde ai ştiut ce se va întâmpla? întrebă Renn.

– Nu eu am ştiut, răspunse Torak. Focile.

– De unde ai ştiut că ele ştiu?

El şovăi.

– Au simţit asta în mustăţi. Vara trecută, eu am intrat ca Spirit Călător într-o focă. Îţi aduci aminte?

Stânjenită, Renn îşi linse sarea de pe buze. Uitase sau nu voia să-şi amintească. Ura să i se aducă aminte cât de diferit era de ea. El îi citi gândurile.

– Haide, zise el. Mai avem un drum lung de străbătut.

Continuară să vâslească, ţinându-se departe de munţii de gheaţă. Renn simţea ce departe erau unul de altul, din cauza celor nerostite încă. În curând, va trebui să-i spună.

Vântul începu să bată din nou, izbindu-le feţele cu ace de gheaţă. Dar în îmbrăcămintea Vulpilor-Polare de-abia îl simţeau. Pielea de focă oprea vântul şi era mai uşoară decât pielea de ren, în timp ce lenjeria din pene de raţă sălbatică era foarte confortabilă şi lăsa să se evapore transpiraţia, aşa că nu puteau să îngheţe. Marginea din blană de câine din jurul glugii le ţinea de cald la faţă, dar nu se încărca cu chiciură de la respiraţia ce îngheţa; mănuşile interioare aveau despicături în palmă, în aşa fel încât să-şi poată strecura afară degetele pentru unele treburi mărunte, cum ar fi deznodarea pungilor. Îmbrăcămintea era frumoasă, blana argintie strălucea în soare. Dar pe Renn o făcea să se simtă altcineva.

Şi tatuajul în zigzag de la încheieturi o făcea să se simtă altfel şi se întreba de ce insistase Tanugeak să i-l facă. Magul Vulpilor-Polare părea că ştie despre ea lucruri pe care credea că doar Saeunn şi Fin-Kedinn le ştiau; lucruri pe care Renn le ţinea ascunse în cel mai tainic colţ al minţii ei.

Însă ultimul dar al lui Tanugeak o nedumerea cel mai mult. Punga din piele de picior de lebădă conţinea o pudră neagră ce mirosea a funingine şi a iarbă de mare. Oare la ce se presupunea că ar trebui s-o folosească?

– Priveşte! îi întrerupse Torak şirul gândurilor.

Condusese barca spre largul mării şi acum ea văzu şi de ce o făcuse.

Spre răsărit se întindea albul strălucitor al râului de gheaţă. Vârfuri zimţate se înălţau deasupra culmilor ameţitoare, despărţite de fisuri adânci, albastre. Renn auzi un bubuit îndepărtat şi văzu un pinten uriaş desprinzându-se şi prăvălindu-se în mare. Nori de pulbere de gheaţă se ridicară spre cer. Un val verde se rostogoli spre ei, zgâlţâind caiacul.

„Dacă am fi fost mai aproape, am fi fost striviţi", gândi ea. „Ca tatăl meu."

– Încearcă să nu te gândeşti la asta, rosti Torak repede.

Ea îşi apucă padela şi o cufundă în apă.

Soarele coborâse şi râul de gheaţă rămăsese departe în urma lor, când zăriră „în sfârşit" muntele. Se ridica din câmpia moartă şi albă: trei piscuri împungând cerul, ca nişte corbi poposiţi pe gheaţă.

Renn nu văzuse niciodată ceva atât de singuratic. Cu două ierni în urmă, clanul ei ajunsese la capătul de nord cel mai îndepărtat al Munţilor Înalţi şi ea se simţise ca şi cum ar fi ajuns la capătul pământului. Acum însă, simţea că ar putea chiar să cadă de pe el.

Torak avea acelaşi sentiment şi îşi strecură o mână afară din mănuşă pentru a atinge pielea creaturii clanului său.

În partea dinspre miazăzi a peretelui apusean al muntelui, găsiră golful îngheţat pe care Akoomik îl desenase pe zăpadă. A fost o uşurare să lase caiacul, cu toate că picioarele le erau înţepenite. Încă o dată, erau recunoscători Vulpilor-Polare. Barca era uşor de cărat, iar tălpile aspre ale încălţărilor nu-i lăsau să alunece pe gheaţă.

Ascunzând barca la adăpostul unui troian de zăpadă, o răsturnară şi o proptiră cu patru beţe bifurcate, din bucăţi de lemn adus de ape.

– Inuktiluk le spune beţe de reazem, îi spuse Torak lui Renn. Putem să le folosim şi pentru a transforma barca într-un adăpost.

Renn era convinsă că ar trebui să facă acest lucru chiar acum, când se aflau cam pe la jumătatea după-amiezii şi umbrele începeau să prindă o culoare purpurie. Torak pornise deja în căutare de urme.

În curând le găsi: o brazdă lată de zăpadă bătătorită.

– Două sănii, zise el încruntându-se. Încărcate cu greutăţi şi îndreptându-se spre munte. Urme proaspete.

Se ridică.

– Să mergem!

Renn se înfioră. Deodată, Devoratorii-de-Suflete i se păreau foarte aproape.

– Aşteaptă, zise ea. Trebuie să ne gândim.

– De ce? întrebă el nerăbdător.

Ea şovăi.

– Una dintre femeile Vulpi-Polare mi-a spus ceva. Am aşteptat toată ziua să-ţi spun şi ţie.

– Ei bine?

Ea coborî vocea până la o şoaptă.

– Torak! E vorba de Devoratorii-de-Suflete. Ei l-au răpit pe lup.

– Ştiu, răspunse el.

– Cum?!

Îi istorisi ce văzuse, când intrase în corb ca Spirit Călător.

– De ce nu mi-ai *spus?* strigă ea. Ştii asta de zile *întregi.*

El se încruntă şi izbi zăpada cu călcâiul.

– Ştiu că ar fi trebuit s-o fac, dar n-am putut să risc. M-am gândit că ai putea să te întorci în Codru.

Încruntarea lui se accentuă.

– Dacă plecai...

Deodată, ea simţi că i se face milă de el.

– Am vrut să fac asta mai de mult, totuşi n-am plecat. Şi nu o voi face nici acum.

El îi întâlni privirea.

– Atunci, să mergem!

Ea înghiţi în sec.

– Da. Să mergem. Priviră poteca Devoratorilor-de-Suflete ce se cățăra pe munte.

– Ce ar fi dacă aceasta e un fel de cursă? mai întrebă Renn.

– Nu-mi *pasă*, murmură el.

– Ce ar fi dacă au auzit de băiatul din Clanul Lupului care e Spirit Călător? Dacă te prind, dacă îți iau puterea, va fi în primejdie întreg Codrul.

– Nu-mi pasă, repetă el. Trebuie să-l găsesc pe lup!

Atunci ei îi veni o idee.

– Ce părere ai de o deghizare?

– Cum?!

– Care să-i facă să nu-și dea seama cine suntem. Poate că Tanugeak asta a avut în minte. Cel puțin, mi-a dat cele necesare.

Torak făcu doi-trei pași, apoi se întoarse spre ea.

– Ce ar trebui să facem?

Nu le-a luat prea mult timp să-și schimbe aspectul. Cu tatuajele lor de clan nu era nici o problemă, deoarece obrajii le erau încă atât de răniți de viscol, încât punctele acelea fine cu greu puteau fi observate. Renn făcu o pastă din pudra lui Tanugeak amestecată cu apă, apoi trasă cu degetul de-a curmezișul nasului lui Torak o linie, ca a Vulpilor-Polare. De asemenea, îi reteză părul până la umeri, făcându-i breton. Era prea subțire pentru a părea o adevărată Vulpe-Polară, dar cu puțin noroc îmbrăcămintea îi va ascunde silueta.

Apoi ea îşi vopsi părul negru, adăugând mai multă funingine în pasta făcută, pe care o folosi şi pentru a-şi înnegri faţa. Îl rugă pe Torak să o transforme în Iepure-de-Munte, pictându-i fruntea cu o linie în zigzag, colorată cu sângele pământului din cornetul ei cu leacuri.

El părea tulburat.

– Nu mai semeni cu Renn cea adevărată.

– Foarte bine, răspunse ea. Şi nici tu nu semeni cu Torak.

Se priviră unul pe altul, amândoi mult mai neliniştiţi decât ar fi vrut să creadă. Apoi porniră pe poteca Devoratorilor-de-Suflete.

Săniile fuseseră trase în sus, pe o cărare ce şerpuia în jurul unei creste din versantul vestic al muntelui, aşa cum le spusese Akoomik. În timp ce urcau din ce în ce mai sus, umbrele deveniră mai adânci, transformându-se din purpuriu în negru ca de tăciune. Se opreau adesea pentru a asculta, dar nici o fiinţă vie nu tulbura liniştea. Nici vulturi rotindu-se, nici corbi croncănind.

Aerul deveni mai rece. Vântul nu mai bătea. Încălţările lor scârţâiau puternic în liniştea din jur.

Deodată, dădură îngroziţi peste săniile lăsate la întâmplare la marginea cărării.

După atâtea zile de urmărire a celor mai neînsemnate urme, erau uimiţi să găsească săniile din lemn şi piele, atât de adevărate. Aceasta făcea ca şi Devoratorii-de-Suflete să devină reali.

Dându-şi seama că se apropiau de sfârşitul călătoriei, îşi ascunseră desagii şi sacii de dormit în zăpadă, la câţiva paşi de sănii. Renn văzu ce dureros era pentru Torak să lase acolo cuţitul de ardezie cenuşie al tatălui său.

– Dar e prea periculos, îi spuse ea. Ei îl ştiu şi ar putea să-l recunoască.

Hotărâră să ia cu ei burdufurile cu apă date de Vulpile-Polare, puţină hrană şi cuţite. Renn ar fi vrut să ia arcul şi securile, dar lui Torak îi era prea teamă de ceea ce văzuse Vulpea-Polară în viziunea ei, pentru a risca.

După ce trecură de sănii, cam la douăzeci de paşi depărtare, poteca ocolea un pinten şi se opriră.

Deasupra lor se înălţa muntele pustiu, colorat în roşu aprins de la ultimele raze ale soarelui. Într-un perete al său, se deschidea o văgăună. În faţa ei, ca un avertisment, se ridica un stâlp înalt şi cenuşiu din piatră.

Din întunecimea grotei, se prelingea afară o ceaţă albă. Se întindea spre ei ca nişte cârcei lipicioşi, mirosind a groază şi a demoni. Speranţele li se spulberară. Dacă Devoratorii-de-Suflete l-au dus pe lup înăuntru...

Aruncându-şi privirea peste umăr, Renn văzu pentru prima oară profilul muntelui, în întregime. Văzu cum se ridică din zăpadă ca un cap gigantic. Văzu cum râul de gheaţă se întindea şerpuind spre răsărit, înainte de a se răsuci pentru a pieri în mare.

Şi Torak îl văzuse.

– Am găsit Vipera, şopti el.

– Suntem pe ea, respiră cu greutate Renn.

Se întoarseră apoi spre munte şi spre văgăuna neagră, împărţită în două de stâlpul de piatră, ce se ridica drept în faţă.

– Şi iată şi Ochiul, mai zise ea.

Torak îşi scoase apărătoarea ochi-de-bufniţă şi o puse în punga cu leacuri.

– Sunt înăuntru, zise el. Simt asta. E şi lupul.

Renn îşi muşcă buza inferioară.

– Trebuie să ne gândim bine la asta.

– M-am gândit destul, o repezi el.

Prinzându-l de braţ, ea îl trase în spatele unei pietre, în afara razei de vizibilitate a Ochiului.

– Nu are nici un sens să intrăm, zise ea, dacă nu ştim sigur că lupul e încă în viaţă.

El nu răspunse. Apoi – spre uimirea ei – îşi duse mâinile la gură şi urlă. Îl apucă de încheietura mâinii.

– Ai înnebunit? Te vor auzi!

– Şi ce dacă? Vor crede că e un lup!

– N-ai de unde să ştii! Torak, aceştia sunt Devoratori de Suflete!

– Şi ce e cu asta?

– Mai e o cale.

Scoţându-şi mâna din mănuşă, bâjbâi în gulerul hanoracului şi scoase micul fluier din os de cocoş-de-munte, pe care i-l dăduse el cândva. Suflă în el şi nu se auzi nici un sunet, aşa cum ştiau că se va întâmpla; dacă lupul trăia, îl va auzi.

Nimic. Nici măcar respiraţia vântului nu mişca aerul încremenit.

– Mai încearcă o dată, zise Torak.

Ea încercă. Şi iar. Şi iar.

Tot nimic. Nici nu putea să-l privească în ochi!

Apoi, din profunzimile muntelui, răzbătură nişte urlete foarte slabe.

Faţa lui Torak se lumină.

– Ţi-am spus eu! Ţi-am *spus* eu!

Urletul a fost lung şi reverberant, dar chiar şi Renn putea să descifreze în el nenorocirea şi durerea. Se ridica spre piscul muntelui...

Deodată, se opri.

16

– *Lupule!* strigă Torak aruncându-se înainte.

Renn îl trase înapoi.

– Torak, nu! Te vor auzi!

– Nu-mi pasă, lasă-mă să plec!

O împinse în lături cu o asemenea forţă, încât zbură pe zăpadă.

Căzu pe spate şi rămaseră aşa, privindu-se unul pe altul, şocaţi de violenţa gestului.

Îi întinse mâna, dar ea se ridică fără ajutorul lui.

– Nu înţelegi, şuieră furioasă, că, dacă intri în grota aia, ai putea să ajungi drept în mâinile lor?

– Dar lupul are nevoie de mine!

– Şi cum îl vei ajuta dacă te laşi ucis.

Îl târî mai departe de potecă, în afara razei vizuale a Ochiului.

– Trebuie să cugetăm! El e acolo. Ştim asta. Dacă intrăm şi noi, cine ştie ce s-ar putea întâmpla.

– Ai auzit urletul, rosti el printre dinţi. Dacă nu intrăm acum, s-ar putea să moară!

Renn deschise gura pentru a protesta, apoi înţepeni.

Şi Torak auzise. Scrâşnetul unor paşi urcând pe potecă.

Într-un singur gând, se ascunseră în spatele săniilor.

„Scârţ! Scârţ! Scârţ!“ Fără grabă. Apropiindu-se din ce în ce mai mult.

În linişte, Torak scoase cuţitul. Lângă el, Renn îşi strecură mâinile afară din mănuşi şi fixă o săgeată în arc.

În faţa lor apăru un om îndesat. Era îmbrăcat în piele de focă pestriţă şi ducea pe umăr o pungă din piele cenuşie. ţinea capul plecat. Gluga îi ascundea faţa. După cât se putea vedea, n-avea arme.

În timp ce privea, pe Torak îl cuprinse o furie îngrozitoare. Ochii i se injectară. Acesta e unul dintre ei! Acest om l-a răpit pe lup!

În minte, îl vedea stând mândru pe culmea aceea de deasupra Codrului, cu blana smălţată de petele aurii ale soarelui. Apoi auzi din nou urletul acela agonizant. *Frate de haită! Ajută-mă!*

„Scârţ! Scârţ!“ Omul era aproape de ei. Se opri. Privi peste umăr, ca şi cum n-ar fi dorit să meargă mai departe.

Pentru Torak era prea mult. Abia dându-şi seama ce face, sări înainte, lovindu-l cu capul în burtă şi doborându-l în zăpadă.

Stătea jos încolăcit, dar imediat, cu o viteză uimitoare, se răsuci într-o parte, dădu un picior cuţitului lui Torak, zburându-i-l din mână, şi-l înşfăcă de glugă, aruncându-l pe spate cu o mişcare plină de răutate. Torak simţi nişte picioare puternice imobilizându-i braţele, apăsându-l pe piept şi lăsându-l aproape fără suflare; beregata îi era scrijelită dureros de cremene.

– Eu n-aş face asta, rosti Renn rece.

Făcu un pas mai aproape de ei, cu săgeata aţintită spre inima atacatorului.

Torak simţi cum apăsarea de pe coaste cedează. I se dădu drumul la glugă şi cuţitul fu retras.

– Te rog, scheună atacatorul lui, nu trage!

Cu săgeata în arc, Renn azvârli cu piciorul cuţitul lui Torak spre el, apoi îi porunci prizonierului ei să se ridice în picioare.

– Nu, nu! continuă să geamă acesta ghemuindu-se la picioarele ei. Nu pot privi faţa puterii!

Torak şi Renn schimbară priviri uluite.

Prizonierul se târî în patru labe după punga abandonată în timpul atacului. Torak fu surprins să vadă că nu era un bărbat, ci un băiat cam de vârsta lui, deşi de două ori mai solid. Purta pe nas tatuajul negru al Vulpilor-Polare şi faţa lui rotundă strălucea din cauza grăsimii cu care era unsă şi a transpiraţiei provocate de frică.

– Unde e? întrebă Torak. Ce aţi făcut cu el?

– Cine? behăi băiatul.

Văzu tatuajul lui Torak şi rămase cu gura căscată.

– Nu eşti unul de-ai noştri. Cine *eşti* tu?

– Ce faci aici? îl repezi Renn. Nu eşti Devorator-de-Suflete!

– Dar voi fi! replică băiatul cu o neaşteptată ferocitate. Mi-au promis!

– Pentru ultima oară, interveni Torak avansând spre el cu cuţitul în mână, ce i-aţi făcut lupului?

– Pleacă de aici! guiţă băiatul retrăgându-se târâş ca un crab. Dacă ţip, mă vor auzi. Vor veni în ajutorul meu, toţi patru! Asta vrei?

Torak îi aruncă lui Renn o privire. Patru?

– Pleacă de aici!

Băiatul ajunsese la poalele colinei.

– Eu am ales să fac asta! Nimeni nu mă poate opri!

Suna ca şi cum încerca să se convingă pe el însuşi. Ceea ce îi dădu lui Torak o idee.

– Ce cari în punga aia? întrebă el, pentru a-l face pe băiat să continue să vorbească.

– A... o bufniţă, se bâlbâi băiatul. Au nevoie de ea pentru sacrificiu.

– Dar o bufniţă e un vânător, rosti acuzator Renn.

– Şi lupul la fel, completă Torak. Şi vidra. Ce fac stăpânii tăi înăuntru? Spune-ne, dacă nu...

– Nu *ştiu!* ţipă băiatul continuând să se târască în sus pe colină.

În timp ce-l urmăreau, în raza lor vizuală apăru Ochiul.

– Stăpânii tăi, rosti Renn calmă, vorbesc despre cineva care e Spirit Călător? Spune adevărul! Îmi dau seama dacă minţi!

– Un *Spirit Călător?*

Ochii băiatului se deschiseră mari.

– Unde?

– Au vorbit ei vreodată de asta? întrebă la rândul lui Torak.

– Nu, nu, vă jur!

Transpira din abundenţă şi mirosea a grăsime.

– Au venit să facă sacrificii! Asta e tot ce ştiu, jur pe toate cele trei suflete ale mele!

– Şi pentru asta ai încălcat legea clanurilor, prinzând vânători care vor fi sacrificaţi? întrebă Renn. Pentru că ţi s-a promis o putere ce nu va fi niciodată a ta?

Băgându-şi cuţitul în teacă, Torak făcu un pas spre băiat.

– Mama ta vrea să te duci înapoi, zise el.

Ghicise. Trupul băiatului se crispă. Renn era uimită, dar Torak nu-i dădu atenţie. Dacă ea ar avea cea mai mică bănuială despre ce intenţionează să facă, ar încerca să-l oprească.

– Pleacă de aici, îi spuse el băiatului. Du-te înapoi la Akoomik, cât încă mai poţi.

Pe figura umflată de plâns, spaima şi ambiţia se luptau între ele.

– Nu pot, şopti el.

– Dacă nu pleci acum, reluă Torak, după aceea va fi prea târziu. Clanul tău te va declara proscris. Nu-i vei mai vedea niciodată.

– Nu *pot,* hohoti băiatul.

Din străfundurile Ochiului, bubui o voce.

– Băiatule! E timpul!

– Am să-ţi uşurez sarcina, mârâi Torak.

Smulgând punga din strânsoarea băiatului, îl împinse în jos pe potecă.

– Du-te! Du-te!

Apoi îşi aruncă punga pe umăr.

– Renn, îmi pare rău, dar trebuie să fac asta.

Citi pe faţa ei că îşi dăduse seama de intenţiile sale.

– Torak, nu vei reuşi, te vor ucide!

Întorcând capul, el răspunse strigând Devoratorilor-de-Suflete:

– Vin!

Apoi o luă la goană în susul potecii şi pătrunse în Ochiul Viperei.

17

După lumina crepusculară de pe munte, Torak se izbi de întunericul dinăuntru ca de un zid.

– Închide ochii, rosti o voce în faţa lui. Lasă întunericul să-ţi fie călăuză.

Torak avu doar timpul să-şi coboare gluga pe ochi, înainte ca o siluetă să se apropie de el clătinându-se şi purtând o torţă din răşină de pin ce sfârâia.

După voce, se aştepta să fie un bărbat, dar când reuşi să arunce o privire fugară pe sub glugă, fu uimit să vadă că e o femeie.

Era greoaie şi îndesată, cu picioarele atât de crăcănate, încât atunci când mergea se clătina. Trăsăturile ei se potriveau cu restul trupului: ochi mici şi iscoditori, pe o faţă îngustă ca un bot de animal. Urechile ascuţite îi aminteau lui Torak de un liliac. Nu-i putu recunoaşte clanul; tatuajul sumar de pe obraz îi era necunoscut. Ceea ce îi atrase

atenţia fu amuleta din os de pe pieptul ei; o furcă pentru prins suflete cu trei dinţi.

– Ai stat mult, zise Devoratoarea-de-Suflete. Ai adus-o?

Ascunzându-şi faţa, Torak ridică punga. Înăuntru, bufniţa se zbătea slab.

Devoratoarea-de-Suflete grohăi, apoi se întoarse şi se îndreptă clătinându-se spre interiorul grotei.

Aruncând o privire în spate, Torak văzu că ultimele sclipiri de lumină ale zilei rămăseseră departe în urmă. Îşi aruncă punga pe umăr şi porni după ea.

Devoratoarea-de-Suflete se mişca repede, în ciuda picioarelor crăcănate, iar în lumina legănată a torţei el reuşi să prindă doar câteva imagini, în timp ce pătrundeau în grotă din ce în ce mai în adânc. Pereţii roşii din jur erau ca interiorul unui stomac spintecat. Apoi apăru un tunel, la fel de palid şi de întortocheat ca un intestin. Din când în când, în lumina pâlpâindă, pe pereţi apăreau amprente galbene de mâini, apoi dispăreau în întuneric. Neîncetat se auzea ecoul unor picături de apă: pic, pic.

În timp ce trecea pe lângă toate acestea, începu să îşi dea seama de nebunia demersului său. Când Devoratorii-de-Suflete îi vor vedea faţa, vor şti că nu e băiatul Vulpe-Polară. Şi s-ar putea să descopere în trăsăturile lui asemănarea cu tatăl său. Sau, poate, deja ştiau cine e şi totul nu era decât o capcană!

Continuau să coboare din ce în ce mai în adânc. Din pereţii de piatră emana o căldură lipicioasă, ce se agăţa de faţa lui ca o pânză de păianjen. Un miros înţepător i se furişa în gât.

– Respiră pe gură, mormăi Devoratoarea-de-Suflete.

Pa avea obiceiul să-i dea acelaşi sfat. Era groaznic să-l audă acum repetat de un duşman al lui.

Deasupra capului, Torak văzu lespezi subţiri de piatră roşiatică atârnând ca nişte limbi de piele însângerată. În pliurile lor, nişte creaturi ce abia se zăreau se retrăgeau din faţa luminii.

Lovindu-se de o piatră, căzu şi ţipă de dezgust, când degetele îi pătrunseră în întunericul moale, colcăind de viermi subţiri şi cenuşii.

O mână puternică îl apucă de braţ şi-l trase ridicându-l în picioare.

– Linişte, se răsti Devoratoarea-de-Suflete, o să-i sperii!

Apoi rosti spre întunericul din jur:

– Gata, gata, micuţii mei!

Drept răspuns, se auziră chiţăitul şi foşnetul a mii de lilieci.

– Căldura nu-i lasă să doarmă, murmură Devoratoarea-de-Suflete.

Punându-şi palma pe peretele tunelului, îi porunci şi lui să facă la fel. Torak se dădu înapoi. Roca avea acea căldură slabă, asemănătoare unui

cadavru proaspăt. Avea doar o singură explicaţie pentru asta. Dedesubt, se afla Lumea de Dincolo.

– Da, Lumea de Dincolo, rosti Devoratoarea-de-Suflete, citindu-i gândurile. De ce crezi că am făcut tot drumul ăsta?

El nu îndrăzni să răspundă, ceea ce păru să o înfurie.

– Nu lăsa liliecii să-ţi vadă ochii, mai mârâi ea. Umblă după tot ce sclipeşte.

Deodată, tunelul se lărgi într-o peşteră joasă şi lungă, de culoarea sângelui uscat. Răspândea o duhoare ce făcea să-i lăcrimeze ochii, ca de gunoi în miezul verii, şi lui Torak i se întoarse stomacul pe dos.

Apoi uită de miros. Pereţii erau presăraţi cu mici firide, unele astupate cu lespezi de piatră. Din interiorul uneia, prinse şuieratul unui jder.

Inima îi bătu mai tare. Unde este un jder, poate fi şi un lup!

Scoase un scheunat ca un hârâit uşor, pe care era sigur că lupul l-ar fi recunoscut.

– Eu sunt!

Nici un răspuns. Dezamăgirea îl inundă ca un val. Dacă lupul era încă viu, nu se afla aici.

– Încetează să mai scheuni, mormăi Devoratoarea-de-Suflete, şi nu mai rămâne în urmă! Dacă te pierzi pe aici, nu te vom mai găsi niciodată.

Străbătură tot mai multe tuneluri, până ce Torak simţi că ameţeşte. Se întreba dacă Devoratoarea-de-Suflete nu alesese intenţionat o rută atât de

întortocheată, pentru a-l face să-şi pierdă simţul orientării. În spatele feţei înguste, simţea o minte ascuţită. *Picioare crăcănate şi gânduri zburătoare.* Asta spusese Drumeţul.

Pătrunseră într-o altă peşteră vastă şi Torak se clătină. În faţa lui se ridica o pădure. O pădure de piatră.

Desişuri umbroase se ridicau în aer, căutând lumina soarelui pe care n-o vor găsi niciodată. Cascade de piatră, îngheţate într-o iarnă fără de sfârşit. În timp ce Torak mergea în urma torţei ce se balansa, o căldură bolnăvicioasă făcu să-i apară sudoarea pe frunte. Auzi o picurare tainică şi zări bazine cu apă liniştită şi rădăcini răsucite. Apoi zări luciul de coşmar al siluetelor împietrite: unele erau aplecate în faţa lui, altele se aflau pe jumătate ascunse în apă. Când privi din nou, dispăruseră, dar simţea încă prezenţa lor: Poporul Ascuns al Pietrelor.

Devoratoarea-de-Suflete îl conduse spre un butuc masiv de piatră verzuie, ce arăta ca şi cum fusese ciopârţit dintr-un trunchi de către o forţă de o violenţă inimaginabilă. Auzi mişcare şi-şi dădu seama că e privit.

Piciorul i se prinse într-o rădăcină, se împiedică şi căzu. În peşteră izbucniră râsete.

– Ce e asta, Nef? rosti ironic o voce de femeie. Ni l-ai adus în sfârşit pe fiul tău adoptiv?

Inima lui Torak se zbătea în piept. Reuşise să înşele o Devoratoare-de-Suflete. Avea nevoie de toată inteligenţa lui, pentru a-i înşela şi pe ceilalţi.

Târându-se în patru labe pe locul în care căzuse, începu să geamă:

– Nu, nu, nu mă faceţi să privesc faţa puterii!

– Din nou asta! grohăi Nef. N-a îndrăznit să se uite nici măcar la mine!

Torak simţi un pâlpâit de speranţă. Poate că nici nu văzuseră faţa băiatului Vulpe-Polară...

Un deget rece coborî de-a lungul obrazului său, făcându-l să tresară.

– Dacă nu îndrăzneşti s-o priveşti pe Nef, Magul Liliac, şopti o femeie în urechea lui, pe Seshru, Magul Viperă, îndrăzneşti să o vezi?

Îi trase gluga de pe ochi şi Torak se trezi privind cea mai perfectă figură pe care o văzuse vreodată. Ochi de linx migdalaţi, de un albastru profund; gura de o frumuseţe ce te intimida. Părul negru, pieptănat pe spate, lăsa liberă fruntea înaltă şi albă, pe care se vedea tatuat un şir drept de capete de săgeată negre, ca petele de pe un şarpe.

Fascinat, dar plin de repulsie, îi întâlni privirea neasemuită, în timp ce Magul Viperă îl studia, aşa cum un vânător îşi cercetează prada.

Trăsăturile ei minunate se contractară dispreţuitoare, dar nimic mai mult. Nu ştia cine e.

– E cam slab pentru o Vulpe-Polară, rosti ea. Nef, m-ai dezamăgit. Ne-ai adus un pipernicit.

Degetele ei îngheţate alunecară în interiorul gulerului hanoracului său şi zâmbi.

– Asta ce mai e? Un cuţit!

– Un cuţit? se miră Magul Liliac.

Cuţitul pe care Fin-Kedinn îl făcuse pentru el atârna în teaca lui, legată de o curea în jurul gâtului. Acum nu mai era: i-l scosese peste cap şi i-l întinsese lui Nef.

– Are un *cuţit!* rosti batjocoritoare vocea unui bărbat, tot atât de amplă şi de profundă ca lemnul de stejar. Din întuneric se ivi o siluetă uriaşă şi, înainte ca Torak să se poată împotrivi, fu înhăţat şi braţele îi fură răsucite atât de tare, încât scoase un ţipăt. Alte hohote de râs, ce-i aruncară în faţă un miros de sânge de molid ce-i înţepă ochii.

– Oare n-ar fi cazul să-mi fie frică, Seshru? glumi omul.

În îmbrăcămintea lui voluminoasă din piele de ren, părea că umple toată peştera.

– Încearcă să-l ameninţe pe Magul Stejar?

Torak văzu o faţă tot atât de aspră ca pământul uscat, crăpat de soare. Barba era un hăţiş des, coama de păr, o încâlceală roşcovană. Ochii care îi sfredeleau pe ai lui erau de un verde crud, ca al frunzelor.

– Vrea să mă ameninţe? repetă Magul Stejar pe un ton de o falsă blândeţe.

Torak se simţi tot atât de neajutorat ca un leming înhăţat de un linx.

– Thiazzi, dă-i drumul! se repezi Magul Liliac. Avem nevoie de el viu, nu mort de frică!

Magul Viperă îşi arcui gâtul alb şi râse.

– Biata Nef! Ca întotdeauna, gata s-o facă pe mămica!

– Ce ştii tu despre cum e să fii mamă? o repezi Nef şi pe ea.

Frumoasele buze ale lui Seshru se strânseră.

– Mai bine să vedem ce ne-a adus, interveni Thiazzi apucând punga din mâna lui Torak.

Scoase din ea o bufniţă mică şi albă, încă pui, şi o scutură până ce ochii acesteia se înnegriră din cauza spaimei. Din acel moment, Torak îl urî pe Thiazzi, Magul Stejar, care simţea plăcere în a chinui fiinţele mai slabe decât el.

Nici Magului Liliac nu părea să-i placă. Târându-şi picioarele spre el, îi smulse bufniţa din mână şi o înghesui din nou în pungă.

– Şi de asta avem nevoie tot vie, mormăi ea.

Apoi se întoarse spre Torak arătându-i pe podea un bol din scoarţă de mesteacăn şi-i porunci să mănânce.

Spre surpriza lui, văzu că strachina conţinea o felie de carne de cal uscată şi câteva alune.

– Dă-i drumul, îl grăbi Seshru cu un zâmbet strâmb şi ciudat. Mănâncă. Trebuie să-ţi păstrezi forţele.

Privirea îi alunecă spre Thiazzi şi Torak remarcă sclipirea de amuzament schimbată între ei.

Simulă că mănâncă, dar gâtul îi era sugrumat. Parcă numai cu o clipă înainte se afla afară în zăpadă, împreună cu Renn. Iar acum era în străfundurile pământului, alături de Devoratorii-de-Suflete!

Devoratorii-de-Suflete! Îi bântuiseră coşmarurile. Îi uciseseră tatăl. Acum, în sfârşit, erau aici: misterioşi, necunoscuţi, şi totuşi mai reali decât a putut să şi-i imagineze vreodată.

Thiazzi, Magul Stejar, cu mâinile şi picioarele răşchirate pe stâncă, mesteca sânge de molid, împestriţându-şi barba cu firimituri aurii. Ar fi putut să fie ca oricare alt vânător din Codru; doar că tortura de plăcere.

Seshru, Magul Viperă, se duse să se sprijine de el: subţire, graţioasă, cu tunica ei suplă din piele de focă sclipind ca lumina lunii pe lac. Pustiul din zâmbetul ei îl făcu pe Torak să se cutremure. Când îşi umezi buzele, zări o limbă mică, neagră şi ascuţită.

Însă Nef, Magul Liliac, îl uimea cel mai mult. Ochii ei mici se plimbau bănuitori de la Thiazzi la Seshru şi părea să nu fie de acord cu nici unul. Nici cu ea însăşi.

În depărtare, se auzi ţipătul unei bufniţe.

Zâmbetul lui Seshru dispăru.

Thiazzi încetă să mai mestece.

Nef scoase un murmur de-abia auzit şi îşi duse mâna la blana întunecată a creaturii clanului de pe umărul ei.

Lumina torţei scăzu.

Cuprins de teroare, Torak îl văzu pe cel de al patrulea Devorator-de-Suflete care se contura în fundul peşterii, acolo unde înainte nu erau decât umbre.

– Iată, şopti Seshru, vine Masca Unu.

– Eostra, zise Thiazzi răguşit. Magul Bufniţă-Vultur.

Parcă fără vlagă, Nef se agăţă de o piatră şi se ridică în picioare, trăgându-l pe Torak după ea.

Masca Unu gândi Torak. Îşi aduse aminte de durerea de pe figura Drumeţului. *Cel mai crud dintre cruzi.*

În semiîntunericul peşterii, desluşi cu greu o mască lungă, cenuşie. Din ea străluceau nişte ochi ce nu clipeau, ca ai celei mai mari dintre bufniţe. Penele acesteia îi acopereau capul, din care răsăreau două urechi ascuţite, tot ca de bufniţă. Spirale lungi de păr cenuşiu atârnau peste pelerina din pene. Numai mâinile puteau fi văzute. Unghiile erau încovoiate şi albastre, ca ale unui cadavru. Pielea avea un luciu verde pal, precum cel al cărnii putrede.

– Adu-l mai aproape, zise o voce, tot atât de aspră ca un horcăit de moarte.

Torak fu împins mai aproape şi îmbrâncit în genunchi. Îl izbi o miasmă de putreziciune, ca mirosul din Câmpul Oaselor Corbilor. Groaza îi îngheţă inima.

Cu o încetineală înfricoşătoare, masca de bufniţă se aplecă peste el şi simţi cum cruzimea şi răul îi invadează mintea.

Chiar în clipa în care îşi dădu seama că nu mai poate suporta, masca se retrase.

– Bine, rosti ea. Luaţi-l!

Torak răsuflă şovăitor şi se târî înapoi spre lumină. Torţele îşi măriră strălucirea. Când îndrăzni să privească din nou, Eostra, Magul Bufniţă-Vultur, dispăruse.

Schimbarea din peşteră deveni vizibilă. Magul Stejar şi Magul Viperă se mişcau printre copacii de

piatră cu un scop precis, aducând coşuri şi pungi al căror conţinut Torak nu-l putea vedea.

– Vino, băiete, zise Nef. Ajută-mă să hrănesc şi să adăp ofrandele. Apoi, tu şi cu mine vom aduce prima jertfă.

18

Groaza stârnită de prezenţa Eostrei continua să-l însoţească pe Torak, în timp ce o urma pe Magul Liliac prin pădurea de piatră.

Nef îi dăduse să ţină punga care conţinea bufniţa.

– Pune-o acolo, zise ea indicând marginea altarului, şi urmează-mă.

În timp ce o aşeza, Torak slăbi puţin gura pungii, pentru a-i da bufniţei mai mult aer. Nef lătră tristă:

– Te tulbură să faci rău unui vânător. Dar va trebui să faci lucruri mult mai rele, dacă vrei să fii Devorator-de-Suflete.

Apucând o torţă, îşi continuă drumul prin tunelurile întortocheate.

– Va trebui să suporţi povara păcatului, pentru binele celor mulţi. Poţi face asta, băiete?

– Da, răspunse Torak şovăitor.

– O să aflăm, continuă Nef. Spune-mi, câţi ani ai?

El clipi.

– Treisprezece primăveri.

– Treisprezece.

Sprâncenele i se încruntară.

– Fiul meu ar fi avut cincisprezece, dacă trăia.

Pentru o clipă, Torak simţi că aproape îi e milă de ea.

– Treisprezece primăveri, repetă Magul Liliac.

Cu o privire pierdută, răscoli într-o pungă ce o avea la brâu şi scoase un pumn de muşte moarte. Pe umărul ei, blana creaturii clanului său se agită, lungi gâtul, apoi le înhăţă.

– Bravo, frumuseţe! murmură ea.

Apoi sesiză uimirea lui Torak.

– Ei bine, dă-i drumul, mai zise ea, lasă-l să te adulmece!

El întinse un deget. Urechile mototolite ale liliacului vibrară, delicate ca nişte frunzuliţe tinere, şi el simţi pe piele căldura unei limbuţe mici şi rapide. „Pradă ciudată", gândi el. Îşi imagină cum s-ar mişca liliacul pe zăpadă: ghearele lui ascuţite înfigându-se în ea, coatele lui făcând mici tăieturi ca nişte făgaşe. Cu un junghi de durere se gândi cum lupul, veşnic curios, ar fi alergat să le cerceteze.

– Te place, mormăi Nef. Ciudat!

Deodată, porni din nou mai departe şi Torak trebui să alerge, pentru a ţine pasul cu ea.

– Cum a murit fiul tău? întrebă el.

– De foame, răspunse Nef. Prada a dispărut din porţiunea noastră de Codru. Se pare că am făcut ceva ce a supărat Spiritul Pământului.

Încruntarea i se accentuă.

– Am vrut şi eu să mor. Am încercat, dar Magul Lup m-a salvat.

La auzul numelui tatălui său, Torak aproape că leşină.

– Mi-a salvat viaţa, rosti Nef cu amărăciune. Acum e mort şi eu n-am putut să-l răsplătesc. Recunoştinţa e o treabă grozavă. Îi apucă lui Torak mâinile şi i le apăsă pe peretele tunelului, strivindu-le sub ale ei.

– De aceea ne aflăm aici, băiete, pentru a îndrepta lucrurile cu Spiritul Pământului! Repede! Spune-mi ce simţi?

Se zbătu, dar mâinile ei îl ţineau ferm. Sub palme, piatra era lipicioasă şi caldă. În adânc, simţi ceva agitându-se.

– Trăieşte, şopti el.

– Ceea ce simţi, explică Nef, e pielea ce separă lumea noastră de cea de Dincolo. Există locuri sub pământ unde această piele e şi mai subţire. Torak se gândi la o peşteră în care se aventurase odată. O întrebă dacă există astfel de locuri şi în Codru.

– Există unul, răspunse Nef. L-am cercetat, dar drumul se închidea.

– Dar de ce aveţi nevoie de asta? întrebă el. De ce sunteţi voi aici?

Ochişorii ei sclipiră.

– Ştii de ce.

El îşi umezi buzele.

– Am nevoie să ştiu şi mai multe, dacă voi fi Devorator-de-Suflete.

Nef se aplecă mai aproape de el, sufocându-l cu mirosul înţepător de lilieci.

– În primul rând, trebuie să găsim Poarta, zise ea. Locul unde pielea e mai subţire decât oriunde. Apoi trebuie să facem vrăji, pentru a ne proteja de ceea ce va ieşi de acolo. În sfârşit, vocea ei deveni o şoaptă, în Întunericul lunii, va trebui s-o deschidem.

Torak înghiţi în sec. Încă o dată, auzi vocea Drumeţului: Vor să deschidă Poarta!

– De ce? gâfâi el. De ce voi...

– Nici o întrebare în plus! mârâi Nef. Avem treburi de făcut!

Se grăbiră şi, după o vreme, intrară în peştera ce duhnea şi unde Torak auzise jderul. Văzu un pârâu pe care nu-l zărise înainte, ce se aduna într-un mic bazin, înainte de a dispărea printr-o crăpătură. Dincolo de el, se aflau o găleată din scoarţă de mesteacăn şi un sac din împletitură de scoarţă, plin cu cod uscat.

Nef îi porunci să le ia pe amândouă şi să o urmeze. Târându-şi picioarele spre prima scobitură, dădu la o parte cu un lat de palmă lespedea cu care era astupată. Apoi aruncă înăuntru o bucată de cod, scoase de acolo o strachină din lemn de mesteacăn, o umplu şi o băgă la loc.

Torak zări strălucirea unor ochi. O vidră: cea care se dăduse veselă pe derdeluşul pe lângă care trecuseră ei venind din Codru. Blana ei lucioasă era încâlcită şi se retrase când îi văzu. Mila lui pentru Nef dispăru. Dacă putea să facă aşa ceva...

Magul Liliac împinse lespedea la loc, lăsând doar o crăpătură îngustă pentru aer şi se clătină spre următoarea scorbură. Astfel, străbătură încet toată peştera. Într-un loc, Torak zări o Vulpe-Polară, ghemuită într-un somn provocat de epuizare. Apoi, un vultur: cu penele ciufulite şi orbit de furia din ochii lui galbeni. Urmă un linx, atât de înghesuit, încât nu putea să se răsucească, precum şi un jder scuipând furios.

În final, într-o groapă adâncă şi aproape astupată în întregime de o lespede enormă de piatră, zări silueta uriaşă şi de neconfundat a unui urs-polar.

– Acesta primeşte doar apă, zise Nef, luând găleata şi aruncând puţină apă în groapă. Trebuie să-l ţinem flămând, altfel va fi prea puternic.

Ursul scoase un mormăit ca de tunet şi se aruncă spre lespede. Dar aceasta rămase neclintită. Nici măcar puterea unui urs-polar n-o putea urni.

– Cum l-aţi prins? întrebă Torak.

Nef sforăi.

– Seshru e maestră în privinţa poţiunilor de adormit. S-a folosit şi de forţa lui Thiazzi.

Torak se întoarse şi privi de-a lungul peşterii. Începuse să îşi dea seama că faptele Devoratorilor-de-Suflete îl ameninţau şi pe lup.

– Vânători, zise el. Toţi sunt vânători.

– Da, acceptă Magul Liliac.

– Lupul unde e?

Nef rămase tăcută.

– De unde ştii că este şi un lup?

El gândi repede.

– L-am auzit urlând.

Magul Liliac porni clătinându-se pe drumul pe care veniseră.

– Lupul va fi adus mâine, în Întunericul lunii. Când va sosi vremea.

Torak privi în urmă pe furiş, pentru a vedea dacă a rămas vreo scorbură neexplorată.

Nef păru că-i citeşte iar gândurile.

– Nu e aici. Îl ţinem separat de ceilalţi.

– De ce?

Întrebarea o făcu să-i arunce o privire iscoditoare.

– Pui prea multe întrebări.

– Vreau să învăţ.

Liliacul de pe umărul lui Nef se zbătu şi ea îl urmări cu privirea cum se ridică şi zboară mai departe în întuneric.

– Din cauza lui Seshru, explică ea. Vara trecută a primit un mesaj ciudat de la fratele nostru de peste mare: „Lupul trăieşte.“ Nu ştim ce înseamnă asta. De aceea îl ţinem pe lup separat de ceilalţi.

Gândurile lui Torak o luară razna. Ştiau ei, oare, ceva? Poate că nu destul, pentru a-i face să înţeleagă că e Spirit Călător, totuşi ceva...

Îşi dădu seama că Nef îl privea atentă; aşa că puse întrebarea la care credea că deja cunoştea răspunsul.

– Toate aceste fiinţe. Ce vreţi să faceţi cu ele?

– Tu ce crezi că facem?

– Să le omorâţi, zise el.

Magul Liliac dădu din cap aprobator.

– Sângele a nouă vânători e cel mai eficient, cea mai puternică ofrandă.

Lui îi zvâcniră tâmplele. Pereţii grotei îl sufocau în strânsoarea lor.

– Spui că vrei să fii unul dintre noi, continuă Nef. Ei bine, poţi începe acum.

Ridică torţa şi Torak văzu că descriseseră un circuit complet şi se aflau din nou în pădurea de piatră. Era pustie. Ceilalţi Devoratori-de-Suflete plecaseră. Pe marginea altarului, bufniţa din pungă stătea liniştită. Aşteptând să fie jertfită.

Respiraţia aproape că i se opri în gât.

– Ai spus că mâine o vom face. În Întunericul lunii.

– Vraja supremă, da. Întâi, trebuie să fi găsit Poarta şi pentru asta trebuie să ne protejăm pe noi înşine. Aceasta e menirea sângelui bufniţei. Totodată, o să ne ajute să auzim ce e înăuntru.

Fixând torţa într-o fisură din stâncă, se întinse după pungă şi scoase pasărea. O lăsă în jos într-o

mână şi cu cealaltă îi întinse lui Torak mânerul cuţitului ei.

– Ia-l! porunci ea. Taie-i capul!

Torak privi bufniţa şi aceasta îl privi la rândul ei: era udă leoarcă şi moale de groază.

Nef îl împunse cu mânerul cuţitului în piept.

– Eşti atât de slab, încât cedezi la primul test?

Un test...

Acum îşi dădu seama că tot ce făcuse Magul Liliac îl condusese spre această clipă. N-a urmărit altceva decât să afle dacă el era cine pretindea că este: un băiat Vulpe-Polară hotărât să intre în lumea întunecată a Devoratorilor-de-Suflete.

– Dar nu e prada noastră, zise el. Şi nici n-o s-o mâncăm. Nu suntem la vânătoare. Şi nici nu are vreo şansă să scape.

Ochii Magului Liliac străluceau.

– Uneori, zise ea, cel nevinovat trebuie să sufere pentru binele celor mulţi.

„Binele?“ gândi Torak. „Ce are aceasta de-a face cu binele?“

– Ia cuţitul, porunci din nou Nef.

El de-abia putea să respire. Aerul din plămâni era fierbinte şi îngreunat de păcatul pe cale de a-l săvârşi.

– Haide! mai zise Nef. Suntem Devoratori de Suflete, vorbim pentru Spiritul Pământului! Eşti cu noi sau împotriva noastră? Nu există cale de mijloc!

Torak luă cuţitul. Îngenunche şi-şi puse cealaltă mână pe bufniţă. Nu simţise niciodată ceva atât de moale precum aceste pene; atât de delicat ca oasele fragile ce adăposteau micuţa inimă speriată.

Dacă refuza să o facă, Nef îl va ucide. Şi Devoratorii-de-Suflete vor deschide Poarta şi vor elibera în lume cine ştie ce grozăvii.

Şi lupul ar muri.

Inspiră profund – în tăcere, rugă Spiritul Pământului să-l ierte – şi coborî cuţitul.

19

– S-a făcut! rosti Magul Liliac.

– Ăsta e sângele? întrebă Magul Stejar.

– Sigur că da.

Abia îndrăznind să respire, Renn se retrase şi mai adânc în locul unde se ascunsese: o nişă umedă în spatele unui desiş de puieţi din piatră. Unde era Torak? Ce au făcut cu el?

O privi pe Devoratoarea-de-Suflete ducând o torţă sfârâitoare într-o mână şi o cupă din corn în cealaltă. În lumina tremurătoare, umbra cu picioare crăcănate era uriaşă. Deasupra capului ei zburau mii de lilieci.

– Unde e băiatul? mai întrebă Magul Stejar ocupându-şi locul în faţa altarului.

– Împreună cu ofrandele, răspunse Magul Liliac. Pare speriat. Îl păzeşte Seshru.

Pielea lui Renn se înfioră.

– Deci e speriat, nu-i aşa? rânji batjocoritor Magul Stejar. Nef, e un laş! Sper că asta nu va afecta vraja.

– De ce s-o afecteze, Thiazzi? replică Magul Liliac. A venit la noi, s-a oferit singur. Ne va fi de folos.

„Folos?“ gândi Renn. Din ceea ce auzise, deghizarea lui Torak a avut succes, nu ştiau cine e sau că e Spirit Călător. Dar de ce aveau nevoie de el?

Apoi, o mira numărul Devoratorilor-de-Suflete ce se aflau în aceste peşteri. Când şi-au format banda, fuseseră şapte, din care doi erau morţi acum, înseamnă că rămăseseră cinci; dar băiatul Vulpe-Polară a menţionat doar patru. Unde era al cincilea?

Apoi uită de toate astea. Magul Liliac înfipse torţa într-o crăpătură, înmuie degetul arătător în cupă şi-şi mânji fruntea cu o dungă întunecată. Făcu acelaşi lucru şi Magului Stejar.

– Sângele bufniţei, descântă ea, pentru auz ascuţit.

– Şi pentru a ne proteja de furia celor dinăuntru, adăugă Magul Stejar.

Renn îşi înăbuşi un oftat. Sângele bufniţei... Deci au ucis-o, aşa cum spusese băiatul Vulpe-Polară. Dar de ce? Omorând un vânător, îl înfurii pe Spiritul Pământului şi aduce ghinion celui care a făcut-o, ca şi clanului acestuia.

Sprijinindu-şi mâna pe un puiet, simţi o vagă căldură. Imediat ştiu ce e. Căldura Lumii de Dincolo!

Pentru a ne proteja de furia dinăuntru... S-a referit la demoni? Demonii din Lumea de Dincolo?

Dacă l-ar fi urmat imediat pe Torak! Dar în loc de asta, s-a învârtit încoace şi-ncolo pe zăpadă: furioasă pe el, certându-se cu ea însăşi. Când s-a hotărât – şi-a ascuns arcul şi şi-a adunat tot curajul – grota îl înghiţise deja.

Atunci a auzit ecoul paşilor cuiva. Abia a avut timp să se strecoare înăuntru şi acesta a apărut din bezna grotei: mare cât un bizon, cu faţa ascunsă de un păr încâlcit şi de barbă. Tatuajul clanului Stejarului se vedea clar pe dosul mâinii lui. Mirosul de sânge de molid plutea în jur, ca o ceaţă în Codru.

Cu un sentiment de respect amestecat cu teamă şi uimire, l-a urmărit cum şi-a proptit umărul în lespedea de piatră din faţa intrării, mai mare de cinci ori decât ea, făcând-o să alunece peste gura peşterii, de parcă ar fi fost un coş de nuiele. Astfel au fost închişi înăuntru. N-a avut altceva de făcut decât să-l urmeze prin tunelele întortocheate: fiindu-i frică să se apropie prea mult, dar şi să rămână în urmă, în întuneric.

În sfârşit, au intrat în această pădure de piatră. În jurul ei, simţea prezenţa unor figuri din umbră care priveau, aşteptau. Chiar şi picuratul apei suna tainic. Cel mai rău dintre toate erau fâlfâitul şi

chiţăitul a mii de lilieci. Ştiau, oare, că se află aici? Le vor spune Devoratorilor-de-Suflete?

Privind printre doi puieţi de piatră, o văzu pe Magul Liliac ridicându-şi torţa şi înfigând-o într-o crăpătură de lângă altar. Lumina crescu, apoi scăzu, parcă ar fi fost un salut. Liliecii se liniştiră. Aerul deveni irespirabil din cauza prezenţei răului.

Renn îşi vârî pumnul în gură.

Un al *treilea* Devorator-de-Suflete stătea la capătul altarului. În semiîntuneric, Renn descoperi pelerina din pene, ce părea să crească din piatră, precum şi privirea cruntă, portocalie şi feroce a unei bufniţe-vultur.

Din spatele măştii, răsună o voce rece:

– Sufletele! Dă-mi sufletele!

Magul Liliac puse ceva mic pe altar şi pelerina întunecată îl acoperi. Renn ghici că Magul Liliac făcuse un fel de vrajă de legătură şi închisese sufletele bufniţei între penele ei.

– E bine, mai zise vocea de sub mască.

Renn se gândi la sufletele bufniţei, prinse – probabil pentru totdeauna – în ghearele Magului Bufniţă-Vultur. Se întreba dacă vor mai scăpa vreodată, pentru a zbura spre cer, căutând adăpostul Primului Arbore.

Frica i se strecură în inimă, în timp ce îl privea punând pe altar ceva negru şi curbat. Era amnarul Drumeţului: gheara de piatră pe care o luase din grota din pădure, cu mult timp înainte.

Apoi, Magul Stejar scotoci într-o pungă şi scoase o pietricică rotundă şi neagră, având strălucirea şi netezimea unui ochi.

– Aceasta e bufniţa, descântă el, în timp ce o aşeza lângă amnar. Primul dintre cei nouă vânători.

Cei nouă vânători?

Degetele lui Renn se încleştară pe o rămurică subţire de piatră. Simţind că-i vine rău, îl privi pe Magul Stejar răsturnând punga. Mai multe pietricele se împrăştiară pe altar.

Magul Liliac alese una şi o aşeză alături de cea care reprezenta bufniţa.

– Aceasta, descântă ea, e vulturul. Pentru o vedere ascuţită.

– Şi pentru a ne proteja de furia celor dinăuntru, descântară ceilalţi.

O altă pietricică fu aşezată lângă a doua. Şi alta. Şi alta. În timp ce Renn asculta, i se dezvălui grozăvia sacrificiului ce urma.

– Aceasta reprezintă vulpea. Pentru viclenie...

– Aceasta reprezintă vidra. Pentru măiestrie în apă...

– Aceasta reprezintă jderul. Pentru furie...

– Aceasta reprezintă ursul. Pentru putere...

– Aceasta reprezintă linxul. Pentru salturi...

– Aceasta reprezintă lupul...

Renn închise ochii.

– ...Pentru înţelepciune...

Se aşternu liniştea. Cea de a noua pietricică stătea aşteptând să fie pusă la locul ei: pentru a închide inelul de ochi ce înconjura amnarul.

Magul Bufniţă-Vultur întinse o gheară şi o apucă:

– Aceasta, descântă ea, reprezintă omul. Pentru cruzime...

Omul.

Renn se apucă şi mai strâns de piatră. În sfârşit, ştia de ce permiseseră Devoratorii-de-Suflete băiatului Vulpe-Polară să li se alăture. Acum, Torak îi luase locul...

Piatra de care se apucase plesni. Liliecii explodară într-un nor fâlfâitor şi chiţăitor.

– E cineva aici! strigă Nef sărind în picioare.

– Băiatul ăla! bubui Thiazzi. Ne-a ascultat!

Lumina torţei alunecă printre copacii de piatră, în timp ce Devoratorii-de-Suflete începură să cerceteze peştera.

Renn îşi aruncă cu înfrigurare ochii în jur, pentru a găsi o scăpare; dar când şi-a ales locul unde se ascunsese, se depărtase prea mult de tunel. Şi acum nu putea să intre înapoi fără a fi văzută.

Lumina se apropia din ce în ce mai mult, aproape ajungând-o. Tropăitul Magului Stejar se apropia din ce în ce mai mult.

Făcu singurul lucru ce se putea face. Se săltă în sus.

Crăpătura era zimţată, parcă ar fi fost tăiată cu securea, şi îi juli palmele când bâjbâi după un loc de unde să se agaţe. Ridică privirea – nu putea să vadă nimic – dar se căţără şi mai sus, în întuneric.

Paşii erau aproape lângă ea.

Degetele găsiră o muchie. Nu mai era timp de gândit. Se săltă pe ea, rugându-se ca foşnetul liliecilor să acopere zgomotul zgârieturilor frenetice făcute de încălţările ei.

Nu era o muchie, era un tunel. Găsise un tunel! Prea scund pentru a se ridica în picioare – se izbise cu capul de sus –, se lăsă pe mâini şi genunchi şi se târî înăuntru.

Tunelul cotea spre dreapta, era bine! Dacă putea să intre, lumina nu o va descoperi. Dar era atât de strâmt, încât de-abia putu să se înghesuie înăuntru, iar tavanul continua să coboare, astfel că trebui să se târască pe burtă şi să se împingă mai departe pe coate.

Răsucindu-se ca o şopârlă, pătrunse şi mai adânc. Când întoarse capul pentru a se uita înapoi, văzu lumina galbenă clipind lângă ea, aproape atingându-i încălţările. Nu era destul de departe, or s-o descopere...

Făcând un efort îngrozitor, se trase dincolo de cotitură, exact când lumina aproape că îi atinsese călcâiele.

Sub ea, respiraţia hârâită a unui om. Damful puternic de sânge de molid.

Îşi muşcă buza inferioară cu putere.

Apoi – din altă parte a peşterii – bubuitul unor picioare ce alergau.

– N-a fost băiatul! gâfâi Magul Liliac. El a stat tot timpul cu Seshru!

– Eşti sigură? întrebă Magul Stejar cu vocea şocant de aproape de Renn.

– Se pare că au fost liliecii, presupuse Nef.

– Pentru moment, e în regulă, mormăi Thiazzi, dar e bine să fim atenţi.

Vocea lui se depărtă, luând şi raza de lumină cu el. Întunericul se revărsă peste Renn.

Slăbită, dar uşurată, se prăbuşi pe burtă. Vreme îndelungată stătu întinsă în întuneric, ascultându-i pe Devoratorii-de-Suflete mişcându-se jos şi vorbind cu voci scăzute.

În sfârşit, vocile se stinseră. Părăsiseră pădurea de piatră. Liliecii se zbătură o vreme, apoi rămaseră liniştiţi. Renn aşteptă în continuare, fiindu-i frică să nu fie doar o capcană.

Când fu sigură că e în siguranţă, încercă să se târască înapoi pentru a ieşi din tunel.

Gluga de la hanorac se agăţă de tavan şi ea se împinse înainte pentru a o desprinde, dar tunelul era prea scund, nu putea să se mişte destul pentru a o elibera.

Enervată, încercă iar. Şi iar. Începu să se zvârcolească dintr-o parte în alta. Tunelul era însă atât de strâmt, încât nu-i folosi la nimic.

Stătea întinsă pe burtă, încercând să înţeleagă ce s-a întâmplat. Braţele îi erau îndoite incomod sub piept. În pumni îşi simţea bătăile inimii.

Şi adevărul o izbi în faţă.

Rămăsese înţepenită.

20

Se gândi să strige după ajutor; dar aceasta i-ar aduce pe Devoratorii-de-Suflete. Se gândi să rămână în această gaură puturoasă de nevăstuică, murind de sete. Aşadar, o moarte rapidă sau una lentă? Aceasta era întrebarea.

Era udă de transpiraţie, iar pereţii tunelului îi azvârleau în faţă mirosul fricii ei. Nu mai putea auzi picăturile de apă; doar respiraţia ei neregulată şi un ciudat bubuit inegal ce însoţea bătăile inimii ei.

Era chiar inima ei, îşi dădu seama: inima ce-i bubuia între coaste stârnind ecoul în piatră.

Deodată, fu îngrozitor de conştientă de greutatea uriaşă a pietrei ce o apăsa şi de totala imposibilitate de a se mişca. Pământul o înghiţise. Ar fi fost nevoie doar de un spasm slab al lui, pentru a o strivi ca pe un păduche.

Nimeni nu va afla niciodată. Nimeni nu-i va găsi oasele, pentru a i le duce să se odihnească în

Câmpul Oaselor aparţinând Corbilor. Nimeni nu va pune pe ea Însemnele Morţii, pentru a-i ţine sufletele împreună.

Întunericul se lipise de faţa ei ca o a doua piele. Închise ochii. Îi deschise. Nici o diferenţă. Îşi scoase mâna de sub ea şi o ţinu în faţa ochilor. Nu putea să-şi vadă degetele. Nici nu existau. Nici *ea* nu mai exista.

Nici suficient aer nu avea. Inspiră profund şi cu înfiorare, iar piatra se strânse şi mai mult în jurul ei.

Intră în panică. Zgâriind, împroşcând, gemând, cufundându-se într-o mare neagră de teroare. Epuizată, suferi un colaps şi-şi frecă gura de piatra neînduplecată, pentru a-şi reţine scâncetele.

În profunzimile pământului, timpul nu mai exista. Nici iarnă. Nici vară. Nici lună. Nici soare. Nu exista decât bezna. Renn rămase întinsă atât de mult timp, încât nici Renn nu mai era. Toate iernile o troieniseră. Devenise o parte din stâncă.

Auzi demonii chicotind de partea cealaltă. Luminile străluciră. Ochi roşii sclipiră spre ea, apropiindu-se. Murea. În curând, sufletele ei vor fi împrăştiate şi ea va deveni la rândul ei demon: scheunând şi trăncănind în căldura fără de sfârşit a Lumii de Dincolo, urând şi dorind moartea tuturor celor vii.

Deodată, apărură nişte luminiţe mici, strălucitoare înţepături de ac verzi, ce licăreau şi dansau, alungând ochii roşii. În urechi auzi bâzâit de...

Albine?

Se trezi brusc. Albine? Iarna, într-o grotă din Nordul Îndepărtat?

Bâzâitul se apropia şi erau chiar albine. Deşi nu putea să le vadă, putea să le simtă, zgâriindu-i obrajii. Ce însemna asta? Un mesaj de la paznicul clanului ei? Spiritele strămoşilor? Sau un truc al demonilor ce aşteptau în spatele stâncii?

Dar nu le simţi răuvoitoare. Închizând ochii, rămase ascultând bâzâitul albinelor...

E luna Migraţiei Somonului şi porumbarii sunt în floare, iar albinele bâzâie. Renn are opt primăveri: vânează împreună cu Fin-Kedinn, nerăbdătoare să-şi încerce noul ei arc minunat, pe care acesta îl făcuse pentru ea. Se opri pe malul râului pentru a-i admira curba strălucitoare ca de aur, iar florile porumbarului ningeau ca nişte fulgi de zăpadă, căzând pe coamele cailor sălbatici ce se scăldau în apa din vad.

Când îşi luă ochii de la arc, descoperi că Fin-Kedinn trecuse râul şi continua să se depărteze. Grăbită, îşi dădu drumul în apă şi alergă după el stropindu-se.

Iepelor nu le plăcu că s-a apropiat atât de mult de mânjii lor. Îşi rostogoliră albul ochilor, gata să lovească.

Lui Renn nu-i era frică, dar pentru a le ocoli merse zbătându-se prin apa mai adâncă, aşa că se înglodă în noroi. Rămase înţepenită.

Intră în panică. De când murise tatăl ei, avusese mereu coşmarul că e prinsă în capcană. Dacă ar

călca-o caii în picioare? Dacă Poporul Ascuns al râului ar trage-o la fund?

Deodată, lumina soarelui dispăru şi Fin-Kedinn stătea aplecat asupra ei. Faţa lui era impenetrabilă ca întotdeauna, dar în ochii lui albaştri zări o licărire amuzantă.

– Renn, i se adresă calm, există o rezolvare pentru asta. Dar n-ai s-o afli, dacă nu-ţi foloseşti mintea.

Ea clipi. Privi în jos. Apoi, împleticindu-se, sări afară din încălţări.

Râzând, unchiul ei o ridică în braţe. Acum râdea şi ţipă strident când el o lăsă în jos, prăvălind-o într-un picaj ameţitor, pentru a-i permite să-şi smulgă încălţămintea din nămol. Încă râzând o puse apoi pe umeri şi înaintă cu greu prin apa din vad, iar în jurul lor florile ningeau şi albinele bâzâiau...

Albinele încă mai zumzăiau, dar ea nu putea să le vadă, deoarece se afla din nou în gaura de nevăstuică. Gândul la Fin-Kedinn a fost ca o rază de lumină în întuneric. Degetele atinseră ardezia lustruită de pe antebraţ, ce-i apăra încheietura. Tot el i-o făcuse, când a învăţat-o să tragă cu arcul.

– Există o rezolvare, şopti ea. Foloseşte-ţi mintea...

Respiraţia i se încetini. Pieptul nu-i mai era atât de greu. Pereţii de stâncă nu păreau să o apese la fel de tare ca înainte.

„Sigur că da!“ gândi ea. „Nu respira atât de adânc şi nu vei mai ocupa atât de mult spaţiu!“

Menţinându-şi o respiraţie superficială, obţinu o mică victorie şi aceasta o bucură nespus. Încă nu era moartă. Dacă ar exista totuşi o cale de a se face şi mai subţire!

Poate că, într-adevăr, *era* posibil. Da! De ce nu s-a gândit la asta mai înainte?

Încet, dureros, îşi dezdoi braţul drept de sub piept şi-l întinse înainte cât putu de mult. Apoi îşi trase înapoi umărul stâng. Acum chiar era mai îngustă, deoarece nu mai bloca tunelul frontal, ci aşezată pe-o parte.

Următoarea încercare va fi mai grea. Îndoindu-şi braţul drept înapoi peste cap, apucă hanoracul. Prima dată rată. Încercă din nou şi apucă gluga. Trase. Slavă Spiritului că hanoracul era mare: Tanugeak îi spusese că Vulpile-Polare le făceau aşa, deoarece hainele largi sunt mai calde. Ca un şarpe care îşi leapădă pielea, Renn smuci de glugă şi trase, smuci şi trase şi, în sfârşit, hanoracul alunecă peste cap.

Stătea întinsă şi gâfâia, iar albinele bâzâiau ameţitor.

Acum urma pieptarul din piele de pasăre. Aceasta era mai greu – nu avea glugă de care să apuce – dar fără hanorac putea să se mişte mai uşor.

Când pieptarul fu scos, uşurarea fu copleşitoare. Pentru o vreme, rămase întinsă, cu respiraţia tăiată, simţind sudoarea îngheţându-i pe piele. Atinse veşmintele îngrămădite în faţa ei. Numai în pantaloni, ajunsese la jumătate faţă de cum fusese

înainte şi putea să alunece prin tunel ca un ţipar. Putea să se întoarcă în pădurea de piatră şi să-i găsească pe Torak şi pe lup.

Începu să se târască înapoi, dar pantalonii i se agăţară de un dinte de piatră. Nu o opriră prea multă vreme, dar spre surpriza ei zumzetul albinelor reveni la fel de puternic ca al unor gărgăuni. Ce însemna asta? Nu voiau să se ducă înapoi?

Întinzându-şi mâna în bezna din faţa ei, simţi un curent de aer proaspăt înţepându-i degetele jupuite. Nu era doar înţepătura sudorii ce îngheţa, era aer rece. Şi dacă era rece, înseamnă că venea de afară.

Împingându-se cu ajutorul călcâielor, se târî înainte prin tunel. Acesta urca în pantă abruptă, dar pentru că acum avea mai mult spaţiu de răsucire era mai uşor de avansat şi, pentru a înainta, putea să se apuce şi de protuberanţele ce ieşeau din stâncă.

Totuşi, încă mai ezita. Dacă mergea înainte – indiferent unde conducea tunelul – însemna să-l lase pe Torak în urmă. Nu putea să facă asta. Trebuia să-l avertizeze că el e cel de al nouălea vânător care trebuia sacrificat.

Dacă se ducea înapoi, se va trezi din nou în peştera Devoratorilor-de-Suflete; şi chiar dacă ar putea să-i evite şi să-l găsească într-un fel oarecare pe Torak, chiar dacă ar putea să-l salveze pe lup şi să-şi găsească cu toţii drumul prin tunele, până la intrarea în grotă, cum vor putea să iasă, când

intrarea era blocată de lespedea aceea uriaşă, pe care doar Thiazzi putea să o mişte?

Îşi muşcă buzele, întrebându-se ce să facă.

Adesea, Fin-Kedinn îi spusese că, atunci când treburile merg prost, cel mai rău lucru pe care-l poţi face e să nu faci nimic.

– Renn, uneori va trebui să alegi. Poate alegerea e bună, poate nu. Dar e mai bine decât să nu faci nimic.

Renn se gândi o clipă. Apoi începu să se târască înainte.

21

În pădurea de piatră, Devoratorii-de-Suflete făceau pregătiri pentru a găsi Poarta.

Nef se clătina înmuind torţele în răşină, după care le fixă din nou la locurile lor, în timp ce liliacul îi zbura pe deasupra capului. Venele de la tâmplele lui Thiazzi stăteau gata să plesnească de efortul de a târî nişte pietroaie, pe care le aşeză în cerc în jurul altarului. Seshru punea ochi din intestine celor trei măşti cu care trebuia să privească Lumea de Dincolo. Eostra nu era de văzut pe nicăieri.

Lui Torak îi era frică de întoarcerea Magului Bufniţă-Vultur, dar avea nevoie de ea. Trebuia să fie sigur că toţi cei patru Devoratori-de-Suflete se aflau aici, în această peşteră, înainte ca el să se poată furişa să-l găsească pe lup. Până atunci, trebuia să fie ucenicul Devorator-de-Suflete: mesteca

sângele pământului pe o lespede, în timp ce sângele bufniței se usca pe fruntea lui.

După ce o ucisese, Nef își pusese mâna ei grea pe umărul lui.

– Bine lucrat! Tocmai ai făcut primul pas spre a deveni unul dintre noi.

„Nu, n-am să devin", îi răspunsese Torak în gând.

Și mai știa că Renn ar fi spus:

– Torak, unde se vor sfârși toate astea? Cât de departe vei merge?

Își aduse aminte de o dispută pe care o avusese cu Fin-Kedinn, când îl implorase pe Căpetenia Corb să-l lase să meargă în căutarea Devoratorilor-de-Suflete. Fără succes.

– Tatăl tău a încercat să lupte împotriva lor, spusese Fin-Kedinn, iar ei l-au ucis! Ce te face să crezi că tu vei fi mai puternic decât el?

La vremea aceea, Torak a fost revoltat de refuzul Căpeteniei Corb, dar acum înțelegea ce se aflase în spatele acestuia. Nu numai răutatea Devoratorilor-de-Suflete îl îngrozea pe Fin-Kedinn. Era vorba și de ceea ce se afla în Torak însuși.

Odată, Căpetenia Corb îi spusese povestea celei dintâi ierni care a fost pe lume.

– Spiritul Pământului a purtat o bătălie cruntă cu Marele Bizon, cel mai puternic dintre demoni. Până la urmă, Spiritul Pământului l-a azvârlit din cer pe demonul în flăcări; în timp ce cădea, vântul i-a împrăștiat cenușa și mici fărâme s-au depus în

măduva fiecărei creaturi de pe pământ. Răul există în noi toţi, Torak. Unii luptă împotriva lui. Alţii îl întreţin. Aşa a fost dintotdeauna.

Torak se gândea acum la asta: sămânţa mică şi neagră din măduva lui, ce aştepta să se nască.

– Dă-mi sângele pământului, rosti Seshru privindu-l fix. Repede. A sosit vremea!

El ridică lespedea grea şi o duse spre altar.

Cât de mult va dura înainte de a scăpa de aici şi de a-l găsi pe lup?

Planul pe care-l întocmise era periculos – s-ar putea chiar să fie ucis – dar era singurul la care putea să se gândească. Mai întâi, trebuia să se înapoieze în tunelul acela plin de miasme, unde erau ţinute „ofrandele", apoi trebuia să se apropie cât mai mult de ursul-polar, după care...

– Pune-o aici, ordonă Seshru.

Făcu ce i se porunci şi încercă să se retragă, dar mâna ei rece îl înhăţă de piept.

– Stai! Priveşte! Învaţă!

Nu avu ce să facă decât să îngenuncheze lângă ea.

Aceasta spoi cu var una dintre măşti, făcând-o strălucitor de albă. Apoi îşi cufundă arătătorul în pasta făcută din suc de arin şi sângele pământului şi contură gura cu roşu. Îşi purta degetul încet în cercuri, ameţindu-l pe Torak. Şi, în timp ce privea, faţa de piatră începu să prindă viaţă. Buzele purpurii străluceau umede de salivă. Chica de iarbă uscată fremătă şi apoi se lungi.

– N-o atinge, şopti Magul Viperă.

El sări înapoi cu un ţipăt.

Printre Devoratorii-de-Suflete se stârniră hohote de râs. Se jucau cu el, făcându-l să se simtă unul de-al lor, dintr-un motiv cunoscut doar de ei.

– Vrei să ştii de ce facem asta, îi spuse Nef ghicindu-i întrebarea din minte.

– De ce vom deschide Poarta? murmură Seshru. De ce vrem să eliberăm demonii?

– Pentru a stăpâni lumea, răspunse Thiazzi venind şi rămânând lângă ea. Să unim clanurile şi să le conducem.

Torak îşi umezi buzele.

– Dar clanurile se conduc singure.

– Şi tare bine le mai merge! mormăi Nef. Te-ai întrebat vreodată de ce Spiritul Pământului e aşa de capricios, aşa de plin de neprevăzut? De ce uneori trimite prada, alteori nu? De ce ucide un copil trimiţându-i o boală şi-l cruţă pe celălalt? Fiindcă acele clanuri nu trăiesc aşa cum ar trebui!

– Au moduri diferite de sacrificiu, completă Thiazzi, sau de trimitere a mortului în călătorie. Asta nu-i place Spiritului Pământului.

– Nu există o *ordine* în toate acestea, adăugă Nef.

Thiazzi se înălţă cât era de mare.

– Noi *cunoaştem* calea adevărată. Şi le-o vom arăta.

– Dar pentru a face asta, zise Seshru fixându-l pe Torak cu privirea ei de nepătruns, trebuie să dobândim puterea. Demonii ne-o vor da.

El încercă să privească în altă parte, dar ochii ei îl ţintuiră pe loc.

– Nimeni nu-i poate controla pe demoni, zise el.

Hohotul lui Thiazzi stârni ecou în peşteră.

– Greşeşti. Dacă ai şti cât de mult greşeşti!

– Greşeala pe care au făcut-o şi alţii în trecut, afirmă Seshru, a fost că s-au înşelat pe ei înşişi. Fratele nostru pierdut a supus un element şi l-a ferecat într-un urs uriaş. Sigur că n-a putut să-l controleze. A fost o nebunie magnifică.

„Magnifică?“ gândi Torak. „O nebunie care l-a costat viaţa pe tatăl meu!“

Nef se legănă spre el.

– Dar demonii pe care îi supunem noi, spuse ea, vor fi tot atât de mulţi ca liliecii care întunecă luna...

– Tot atât de mulţi ca frunzele din Codru, bubui Magul Stejar. Vom răspândi teroarea pe pământ!

– Şi după aceea...

Magul Viperă îşi întinse mâinile înainte, după care le aduse înspre ea, ca şi cum ar fi strâns la piept un cadou nevăzut.

– ... Îi vom chema înapoi şi demonii vor îndeplini porunca noastră, pentru că noi – şi numai noi – avem puterea de a-i supune voinţei noastre.

Torak o privi fix.

– Ce vrei să spui?

Frumoasa gură se rotunji.

– A... Vei vedea!

Torak privi de la Nef la Seshru, apoi la Thiazzi. Feţele lor străluceau de înflăcărare. În timp ce el planuia să-l salveze pe lup, ei complotau pentru a cuceri puterea asupra Codrului.

– Ei ne numesc Devoratori de Suflete, zise Thiazzi.

Scuipă o fărâmă de sânge de molid.

– Un nume nemeritat, comentă Nef.

– Dar folositor, murmură Seshru cu zâmbetul ei strâmb, stârneşte frica.

Torak se ridică în picioare nesigur.

– Eu... trebuie să plec, zise el. Trebuie să păzesc ofrandele.

– De cine? întrebă Thiazzi aşezându-i-se în cale. Ochiul e închis. Nimeni nu poate intra.

– Sau ieşi, completă Seshru.

Torak înghiţi în sec.

– Ar putea să scape vreunul.

Magul Viperă îi aruncă o privire ironică.

– Vrea să plece de lângă noi.

– V-am spus eu că e laş, rânji dispreţuitor Thiazzi.

– Uite! Nef îi întinse o bucată de rădăcină zbârcită şi neagră. Ia-o. Mănânc-o.

– Ce e? întrebă Torak.

Seshru îşi linse buzele, arătându-şi mica ei limbă ascuţită.

– Te va face să intri în transă.

– Aceasta face parte din viaţa unui Devorator-de-Suflete, zise Thiazzi. Şi tu asta vrei să devii. Nu-i aşa?

Toţi trei îl priveau.

El luă rădăcina şi o duse la gură. Avea un gust dulce, dar cu o undă de putreziciune ce-l făcu să se înece.

Îl prinseseră în cursă. Mai întâi, bufniţa. Acum, asta. Unde se vor termina toate? Cum va reuşi să-l găsească pe lup?

22

În mintea lupului persista o pâclă neagră, care-l făcea să-şi închipuie că Marele Făr-de-Coadă nu va veni să-l salveze; niciodată, niciodată, niciodată.

Ceva s-a întâmplat. Căzuse, probabil, pradă unui Torent Rapid sau fusese atacat de făr-de-coadă cei răi. Altfel, ar fi venit până acum.

În timp ce păşea încoace şi-ncolo prin vizuina mică şi împuţită, scutura din cap pentru a scăpa de pâcla aceea, dar nu reuşea decât să se lovească cu botul de stâncă.

Vizuina era departe de toate celelalte creaturi şi era atât de mică, încât nu putea să facă decât un singur pas înainte şi apoi să se răsucească pentru a se întoarce. Pas, răsucire. Pas, răsucire.

Tânjea să alerge. În timp ce dormea, făcea salturi pe înălţimile ce dominau văile, în sus şi-n jos; se tăvălea în ferigi dând din labe şi mormăind de plăcere. Uneori, făcea salturi atât de înalte, încât

zbura până în Înalt şi se repezea la Ochiul-Fierbinte-şi-Strălucitor. Când se trezea, se afla tot în vizuina aceasta puturoasă.

Ar fi putut să urle, dacă ar fi avut chef. Dar la ce i-ar folosi? Nimeni nu l-ar auzi, cu excepţia răilor făr-de-coadă şi a demonilor.

Pas, răsucire. Pas, răsucire.

Foamea îi rodea stomacul. În Codru, când nu reuşea să omoare mai multă vreme, foamea îi ascuţea simţul mirosului şi al auzului şi dădea elasticitate săriturilor lui, care-l făceau să zboare printre copaci. Dar această foame era atât de rea, încât nu mai simţea nimic altceva.

Toţi paşii aceştia îl ameţeau, dar nu putea să se oprească, deşi gândirea îi devenea din ce în ce mai greoaie cu fiecare pas. Coada îl durea din ce în ce mai rău. Încercase să o lingă mai eficient, dar nu mai avea gustul obişnuit, nu mai purta mirosul lui. Mirosea a pradă fără-suflare, ce zăcuse în Codru timp de multe Lumini şi Întunecimi. Avea gust rău. Şi gustul acesta groaznic îl îmbolnăvea. Putea să simtă cum i se răspândea în trup, distrugându-i forţele.

Pas, răsucire. Pas, răsucire.

Se afla în măruntaiele pământului şi era departe de toate celelalte creaturi. Îi lipseau smiorcăitul vidrei şi furia jderului; îi lipsea chiar şi mârâitul prostesc al nătărăului aceluia de urs. Deodată, nu mai fu singur. Urechile îi zbârnâiau de chiţăitul liliecilor şi de flecăreala demonilor. Putea să le

simtă mirosul în spatele stâncilor, să le audă râcâitul ghearelor. Erau aşa de mulţi! Era o tortură să nu-i poată ataca: să-i înhaţe, să-i muşte şi să-i sfâşie, aşa cum era menirea lui. Să-i vâneze pe demoni, *pentru* aceasta era făcut.

Pas, răsucire. Pas, răsucire.

Demonii au fost aceia care i-au pus răutatea în coadă; demonii au fost aceia care îi răspândeau ceaţa neagră în cap. Din cauza lor, începuse să vadă şi să audă lucruri ce nu existau. Uneori, îl vedea pe Marele Făr-de-Coadă ghemuindu-se lângă el. Odată a auzit urletul îndelungat, subţire şi înalt, pe care îl scotea femela când ducea la bot osul de cocoş-de-munte.

Dar, iată! Pe lângă chiţăitul liliecilor şi zgârieturile demonilor, prinse un nou sunet, unul real. Doi făr-de-coadă apropiindu-se: unul uşor, altul mai greu.

Pentru o clipă, speranţa renăscu. Ar putea fi Marele Făr-de-Coadă şi femela lui?

Nu. Nu era fratele lui de haită cel care-i venea în ajutor! Erau făr-de-coadă cei răi: Limbă-de-Viperă şi Blană-Spălăcită.

Ştiind că e prea slăbit pentru a lupta, lupul se ghemui în vizuină. Auzi scârţâind lespedea ce-o acoperea. Când fu dată deoparte, văzu o bucată de scoarţă de copac căzând pe podea. Se repezi să o ia în gură pentru a-i linge umezeala. Dar era numai atât cât să-i stârnească şi mai mult setea şi insuficientă pentru a-l face să adoarmă din nou.

Asta ce mai era? Pe pielea de deasupra Limbii-de-Viperă, depistă alt miros. Un miros curat şi mult iubit: *mirosul Marelui-Făr-de-Coadă!*

Bucuria lupului se transformă repede în groază, când realiză că aceasta nu putea să însemne decât un singur lucru: făr-de-coadă cei răi l-au prins şi pe fratele lui de haită!

Furia îl înnebuni. Urlând sălbatic, se izbi de pereţii vizuinii. Şi când ridică din nou botul pentru a mai scoate un urlet, labe puternice îl apucară de cap. Se răsuci – încercă să muşte – dar era prea slăbit, iar ei erau prea puternici. Încă o dată scoarţa de copac atât de detestată fu înfăşurată în jurul botului lui.

Şi iar nu mai putu să urle.

23

Înaintea ochilor lui Torak pădurea de piatră creştea. Trunchiurile stâncoase îşi croiau drum în sus trosnind şi crăpând. Ramuri sfărâmicioase se întindeau cu tremurul spasmodic al unor degete rupte.

Închise ochii, dar continuă să le vadă. Se întrebă dacă acesta nu era „ochiul intern" despre care îi vorbise Renn: cel pe care-l foloseşti în Ştiinţa Magiei. Dorea din cale afară de mult să fie şi ea cu el.

În gură, rădăcina neagră era dulce, cu gust de putregai. Putea s-o simtă cum îi smulge sufletele, deşi n-o mestecase decât o clipă, apoi o ascunsese sub limbă. Se simţea ameţit şi bolnav, dar cu simţurile ascuţite mai mult ca oricând.

Îi privi pe Devoratorii-de-Suflete înconjurând altarul. Ca şi pădurea de piatră, se schimbaseră, erau aproape de nerecunoscut. Magul Liliac îşi încreţea botul mârâind, în timp ce-şi întindea aripile de piele ce umbreau peştera. Magul Stejar domina

copacii de piatră, scoarţa lui noduroasă pocnea, în timp ce învârtea două morişti făcute din dinţi şi cranii. Magul Viperă îi privea, având ochii acoperiţi de pielea din intestine, ce se iveau din coama ei de şerpi sâsâitori.

Numai Magul Bufniţă-Vultur rămăsese neschimbată, ca şi cum ar fi prins rădăcini în piatră.

Uitat, Torak se retrase şi mai mult în umbră. Acum era timpul să se furişeze şi să plece în căutarea lupului. Dar efectul rădăcinii negre îl ţinea pe loc, ca într-o pânză de păianjen. Nu se putea mişca.

Sunetele însă ajungeau la el mai acute ca oricând. Auzea fiecare picătură ce cădea din copacii de piatră, fiecare chiţăit de liliac, fiecare vibraţie a limbilor ude ale şerpilor. Ştia de ce se întâmplă toate şi certitudinea aceasta îl îmbolnăvea. Sângele bufniţei îi ascuţise auzul!

Nefiind în stare să facă nimic, o privi pe Magul Viperă învârtindu-se, iar şi iar, vânturându-şi capul plin de şerpi în cercuri ameţitoare. Un şarpe alunecă chiar pe lângă faţa lui. Îi prinse privirea galbenă şi sticloasă şi luciul negru al limbii.

Apoi, Magul Viperă se îndreptă spre altar şi-şi vârî mâinile într-o scobitură a pietrei, după care le scoase, stropind în jur cu ceva roşu. Vânturându-le şi legănându-le, se îndreptă încet spre fundul peşterii şi-şi puse palmele pe stâncă.

Magul Stejar şi Magul Liliac hămăiră extaziaţi.

Lui Torak i se tăie răsuflarea.

După ce Magul Viperă se retrase de acolo, amprentele mâinilor ei începură să fumege. Pata roşie rodea pielea dintre lumea aceasta şi cea de Dincolo.

În sfârşit, înţelegea ce însemnau amprentele galbene de mâini, pe care le zărise în drumul lui prin peşteră. Fuseseră făcute de cineva care încercase să găsească Poarta.

Şi acum, dincolo de sâsâitul şerpilor şi de pocniturile provocate de dinţi şi de oase – dincolo de gemetele pământului însuşi – Torak auzi un sunet ce-i făcu genunchii să i se înmoaie şi ceafa să i se înfioare de parcă un păianjen se plimba pe ea. Un sunet care smulgea speranţa din măduva oaselor şi făcea să i se oprească inima de groază: o respiraţie nemiloasă, răuvoitoare, scrâşnitoare.

Demonii! Demonii din partea cealaltă a stâncii, ce doreau cu înflăcărare să fie eliberaţi.

Cu spaimă, neajutorat, îi privi pe Devoratorii-de-Suflete rotindu-se şi descântând. Ce putea să facă? Trebuia să-l găsească pe lup. Trebuia să-i împiedice să răspândească groaza în lume.

Magul Viperă înhăţă amnarul Drumeţului şi acum îl lovea de stâncă, oprindu-se din când în când pentru a asculta. Pocniturile se înteţiră. Se înteţi şi sunetul provocat de gheara de piatră neagră.

Inima lui Torak fu copleşită de groază. Încercă să se mişte, dar reţeaua invizibilă îl reţinea în strânsoarea ei.

„Poc! Poc! Poc!“

Şi, între braţele întinse ale Magului Viperă, stânca începu să se mişte.

Torak clipi. Trebuie că a fost doar o clătinare a luminii torţei...

Nu. Din nou, se vedea ca şi cum o mână împingea în pielea bine întinsă. Apăsând de *dincolo* de stâncă.

Nu era nici o iluzie. Sub stâncă – în haosul fierbinte al Lumii de Dincolo – demonii făceau eforturi să treacă dincoace. Capete netede şi oarbe încercau să străpungă piatra. Guri pline de cruzime se căscau şi sugeau. Gheare sălbatice râcâiau. Peretele peşterii se încovoia, fragil ca o frunză de o zi. Nu mai putea să reziste mult foamei lor teribile şi de nepotolit.

Magul Bufniţă-Vultur se ridică întinzând un braţ şi Torak văzu că ţinea în mână un sceptru negru de stejar, cu o piatră incandescentă în vârf.

Devoratorii-de-Suflete încetară să mai danseze.

– *Opalul de foc,* rostiră ei.

Uluit şi fascinat, Torak căzu în genunchi şi opalul de foc umplu peştera cu o lumină stacojie. Era ca jarul din inima celui mai incandescent tăciune. Era ca strigătul roşu aprins al sângelui proaspăt pe zăpadă. Era ca vâlvătaia celui mai ameninţător apus de soare, ca lumina orbitoare a Marelui Bizon, în miezul iernii. Era frumuseţe şi groază, extaz şi durere, iar demonii îl doreau cu ardoare. Urletele lor zguduiră peştera, în timp ce se

izbeau de stâncă, dublându-şi, în frenezia lor, atacurile violente.

Torak se clătină. *Aceasta* era puterea secretă a Devoratorilor-de-Suflete. Cu aceasta vor supune demonii voinţei lor.

– Opalul de foc, şopteau ei, în timp ce Magul Bufniţă-Vultur ţinea sceptrul ridicat, iar în jur copacii de piatră se zvârcoleau în adierea unui vânt tăcut.

În timp ce Torak privea, Magul Stejar şi Magul Liliac scrâşneau din dinţi împroşcând cu salivă neagră, iar Magul Viperă îşi puse palmele fumegânde pe stâncă şi ridicând capul strigă:

– Poarta a fost găsită!

Apoi se retrase şovăind şi Torak văzu că pe stâncă trasase un mare cerc format din amprente de mâini, iar în mijlocul cercului demonii erau pe punctul de a străpunge piatra.

În acel moment, Magul Bufniţă-Vultur lăsă în jos opalul de foc şi-l înveli în pelerina ei, iar lumina roşie se stinse. Piatra bine întinsă se retrase. Urletele demonilor se transformară într-un gâfâit furios.

– Poarta a fost găsită, şuieră Magul Viperă şi se prăbuşi pe podea sleită.

Plasa nevăzută ce-l imobilizase pe Torak se destrămă.

Sări în picioare şi o luă la fugă.

24

Torak alergă de-a lungul tunelelor, jupuindu-şi pielea mâinilor şi rănindu-şi fluierele picioarelor. Se împiedică şi torţa smulsă din pădurea de piatră se clătină nebuneşte. În timp ce-şi restabilea echilibrul, o aripă pieloasă îi atinse faţa. Scoase un ţipăt şi continuă să meargă mai departe clătinându-se.

De două ori a crezut că aude paşi, dar când s-a oprit a deslușit doar ecoul stârnit de el însuşi. Se îndoia că Devoratorii-de-Sufletele îl vor urmări. Nu aveau nevoie de asta. Unde s-ar fi putut duce? Ochiul Viperei era închis.

Încetă să se mai gândească la asta şi continuă să fugă.

Frânturi din întâmplările la care fusese martor îi defilară prin faţa ochilor. Râturile demonilor ce se înfigeau să iasă luptând să deschidă Poarta. Frumuseţea îngrozitoare a opalului de foc.

Nu-i venea să creadă că a putut să-l imobilizeze atât de mult timp! Ce vrajă aruncase asupra lui, de a putut să-l facă să uite de lup? Aşa i s-a întâmplat, oare, şi tatălui său? Atras de curiozitate, de nevoia fatală de a cunoaşte, până când a fost prea târziu.

Prea târziu. Îl cuprinse frica. Poate că era deja prea târziu şi pentru lup!

În timp ce fugea, scoase din gură rădăcina neagră şi o frânse în două, îndesând jumătate în punga cu leacuri, continuând s-o mestece pe cealaltă. Gustul de putreziciune îi provocă greaţă, dar se forţă să înghită. Nu era timp de şovăire. Văzuse ce influenţă a avut rădăcina asupra Devoratorilor-de-Suflete. Acum trebuia să acţioneze şi asupra lui.

Îl apucară primele crampe. Apăsându-şi stomacul, intră în tunelul ofrandelor, înfipse torţa într-o crăpătură a peretelui şi căzu în genunchi.

Vomită, dând afară o gură de fiere neagră. Ochii îi lăcrimau, tunelul se învârtea cu el. Sufletele începură să-i zvâcnească, pentru a se elibera.

Continuând să vomite, se târî în patru labe spre groapa adâncă unde se afla ursul-polar. Sesiză zgomotul labelor îmblănite pe piatră.

Din beznă, îi reveniră amintirile, ducându-l înapoi în timp. Un amurg albastru de toamnă în Codru. Tatăl lui râzând la gluma făcută de el. Apoi, dintre umbre, apăru ursul...

„*Nu!* îşi spuse el. Nu te gândi la Pa, gândeşte-te la lup! *Găseşte-l pe lup!*“

Tremurând, se târî mai aproape şi-şi puse fruntea arzătoare pe stâncă, privind prin crăpătura dintre aceasta şi lespedea ce acoperea gaura.

Ochi cruzi îi întoarseră privirea. Un mormăit străbătu stânca. Spiritul îi fu cuprins de frică. Chiar înfometat şi slăbit, ursul-polar era atotputernic. Şi sufletele lui la fel.

Fu prins de convulsia altor crampe. Vomită...

Deodată, era prizonier în groapa ursului, strecurându-şi privirea spre dureroasa pată de lumină. Era atât de cald, atât de teribil de cald! Deasupra lui, trupul plăpând al băiatului îl ispitea cu mirosul înnebunitor de carne proaspătă. Mirosul de sânge era atât de puternic, încât îl dureau fălcile, în timp ce făcea un pas, se răsucea, apoi mai făcea un pas.

Prinse murmurul depărtat al unor voci umane şi pentru o clipă mintea sa părăsi mirosul de sânge şi rânji dezgolindu-şi dinţii. Cunoştea aceste voci. Erau ale răilor care îl luaseră de pe gheaţă.

În timp ce-şi amintea de căminul lui pierdut, îl străbătu o durere surdă. Îi răpiseră marea cea frumoasă şi rece, unde dormeau balene albe şi înotau foci suculente; îi răpiseră vântul credincios, ce nu înceta niciodată să-i aducă în nări mirosul de sânge. Îi furaseră gheaţa, gheaţa eternă, ce-l ascundea când vâna şi îl ducea peste tot unde dorea să meargă, cea care era tot ceea ce cunoştea el. Îl băgaseră în locul acesta înspăimântător şi fierbinte, unde nu era gheaţă, unde mirosul de sânge era peste tot, dar nu-l puteai ajunge niciodată.

Mormăi gândindu-se cum ar fi să apuce capetele răilor şi să le zdrobească în fălci! Le-ar fi despicat burţile şi s-ar fi ospătat din intestinele lor aburinde şi din grăsimea lor dulce şi alunecoasă! Nevoia de sânge gâlgâia în el ca valurile mării şi răcni până ce stâncile începură să se clatine. El era ursul-polar şi nu-i era frică de *nimic!* Toţi, *toţi* constituiau pentru el pradă!

Adânc în străfundurile ursului, sufletele lui Torak se luptau să pună stăpânire pe el. Spiritul ursului era cel mai puternic pe care-l întâlnise vreodată. Nu fusese niciodată înghiţit de sufletele vreunei creaturi!

Cu un efort de voinţă uriaş, birui şi ursul încetă să mai răcnească la cei răi, înapoindu-se la mirosurile de sânge: chinuitoarea reţea de urme de miros ce-l conduceau prin întuneric, ca nişte cărări rămase în urma unei morse târâte pe gheaţă.

Aproape – înnebunitor de aproape – simţi miros de sânge de linx şi de vidră, de liliac şi de băiat, de jder şi de vultur. Şi, mai departe, miros de lup.

Mirosul acestuia era mai slab decât al celorlalţi şi însoţit de ceva rău pe care nu-l înţelegea – dar pentru un urs, ce putea să miroasă o focă sub cea mai groasă gheaţă, era uşor de localizat.

Urma îl ducea în jos, în întuneric, dincolo de labele lui – apoi din nou în sus, spre locul unde aerul era mai rece. Au crezut că vor fi suficient de şireţi pentru a-l ascunde pe lup, dar el îl va găsi. Şi când se va elibera şi îi va ucide pe toţi, îl va ucide

şi pe lup. Îl va apuca între fălci şi îl va scutura, până ce i se va frânge şira spinării...

„Nu!“ ţipă în tăcere Torak.

Pentru o clipă, marele urs-polar se clătină şi, în măduva lui ce palpita, sufletele lui Torak luptau să scape. Adulmecase suficient. Planul a funcţionat. Ştia unde l-au ascuns Devoratorii-de-Suflete pe lup.

Dar sufletele ursului erau prea puternice.

Ale lui nu puteau să scape.

25

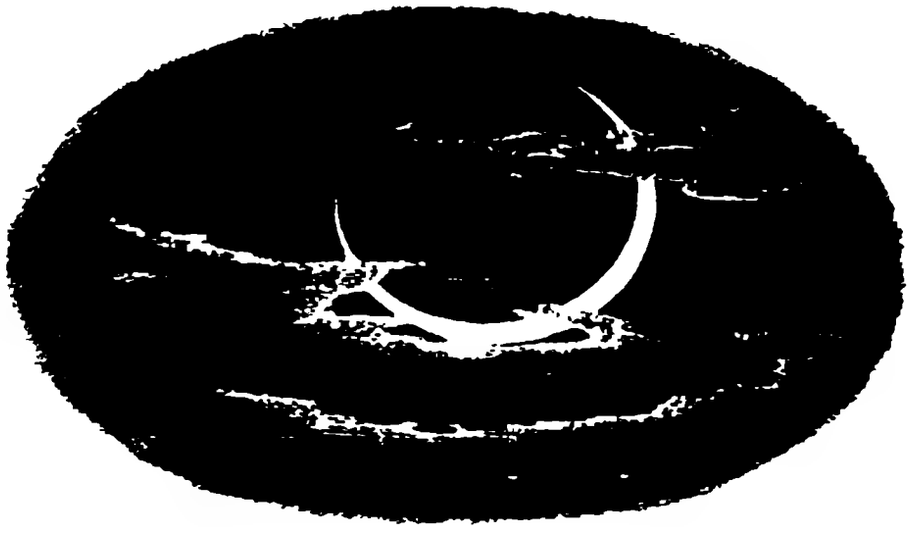

Renn țâșni afară din gaura de nevăstuică, perforând zăpada de deasupra mai întâi cu capul.

După căldura ce domnise în peșteri, frigul fu ca un cuțit ce-i străpunse plămânii. Dar nu-i păsa. Se rostogoli pe spatele gol și privi puzderia de stele de sus.

De deasupra capului, se auzi croncănitul unui corb. Cu răsuflarea tăiată, îi adresă mulțumiri fierbinți și paznicul clanului ei croncăni un răspuns, atenționând-o că încă nu se terminase totul.

Îi clănțăneau dinții. Pierdu repede căldura acumulată. Ridicându-se în picioare, descoperi că nu-și putea găsi hanoracul, nici pieptarul, nici mănușile, pe care le împinsese în sus când ieșise din gaură.

După o căutare din ce în ce mai disperată, le găsi. Le îmbrăcă repede și imediat se încălzi. Fie binecuvântată măiestria femeilor Vulpe-Polară!

Deasupra ei, dincolo de norii călători, stelele sclipeau. Nici urmă de Primul Arbore. Şi nici de lună.

Nu era lună? Era sigură că nu putea să fie deja Întunericul lunii!

Şi totuşi, putea. Înfiorată, realiză că nu ştia cât de mult stătuse sub pământ. Privi umbra masivă a muntelui. Torak şi lupul se aflau undeva înăuntru, reţinuţi pentru a fi sacrificaţi în timpul Întunericului lunii. Ceea ce însemna că acum se întâmplase.

Trebuia să-i găsească. Trebuia să intre din nou în grotă.

Şi, pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu lumina stelelor, îşi dădu seama că nu recunoştea împrejurimile. În faţa ei, gaura de nevăstuică era un cerc negru, dar stâlpul vertical de piatră nu se vedea, şi nici Ochiul Viperei; doar zăpada troienită şi suprafaţa stâncii, ca de cărbune. După câte îşi dădea seama, se pare că ajunsese în partea cealaltă a muntelui.

Frenetic, pipăi drumul, avansă, şi căzu într-un nămete de zăpadă.

Era foarte tare, având ceva solid dedesubt.

Se ridică în genunchi şi începu să sape în zăpadă.

Un caiac. Nu. *Două* caiace: ambele mai mari decât cel dat de Vulpile-Polare şi echipate cu padele, harpoane şi funii. Devoratorii-de-Suflete s-au gândit la toate! Scoţându-şi cuţitul, despică fundul ambelor ambarcaţiuni. Aşa. Să vedem cât de departe vor putea acum să ajungă!

Din străfundurile muntelui îi ajunse la urechi un răcnet.

Se îndreptă fugind spre gaura de nevăstuică. Auzi din nou: răcnetul de neconfundat al unui urs-polar. Îşi aduse aminte de incantaţiile mortale ale Devoratorilor-de-Suflete. *Un urs pentru putere.*

Răcnetul încetă. Îşi încordă auzul pentru a asculta, dar din întuneric răzbătea doar rafala caldă a duhorii de liliac. Şi-l imagină pe Torak, înfruntând singur puterea Devoratorilor-de-Suflete. Trebuia să-l găsească!

Gândi rapid. În drumul ei prin gaura de nevăstuică, urcase în permanenţă. Însemna că acum era mult mai sus pe munte, decât atunci când pornise.

– Aşadar, să mergem în jos! strigă ea.

Alergă, căzu din nou în nămeţi, ieşi, dar coborând în permanenţă, coborând tot timpul.

Brusc, cu respiraţia tăiată, înconjură un pinten şi văzu stâlpul vertical şi Ochiul Viperei! Nu-şi închipuise că va fi vreodată atât de încântată să-l vadă.

Ochiul era închis, blocat de lespedea pe care Magul Stejar o prăvălise peste intrare. Ar putea să o mişte, doar atât cât să se poată strecura înăuntru.

Se propti cu umărul de ea şi încercă. Tot atât de bine ar fi putut să încerce să mişte muntele însuşi!

Prin colţul de jos al lespezii, unde nu se lipea prea bine de gura grotei, ieşeau aburi. Încercă să se strecoare prin gaură. Ar fi fost destul de largă pentru lup, dar numai cu câteva degete prea strâmtă pentru ea.

Aşa cum stătea în faţa Ochiului, adevărul o năpădi tăcut, aşa cum cădea şi ninsoarea. Nu exista decât o singură cale pentru a pătrunde înăuntru. Calea pe care ieşise.

– Nu pot, şopti ea.

Aburul respiraţiei i se ridică precum un vârtej în noapte.

Alergă înapoi pe potecă şi se opri gâfâind în faţa găurii de nevăstuică. Era atât de mică! O gură micuţă şi plină de cruzime, ce aştepta să o înghită.

Îşi aruncă privirea în sus.

– *Nu pot!*

Şi atunci, deodată, lumina lunii o izbi în faţă.

Clipi. Greşise. Nu venise încă Întunericul lunii! Nu încă. Alergând pe deasupra norilor, se vedea cel mai subţire argint dintre arginţi: ultima îmbucătură pe care Ursul Cerului n-o înghiţise încă. Mai avea o zi la dispoziţie. La fel şi Torak şi lupul său.

În timp ce privea în sus lumina albă, pură şi sigură, Renn simţi că o străbate un nou val de curaj. Luna, eterna pradă: în nesfârşitul ei zbor pe cer, în permanenţă prinsă şi mâncată, dar renăscând întotdeauna, luminând mereu credincioasă drumurile vânătorilor şi ale prăzii, chiar şi în mijlocul celei mai grele ierni, când soarele era mort. Orice s-ar întâmpla, luna revine întotdeauna. La fel şi ea.

Înainte de a-şi schimba gândul, o luă la goană în jos pe poteca săniilor Devoratorilor-de-Suflete, până unde ea şi Torak îşi ascunseseră echipamentul. Din fericire, nu căzuse zăpadă proaspătă, aşa că îşi găsi cu uşurinţă desaga.

Mai întâi înfulecă două guri de grăsime de balenă, care îi dădură puţină forţă. Apoi împachetă mai multă grăsime în tolba cu merinde, pentru lup şi pentru Torak, îşi înfipse securea la cingătoare şi îndesă în punga cu leacuri ceea ce considera că ar putea să-i fie de folos. Apoi fugi la gaura de nevăstuică.

Respiraţia îi sfâşia dureros pieptul, în timp ce-şi scotea peste cap hanoracul şi pieptarul şi le rula strâns, făcându-le cât mai mici cu putinţă. Transpiraţia de pe piele îi îngheţă instantaneu, dar o ignoră, în timp ce cu unul dintre capetele şnurului de la mănuşi legă hainele împachetate, apoi prinse celălalt capăt de gleznă, astfel încât să le poată trage după ea. Îşi mai îngădui o ultimă privire spre lună, murmurând o scurtă rugă de mulţumire.

Vântul îngheţat o arsese, dar căldura nesănătoasă din gaura de nevăstuică era şi mai rea. În timp ce se târa prin întuneric, panica îi ajunse până în gât. O alungă iute.

„Ai făcut-o o dată“, îşi spuse. „Poţi s-o faci din nou!“

Plecă fruntea şi se târî mai departe.

41

N-a ştiut niciodată cât de mult timp i-a luat pentru a-şi găsi drumul înapoi, prin gaura de nevăstuică din ce în ce mai strâmtă, înapoi prin această

apăsare ce aproape îi strivea inima, apoi afară, în pădurea de piatră, unde, în mod surprinzător, Devoratorii-de-Suflete nu puteau fi zăriţi nicăieri: rămăsese doar clipirea unei torţe şi, pe perete, un cerc înfiorător de amprente de mâini roşii, ce o îmbolnăveau de teamă.

Ceva – poate paznicul clanului ei rotindu-se deasupra – o călăuzi prin cotiturile, meandrele şi gropile în care cădea zdruncinându-se, până când o izbi o duhoare fetidă şi lumina nesigură a unei torţe ce era gata să se stingă.

Se afla într-un tunel scund, cu pereţii sângerii, cu mici găuri săpate în ei, acoperite de lespezi de piatră. De după lespezi, auzi râcâit de gheare şi ghici că acesta e locul unde erau închise „ofrandele".

– Torak? şopti ea.

Nici un răspuns, dar râcâielile încetară.

– Lupule?

Tot nimic. Bâjbâind cu mâinile întinse, îşi continuă drumul în întuneric.

Torţa se stinsese, cufundând-o în beznă. Atunci se izbi de ceva întins pe jos.

Abia mai răsuflând, aşteptă să se declanşeze catastrofa. Şi când nu se întâmplă nimic, îşi scoase mănuşile pentru a cerceta. Mâna atinse moliciunea blănii de focă. Pe pământ zăcea un trup într-un hanorac din blană de focă.

– Torak? şopti ea.

Linişte. Ori dormea, ori...

Îngrozită de ceea ce ar putea să găsească, se apropie şi mai mult. *Dacă era mort?*

Mintea ei o luă razna. Poate că sufletele lui umpleau deja întunericul: furioase, tulburate, incapabile să rămână împreună fără Însemnele Morţii. Sufletul-clan poate că s-a şi despărţit de celelalte, intrând într-un demon. Era îngrozitor gândul că prietenul ei ar putea să-i devină duşman.

Nu. Nu putea să creadă aşa ceva. Apropiindu-şi şi mai mult mâna, o ţinu deasupra a ceea ce presupuse că s-ar putea să fie faţa, şi simţi o căldură slabă. Respiraţia. Era viu!

Îşi retrase mâna. Dar dacă nu era Torak? *Poate că era un Devorator-de-Suflete.*

Îi atinse părul cu prudenţă. Des, scurt, cu breton. O faţă îngustă, fără barbă, dar spuzită, putând fi aşa de la arsura gerului. *Părea* să fie Torak. Dar dacă greşea...

Îi veni o idee. Dacă era Torak, va găsi o cicatrice pe gamba stângă. Vara trecută fusese rănit de un mistreţ şi cususe destul de prost rana, apoi uitase să-şi scoată firele. Până la urmă, a trebuit să facă ea operaţia şi, când el n-a mai avut răbdare să stea liniştit, s-au ciocnit cap în cap şi au izbucnit amândoi în râs.

Strecurându-şi mâna în interiorul încălţămintei, o plimbă pe pielea piciorului. Da. Sub degete descoperi marginile calde şi netede ale cicatricei.

Tremurând uşurată, îl apucă de umeri.

– Torak! Trezeşte-te!

Era greu şi nu răspundea în nici un fel. Îi şuieră în ureche.

– Încetează odată! Şi trezeşte-te!

Ce era în neregulă cu el? I-au administrat, oare, o poţiune de dormit?

– Cine e acolo? întrebă un glas aspru de femeie.

Renn înţepeni. La capătul tunelului apăru strălucirea slabă a unei torţe.

– Băiete? strigă din nou femeia. Unde eşti? Răspunde!

Înnebunită, Renn bâjbâi în întuneric după un loc unde să se ascundă. Degetele ei descoperiră marginea unei lespezi ce acoperea una dintre găurile din perete, dar era prea grea, nu putea s-o mişte.

„Găseşte alta. Repede."

Paşii se apropiau. Lumina torţei deveni mai puternică.

Renn găsi o altă lespede pe care putea s-o mişte împingând-o fără zgomot, fără zgomot, apoi se târî înăuntru şi o trase peste deschizătură.

O linie subţire de lumină răzbătea prin crăpătura rămasă. Îşi ţinu respiraţia.

Paşii se opriră. Indiferent ai cui erau, se aflau foarte aproape.

Îşi întoarse capul dinspre lumină, pentru a nu fi simţită că fixează pe cineva, şi privi orbeşte în întuneric.

Din fundul ascunzătorii, nişte ochi galbeni îi întoarseră privirea.

26

Cu inima bătându-i de spaimă, Renn zări un cioc suficient de ascuţit pentru a sfâşia un abdomen de balenă şi gheare ce ar putea căra în ele un pui de ren, până la cuibul din vârful stâncii.

Încordându-se pe picioare, se lipi de stâncă. Gaura era mică: abia exista spaţiu pentru amândoi. Armele nu-i erau de folos. Îşi închipui ghearele sfâşiindu-i faţa şi mâinile cu iuţeala fulgerului; apoi, pe Devoratorii-de-Suflete privindu-i carnea distrusă şi terminând ceea ce începuse vulturul.

– Băiete! chemă Devoratoarea-de-Suflete de partea cealaltă a lespezii.

Vulturul îşi îndoi uriaşele aripi şi-şi aţinti ochii asupra lui Renn.

Auzi zgârietura provocată de o torţă ce era înfiptă într-o crăpătură şi chiţăitul unui liliac.

– A, iată-te! exclamă Magul Liliac.

Renn îngheţă.

– Băiete! Trezeşte-te!

– L-ai găsit, rosti o altă voce de femeie, de undeva de mai departe.

Glasul ei era scăzut şi muzical, ca apa care curge peste pietre. Pielea lui Renn se înfioră.

– Nu pot să-l trezesc, se plânse Magul Liliac.

Spre surpriza lui Renn, părea îngrijorată.

– A mestecat prea multă rădăcină, comentă dispreţuitoare cealaltă. Lasă-l. N-avem nevoie de el până mâine.

Vulturul îşi întinse aripile şi mai mult, împingând-o pe Renn cât putu mai în spate. Unde în spate? Nu avea unde să se ducă. Încercă să se facă cât mai mică şi dădu peste o murdărie de vultur întărită, ce-i scârţâi sub palmă.

Devoratoarele de Suflete tăcură. Auziseră bine?

– Ce faci? întrebă cea cu vocea blândă.

– Îl răstorn pe burtă, răspunse Magul Liliac. Nu îl putem lăsa să doarmă pe spate. Dacă vomită, se poate îneca.

– Vai, Nef, de ce îţi baţi capul? Nu merită...

Se întrerupse brusc.

– Ce e? întrebă Nef.

– Simt ceva, răspunse cealaltă. Suflete. Simt suflete plutind în aerul din jur.

Linişte. Şi, din nou, chiţăitul acela înalt şi ascuţit.

Renn clipi. Mirosul excrementelor de pasăre făcea să-i lăcrimeze ochii şi să-i curgă nasul.

Încercă să nu şi-l tragă.

– Şi liliacul tău simte, zise vocea cea blândă.

– Aici, frumuseţe! intonă încet Magul Liliac. Dar ale cui suflete? S-ar putea ca una dintre ofrande să fi murit?

– Nu cred, murmură cealaltă. E mai mult... Nu, nu pare să fie una dintre ele.

– Atunci, hai mai bine să le controlăm.

Frica se lipi de Renn ca o pojghiţă de gheaţă.

– Ţine-mi torţa, zise Magul Liliac, vocea ei stingându-se în timp ce se depărta.

Renn auzi scrâşnetul pietrei la câţiva paşi mai departe, apoi şuieratul feroce al unui jder.

– Ei bine, *asta* încă nu e moartă! râse vocea cea blândă.

Magul Liliac grohăi, în timp ce împingea la loc piatra.

Altă lespede fu împinsă, mai aproape de ascunzătoarea lui Renn. Auzi scheunatul unei vidre.

Una câte una, Devoratoarele de Suflete controlară ofrandele, îndreptându-se spre locul unde se înghesuise ea. Mintea îi lucra cu înfrigurare. Nu era cale de scăpare. Dacă ar lua-o la fugă, o vor vedea. Dacă rămânea unde se află, ar fi fost prinsă în capcană, ca o nevăstuică. Trebuia să le oprească să se uite înăuntru. Dacă nu reuşea, era moartă.

O vulpe lătră în gaura de lângă ea. Erau alături. *Gândeşte.*

Nu rămăsese de făcut decât un singur lucru.

Închizând strâns ochii, îşi încrucişă braţele peste faţă şi-i dădu vulturului un picior.

Acesta o izbi la rândul lui scoţând un ţipăt asurzitor şi ea simţi frig pe încheietura mâinii, de unde ghearele smulseseră o fâşie cât firul de păr din pielea ei.

De cealaltă parte a lespezii, Devoratoarele de Suflete se opriră.

Vulturul se scutură furios şi începu să-şi ciugulească penele.

Renn îşi acoperi din nou faţa cu braţele, nevenindu-i să creadă că nu era prea rău rănită.

– Pe ăsta n-are rost să-l mai vedem, zise Magul Liliac. Cu toate că pare flămând din nou.

– O, lasă-l în pace! strigă cealaltă nerăbdătoare. Lasă şi băiatul! Lasă-i pe toţi! Am nevoie de odihnă şi tu, la fel! Să mergem!

„Da, plecaţi!“ spuse Renn în gând.

Magul Liliac ezita.

– Ai dreptate, zise ea până la urmă. De fapt, nu mai au de trăit decât o zi.

Paşii lor se depărtară prin tunel.

Renn se aplecă de uşurare. Cu vârful degetelor urmări liniile în zigzag ale tatuajului de pe încheieturile mâinilor şi văzu din nou faţa rotundă şi inteligentă a lui Tanugeak. *Vei avea nevoie de ele, crede-mă!*

Se făcuse târziu şi vulturul devenise din nou neliniştit, înainte ca Renn să îndrăznească să se mişte. În timp ce-şi freca picioarele pentru a le dezmorţi,

auzi pe cineva mişcându-se de partea cealaltă a lespezii.

– Acum poţi să ieşi, şopti Torak.

41

Încă nu-i venea să creadă că e ea.

– *Renn?* murmură el.

– Mulţumesc Spiritului, te-ai trezit!

Cu părul vopsit negru, îi părea ciudat de străină. Totuşi, era Renn, în mod clar: dezvelindu-şi dinţii mici şi ascuţiţi într-un zâmbet şovăitor şi lovindu-l uşor şi stângaci în piept.

– Renn... rosti el din nou. Îl cuprinse ameţeala şi închise ochii.

Voia să-i spună tot. Despre cum se întrupase în ursul-polar ca Spirit Călător şi cum a fost prins acolo ca într-o capcană. Despre cum l-a auzit pe lup urlând – urlând în mintea lui – şi aşa a putut să se elibereze din urs. Mai mult decât orice, voia să-i spună cât de incredibil, cât de minunat era că şi ea şi-a croit drum prin beznă şi l-a găsit.

Când încercă, o amăreală de fiere i se urcă în gât şi tot ce reuşi să spună fu:

– Am să vomit.

Se lăsă în genunchi şi vomită, iar ea îngenunche lângă el, prinzându-i părul la spate.

Când totul se termină, îl ajută să se ridice în picioare. În timp ce se mişcau în lumina torţei, ea îi văzu pentru prima oară faţa.

– Torak, ce ţi s-a întâmplat? Buzele tale sunt negre! Ai sânge pe frunte!

El îi evită atingerea.

– Nu, e... vopsea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea din nou.

Nu putea să se hotărască să-i spună. În loc de aceasta, zise:

– Ştiu unde l-au dus pe lup. Să mergem!

În timp ce se îndreptau în jos prin tunel, ea îl ţinu o clipă.

– Aşteaptă. Trebuie să-ţi spun ceva.

Făcu o pauză.

– Devoratorii-de-Suflete! Nu se ocupă doar de lup. Vor să te sacrifice şi pe tine!

Apoi îi spuse toată povestea descântecelor auzite în pădurea de piatră, înfricoşându-l din nou. E o vrajă ce le va conferi lor o putere uriaşă şi îi va proteja de demoni.

Genunchii lui cedară şi se sprijini de perete.

– Cei nouă vânători! I-am auzit spunând asta, dar nu m-am gândit... Încruntându-se, îi smulse torţa din mână.

– Vino! Nu mai avem timp de pierdut.

Renn era uluită.

– Dar... lupul nu e aici, împreună cu ceilalţi?

– Nu. Am să-ţi spun pe drum.

Mintea i se limpezise rapid şi în timp ce o conducea prin tunele, încercând să-şi aducă aminte urmele de mirosuri adulmecate de urs şi făcând pauze pentru a asculta dacă sunt urmăriţi, îi povesti despre mesajul de dincolo de mare ce-i făcuse pe

Devoratorii-de-Suflete să-l ţină pe lup separat. Apoi îi povesti ce văzuse în peşteri. Găsirea Porţii. Planul Devoratorilor-de-Suflete de a răspândi teroarea pe pământ. Opalul de foc.

Renn se opri.

– Opalul de foc? Au găsit opalul de foc?

El o privi fix.

– Ştii ceva despre el?

– Ei bine... da. Dar nu prea multe.

– De ce nu mi-ai spus şi mie?

– Nu m-am gândit niciodată...

Ezită.

– E ceva ce ai fi aflat din poveşti, dacă... dacă ai fi crescut în mijlocul unui clan.

– Spune-mi acum.

Ea se apropie şi mai mult şi el îi simţi respiraţia pe obraz.

– Opalul de foc, şopti ea, este lumina din ochiul Marelui Bizon. Iată de ce demonii sunt atraşi de el.

Torak îi întâlni privirea şi în întunecimea ei fără fund descoperi clipind două torţe micuţe.

– Deci, cine îl are îi stăpâneşte, comentă el.

Ea dădu din cap.

– Atât timp cât nu atinge pământul sau piatra, demonii sunt subjugaţi şi trebuie să se supună poruncilor celui care-l posedă.

El îşi aminti strălucirea înflăcărată ce luminase pădurea de piatră.

– Dar era atât de frumos!

– Şi răul poate fi frumos, zise Renn neaşteptat de rece. Nu ştiai asta?

El încă mai încerca să înţeleagă cele auzite.

– Cât de vechi este? Când a făcut...

– Nimeni nu ştie.

– Dar acum a fost găsit, murmură el.

Ea îşi umezi buzele.

– Cine îl are?

– Eostra, Magul Bufniţă-Vultur. După ce au găsit Poarta, ea a dispărut.

Rămaseră tăcuţi, ascultând fâlfâitul liliecilor deasupra capetelor, clipocitul îndepărtat al apei, întrebându-se ce altceva mai ascundea bezna.

Torak a fost primul care a vorbit.

– Haide. Mai e puţin.

Renn era din nou uimită.

– De unde ştii unde trebuie să mergem?

El şovăi.

– Pur şi simplu, ştiu.

41

Se căţărară din ce în ce mai mult şi, în cele din urmă, ajunseră la o mică peşteră umedă, unde băltea un pârâu murdar şi cafeniu, ce dispărea printr-o gaură, stârnind ecoul. O găleată din scoarţă de mesteacăn se afla lângă el şi, alături de ea, o pungă din plasă de scoarţă, conţinând câteva bucăţi de cod aflat în descompunere. Într-un colţ,

descoperiră ceea ce părea să fie un puţ, acoperit cu o plasă dintr-o împletitură zdravănă, fixată cu nişte pietre. Inima lui Torak o luă la goană. Ştia... *ştia*... că lupul se afla acolo, înăuntru.

Dându-i torţa lui Renn, înlătură pietrele şi trase plasa deoparte.

Lupul zăcea într-o groapă strâmtă şi murdară, cu puţin mai mare decât el. Era dureros de slab: oasele picioarelor îi ieşeau prin piele. Din blana încâlcită venea o duhoare de putreziciune. Zăcea pe burtă cu capul aşezat pe labe, fără să se mişte şi, timp de o secundă, Torak crezu că e mort.

– *Lupule!* şopti el.

Marele cap argintiu se mişcă, dar ochii de chihlimbar erau înceţoşaţi.

– Botul, şuşoti Renn, uită-te la bot!

Era legat cu o fâşie de piele netăbăcită, îngrozitor de strânsă.

Furia îi arse pieptul lui Torak.

– Fac eu asta, zise el printre dinţi. Dă-mi cuţitul tău.

Sărind în puţ, tăie legăturile.

– *Frate de haită,* rosti el într-un fel de scheunat, *eu sunt!*

Coada lupului nici măcar nu se mişcă.

– Torak, chemă Renn neliniştită.

– *Frate de haită,* rosti din nou Torak mai insistent.

– Torak! strigă Renn. *Pleacă de acolo!*

Lupul îşi răsfrânse buzele mârâind şi se ridică în picioare. Însă, cu o fracţiune de secundă mai înainte,

Torak sări în sus, se apucă de marginea puţului şi se săltă afară, în timp ce Renn îl apucase de hanorac şi trăgea cu toată puterea. Apoi puseră plasa deasupra şi o fixară cu pietre, exact în clipa când lupul sări în sus şi o izbi cu o bufnitură.

Renn îşi apăsă cu putere mâinile pe gură.

Torak o privi înspăimântat.

– Nu mă mai cunoaşte, zise el.

27

Lupul sărise la ciudatul acela de făr-de-coadă imatur, dar vizuina a fost închisă şi a căzut înapoi pe piatră.

Răul din coada lui nu-l lăsa să se odihnească. Se învârtise şi iar se învârtise, până când labele i-au tremurat atât de tare, încât a trebuit să se lungească pe piatră. Pielea şi-o simţea fierbinte şi întinsă, iar în urechi îi suna un bâzâit. Pâcla neagră îi îngreuna capul.

De deasupra lui veneau sunetele scurte şi ascuţite ale celor doi făr-de-coadă ciudaţi. Tulburat, îşi mişcă urechile. *Cunoştea* aceste voci. Sau doar credea că le cunoaşte. Dar, deşi aceşti făr-de-coadă păreau să fie cunoscuţi, miroseau totuşi altfel. Femela mirosea a peşte-câine şi a vultur, iar masculul, care semăna atât de mult cu Marele Făr-de-Coadă, duhnea precum cei răi şi a urs-polar. Oare era Marele

Făr-de-Coadă, sau nu? Lupul nu ştia. Nu putea deloc să-şi limpezească creierul.

Nu de mult *prinsese* mirosul fratelui de haită, era sigur de asta. Îl adulmecase pe pielea de deasupra a femelei cu limbă de viperă şi când i-a înfăşurat botul în pielea de căprioară, iar el a urlat după fratele de haită, a urlat după el în gând. Pentru o clipă, mai scurtă decât o muşcătură, auzise răspunsul: sunetul urletelor aspre şi frumoase ale fratelui de haită fusese ca o adiere blândă ce-i răscolise blana.

Apoi pâcla neagră se lăsase din nou peste el şi urletele acelea frumoase se transformaseră în răcnetul surd al unui urs. Sunt furios! răcnea ursul. Furios! Furios! Ca toţi urşii, nici acesta nu era un vorbitor prea bun, aşa că nu făcea decât să continue să spună acelaşi lucru, iar şi iar.

Un scrâşnet deasupra lui. Lumina îl izbi în ochi. Apoi bolul din scoarţă de mesteacăn se legănă în faţa nasului său, după care se opri. Lipăi apa nepăsător.

Ciudaţii făr-de-coadă îl priveau. Simţea confuzia şi teama lor. Şi acum, masculul imatur se aplecă, aproape să-l ajungă cu botul, scoţând hârâieli blânde:

– Frate de haită! Sunt eu!

Vocea aceasta... atât de familiară. Atât de odihnitoare pentru capul ce-l durea, ca senzaţia noroiului răcoros pe labele inflamate.

Dar dacă lupul se afla în celălalt Acum, cel în care intrase cât timp dormise? Dacă atunci când se

va trezi, va fi din nou singur, în această vizuină împuţită?

Sau poate că era alt truc al răilor făr-de-coadă!

Masculul se aplecă din nou spre el. Lupul văzu blana scurtă de pe capul lui: mult mai scurtă decât a Marelui Făr-de-Coadă. Totodată îi văzu faţa turtită, mult iubită, precum şi ochii strălucitori de lup.

Nedumerit, lupul mirosi laba fără blană pe care o întindea spre el. Mirosea puţin a Marele Făr-de-Coadă, dar, oare, aşa era? Oare ar trebui să o lingă? Sau să o muşte?

41

Lupul scoase un mormăit de avertizare şi Torak îşi retrase mâna.

– Nu te recunoaşte, comentă Renn.

Torak îşi încleştă pumnii.

– Mă va recunoaşte.

Privi groapa strâmtă şi murdară în care se afla.

– Devoratorii-de-Suflete vor plăti pentru asta!

Nu-i păsa dacă aceasta îi va lua tot restul vieţii, îi va vâna şi îi va face să plătească pentru ceea ce i-au făcut lupului!

– Cât timp avem? întrebă Renn rechemându-l înapoi, în prezent. Unde sunt Devoratorii-de-Suflete?

El dădu din cap.

– Nu putem fi auziţi din pădurea de piatră. Din ceea ce a spus Seshru, acum se odihnesc. Nu cred

să revină până... până mâine, când vor deschide Poarta. Dar asta e doar o presupunere.

Renn dădu din cap îndârjită.

– Un lucru e sigur. Cu lupul în această stare, nu vom ajunge departe. Are nevoie de hrană şi de leacuri. Repede.

Desfăcându-şi tolba cu merinde, scoase o bucată de grăsime de balenă şi îi dădu drumul în puţ. Lupul se aruncă asupra ei şi o înghiţi fără să o mestece.

– Ce bine că te-ai gândit să aduci mâncare, spuse Torak.

– Şi încă n-am terminat, murmură Renn.

Trase de funie, în sus, bolul din scoarţă de mesteacăn şi îl umplu cu mici cocoloaşe negre, scoase din tolba cu merinde, apoi îl coborî în puţ. Nasul negru al lupului se mişcă. Se ridică greoi în picioare şi le adulmecă.

– Merişor, lămuri Renn.

Pentru prima oară în ultimele zile, Torak zâmbi. Apoi îşi întoarse privirea spre lup şi zâmbetul îi pieri.

– Se va face bine, nu-i aşa?

O văzu cum se chinuie să-şi aştearnă pe faţă un zâmbet încurajator.

– Dar... Renn, se bâlbâi el, nu poate fi chiar atât de grav!

Luând în mână torţa ce împroşca scântei, ea o ţinu deasupra puţului.

– Uită-te la coadă!

Lupul scoase un mormăit feroce.

Torak înţepeni. Vârful cozii stufoase şi argintii a lupului era îmbâcsit de sânge uscat; dar nu aceasta îl înspăimântă, ci faptul că printre peticele de blană se vedea un fel de carne descompusă, verde-neagră. Carne ce mirosea a hoit.

– Boala care te înnegreşte, explică Renn. Îl otrăveşte. Viermii bolii îl devorează până în măduva oaselor.

– Dar, odată ce-l vom scoate în zăpadă, va fi mai bine...

– Nu, Torak, nu. Trebuie să facem acum asta, sau va fi prea târziu.

El ştia ce voia să spună, dar nu putea să accepte adevărul.

– Trebuie să fie ceva ce poţi face tu! Doar cunoşti Ştiinţa Magiei!

– Dacă ar fi existat, nu crezi că aş fi încercat? Torak, asta îl ucide! Şi tu o ştii prea bine!

Ea îi întâlni privirea.

– Nu e nimic de făcut, decât un singur lucru. Va trebui să-i tăiem coada.

41

– Ştii că am dreptate, sublinie Renn, dar îşi dădu seama că Torak n-o mai asculta.

Îngrozită, îşi aruncă privirea peste umăr. Însă nu era nici urmă de Devoratori de Suflete. Aşa că reveni la el.

– Ai încredere în mine? întrebă ea.

– Cum?!?

– Ai încredere în mine?

– Sigur că da!

– Atunci trebuie să accepţi adevărul! Acum spune-i-l şi lui. Spune-i lupului că trebuie să facem ceva care să-l vindece.

El ezită, apoi, încet, îşi dădu drumul în puţ vorbind blând în graiul lupilor.

Lupul ridică ochii şi scoase un mormăit ameninţător. Spre disperarea lui Renn, Torak îl ignoră. Se ghemui pe vine, ţinându-şi ochii aţintiţi asupra lupului, dar cu o privire blândă.

Blana de pe ceafa lupului era zbârlită, urechile, date pe spate.

Făcu un salt, muşcând aerul la doar o palmă depărtare de faţa lui Torak. Zgomotul puternicelor fălci se repercută în peşteră.

Torak îşi apropie şi mai mult capul şi-i adulmecă buzele negre.

Lupul continua să mormăie, privindu-l pe Torak cu ochi întunecaţi şi ameninţători.

Torak se retrase ridicându-se în picioare.

– N-a înţeles, zise el amărât.

– De ce oare?

– Nu... nu pot găsi o cale de a-i spune; de a-i spune că asta îl va face bine. Pentru că în limbajul lupilor nu există viitor.

– Oooo, exclamă Renn.

Încet, îşi scoase securea de la cingătoare: securea despre care ştiuse – cu acea certitudine ce se revărsa uneori peste ea – că va avea nevoie de ea.

– Ia-o!

Torak nu răspunse. Privea fix securea.

– Trebuie să tăiem doar vârful, mai zise ea. Cam de lungimea degetului tău mare.

Înghiţi în sec.

– Torak! Trebuie s-o faci! E fratele tău de haită.

El luă securea. O cântări în mână.

Lupul ridică privirea, apoi se prăbuşi pe-o parte, cu coastele înţepenite.

Torak se înfipse mai bine pe picioare şi ridică securea.

Renn simţi că i se face rău. Era chiar viziunea bătrânei Vulpi-Polare.

Încet, Torak coborî securea.

– Nu pot! şopti el.

O privea cu ochi strălucitori.

– Nu pot!

După o clipă de ezitare, Renn îşi dădu şi ea drumul în groapă. Era exact atâta loc cât să poată sta lângă el în picioare. Îi luă securea din mână.

Cu ochii îngustaţi, lupul îi aruncă o privire şi-şi încreţi nasul, pentru a-şi dezgoli fioroşii lui colţi.

– Trebuie să-i legăm botul, gâfâi ea.

– Nu, răspunse Torak.

– Va muşca!

– *Nu!* repetă el cu violenţă. Dacă-i leg acum botul, va crede că nu sunt mai bun decât Devoratorii-de-Suflete! Dacă am încredere în el că nu-mi va face nici un rău, va avea şi el, *poate,* încredere şi mă va lăsa să-l ajut. Pentru moment, se priviră unul pe altul. Ea văzu pe chipul lui cât era de convins şi ştiu că hotărârea lui fusese deja luată.

– N-am să-l las să te muşte, continuă el aşezându-se între ea şi fălcile lupului.

Când el se lăsă în genunchi, lupul ridică privirea şi-i mirosi degetele, apoi se întinse la loc.

Cu mâna stângă, Torak îi mângâie blana pufoasă din spatele urechilor, suflând uşor peste ele şi scheunând. Mâna dreaptă i se plimbă blând peste coastele lupului, apoi pe pulpă. Când ajunse la rădăcina cozii, nasul lupului se încreţi arătându-şi din nou colţii.

Mâna lui Torak continuă să avanseze încet – de-a lungul cozii.

Lupul mormăi, până când întregul trup îi vibră.

Torak înţepeni.

Apoi degetele se mişcară în continuare, până ajunseră aproape de rana din vârf. Mâna i se strânse pe coadă, imobilizând-o.

Cu o viteză uluitoare, lupul sări şi apucă în fălci cealaltă încheietură a lui Torak. Dinţii se încleştară strâns în jurul osului, pătrunzând doar prin piele: şovăia să-l zdrobească.

Renn îşi reţinu respiraţia. Odată, îl văzuse pe lup spărgând în fălci femurul unui elan. Ar fi putut să reteze încheietura lui Torak, la fel de uşor cum ar fi frânt o rămurică.

Uriaşii ochi de chihlimbar erau aţintiţi asupra lui Torak: aştepta să vadă ce face.

Faţa lui Torak lucea de sudoare, în timp ce-i susţinea privirea.

– Pregăteşte-te, îi spuse lui Renn.

Ea îşi potrivi mai bine degetele îngheţate pe mânerul securii.

Torak nu-şi lua ochii din cei ai lupului.

– Acum! zise el.

28

Pe lup încă îl mai durea coada, dar era o durere pură, răul dispăruse.

Dispăruse şi pâcla neagră şi cu ea, ultimele îndoieli. Acest mascul imatur era într-adevăr Marele Făr-de-Coadă!

Ceaţa neagră fusese cea care l-a făcut să-l privească cu duşmănie pe fratele lui de haită şi să-i apuce laba între fălci. Dacă mă răneşti, i-a spus lupul din priviri, *te muşc.* Dar privirea Marelui Făr-de-Coadă fost fermă şi dreaptă; atunci lupul şi-a adus aminte de vremea când era pui şi s-a înecat cu un os de raţă. Marele Făr-de-Coadă l-a apucat de burtă şi a început s-o apese. Lupul a fost atât de grav umilit, încât s-a răsucit pentru a-l muşca, dar Marele Făr-de-Coadă a continuat să-l apese şi osul de raţă i-a ţâşnit din bot. Astfel a înţeles: Marele Făr-de-Coadă *l-a ajutat.*

De aceea a lăsat-o lupul pe sora de haită să-i taie coada, cu gheara cea mare din piatră. De aceea nu i-a sfărâmat fratelui de haită laba din faţă. Pentru că îl ajutau.

Acum totul se terminase şi sora de haită se sprijinea gâfâind de un perete al vizuinii, iar Marele Făr-de-Coadă stătea cu capul între labele din faţă, tremurând fără încetare.

Lupul se duse să adulmece bucata de coadă ce zăcea pe jos; bucata de coadă ce fusese cândva lup, iar acum nu era decât o fărâmă de carne rea, nevrednică de a fi mâncată. Apoi îl împunse pe Marele Făr-de-Coadă cu botul sub bărbie, pentru a-i cere iertare că l-a privit cu duşmănie, iar acesta scoase un sunet ciudat, ca şi cum ar fi înghiţit şi-şi îngropă botul în blana lui.

După aceea, lucrurile s-au desfăşurat firesc. Sora de haită îi dădu lupului şi mai mult merişor şi bucăţi mari de grăsime de rechin, delicioase şi alunecoase, încât acum simţea cum îi revin puterile. Marele Făr-de-Coadă rămase lângă el scărpinându-l pe coaste, iar sora de haită îi cufundă ciotul de coadă rămas într-un nămol subţire, ce mirosea a miere şi a ferigi ude. Lupul îi dădu voie s-o facă, pentru că ştia că aceasta îi face bine.

Punându-şi botul pe labe, închise ochii şi se abandonă scărpinatului fratelui de haită şi minunatei răcori a nămolului, ce-i alunga din coadă şi ultima urmă de răutate.

41

Lupul îşi reveni cu o viteză care o uimi şi o mulţumi pe Renn.

Blana lui părea mai lucioasă şi botul îşi pierduse aspectul acela urât. În capătul cozii – acum mai scurtă decât înainte cu un deget – rana mirosea curat şi proaspăt. Spre surpriza ei, lupul îi permisese să o ungă cu o alifie făcută din soc şi creţuşcă, amestecată cu grăsime de balenă. O lăsase chiar să o înfăşoare într-o plasă de scoarţă, care nu îl lăsa s-o mănânce.

Torak nu putea să se uite; părea incapabil să suporte vederea rănii, ca şi cum ar fi simţit durerea mai intens decât lupul însuşi.

– Merge chiar bine, zise Renn pentru a-l încuraja. Cred că lupii se însănătoşesc mult mai repede decât noi. Îţi aduci aminte, toamna trecută, în Luna Boncăluitului Cerbilor, când s-a dus după coacăze negre şi şi-a sfâşiat urechea? Trei zile mai târziu, n-avea nici măcar o cicatrice.

– Am uitat.

Făcu un efort să zâmbească.

– De ajutor e şi alifia ta.

– Devine din ce în ce mai puternic, zise ea legându-şi la loc punga cu leacuri. Cred că ar trebui...

Un liliac trecu pe deasupra capetelor lor şi amândoi se opriră pentru a asculta.

Nimic.

De trei ori în timpul zilei – în această stranie zi de sub pământ, ce părea mai mult noapte – Torak se dusese în pădurea de piatră, pentru a lua o torţă nouă, controlând totodată dacă Devoratorii-de-Suflete mai dormeau în transa lor. Totuşi, nu puteau să conteze prea multă vreme pe asta.

– Ar trebui să-l scoatem din puţ, îşi continuă Renn ideea. Am putea face o curea din centurile noastre şi să-l tragem afară. Dacă ne lasă.

– Ne va lăsa. Ai spus că Thiazzi a blocat gura grotei?

– Da. Poate vom reuşi să mişcăm lespedea.

– Va trebui. E singura cale de ieşire.

– Nu. Nu e singura.

Cu neplăcere, îi vorbi de gaura de nevăstuică.

În mod firesc, ar fi fost dornic să ştie totul, inclusiv de ce nu i-a spus mai de mult; în loc de asta, părea foarte distrat. Se întreba dacă şi el era îngrijorat de acelaşi lucru ce începuse s-o tulbure şi pe ea.

Îl privi cum îşi freca nasul de ceafa lupului. Acesta îşi mişcă o ureche şi schimbară între ei una dintre acele priviri grăitoare, pe care le foloseau pentru a o face să se simtă de prisos; dar acum nu-i păsa, era doar încântată că Torak îşi recuperase fratele de haită.

– Sângele a nouă vânători, începu el deodată. Pentru a-i proteja de demoni când vor deschide Poarta, nu-i aşa?

Ea dădu afirmativ din cap:

– Şi eu m-am gândit la asta. Chiar şi Devoratorilor-de-Suflete se pare că le va fi incredibil de greu să ţină Poarta deschisă, mai mult decât două-trei bătăi de inimă. Dar va fi de-ajuns!

Îşi imaginară demonii răspândindu-se ca un fluviu negru pe zăpadă. Traversând gheaţa. Spre Codru.

– Şi opalul de foc, reluă Torak, le va da puterea să-i controleze pe demoni după ce vor ieşi.

– Da.

Mâna de pe coastele lupului se opri şi acesta dădu din coadă recunoscător, dar cu grijă să nu şi-o lovească.

– Cum poate fi distrus? întrebă Torak. Spărgându-l? Aruncându-l în mare?

Degetele ei se încleştară pe punga cu leacuri.

– Nu e chiar aşa de simplu. Poţi doar să-l lipseşti de putere îngropându-l în pământ sau sub o piatră. Şi...

Ezită.

– În acel moment, are nevoie de o fiinţă vie. O viaţă care să fie îngropată odată cu el. Altfel nu va fi potolit.

Torak îşi lăsă bărbia pe genunchi şi se încruntă.

– Când am pus Însemnele Morţii pe tatăl meu, începu el spre surpriza ei, n-am făcut-o prea bine. În special aici, pentru sufletul-clan.

Îşi atinse sternul. Avea o cicatrice pe locul de unde îşi scosese tatuajul de Devorator-de-Suflete. Renn înghiţi în sec.

– N-am putut să mă întorc şi să fac ceea ce trebuia pentru el, continuă Torak. Să-i adun oasele şi să le pun să se odihnească în Câmpul Oaselor aparţinând Clanului Lupului – indiferent unde e acesta – deoarece, de atunci, într-un fel sau altul, m-am luptat tot timpul cu Devoratorii-de-Suflete.

Făcu o pauză.

– L-am părăsit, pentru că el mi-a cerut asta. Deoarece ştia că destinul meu e să lupt împotriva Devoratorilor-de-Suflete. Acum, nu cred că aş putea să întorc spatele acestui destin.

Renn nu răspunse. De asta îi fusese frică.

A vrut cu disperare să găsească o cale de ieşire din aceste peşteri înspăimântătoare, să recupereze caiacul şi să se înapoieze la Vulpile-Polare. După care, Inuktiluk va putea să-i ducă în Codru cu sania lui trasă de câini. Şi astfel să fie din nou cu Fin-Kedinn şi să se termine totul. Dar ştia că aşa ceva nu se va întâmpla.

Torak ridică privirea şi ochii lui cenuşii erau hotărâţi.

– Acum nu mai este vorba doar de salvarea lupului. Nu pot să plec şi să-i las să deschidă Poarta.

– Ştiu, rosti Renn.

– Adevărat?

Faţa lui era deschisă şi vulnerabilă.

– Dar nu pot să fac asta singur şi nici nu pot să-ţi cer să mă ajuţi. Ai făcut deja atât de mult!

Vorbele lui o mâhniră.

– Ştiu ce trebuie să facem, tot atât de bine ca şi tine! Trebuie să ne asigurăm că lupul e liber, apoi, îşi reţinu răsuflarea, apoi *trebuie* să-i împiedicăm să deschidă Poarta.

29

După un oarecare efort, reuşiră să-l tragă pe lup afară din groapă şi plecară. Drumul îi purtă prin tunelul ofrandelor, unde respirară uşuraţi că nu găsiră nici urmă de Devoratori de Suflete, deşi mai devreme fuseseră pe acolo. Gaura în care ţinuseră linxul era goală.

Torak se întreba ce putea să însemne asta, când lupul scoase un protest cu glas scăzut, dar sigur.

– Ascunde-te! şopti el, însă Renn cunoştea acum destul de bine limbajul lupilor pentru a recunoaşte avertismentul şi se cocoţase deja în gaura linxului. Torak împinse lespedea peste ea şi, o clipă mai târziu, liliacul lui Nef trecu în zbor prin faţa lui.

– Băiete? strigă Nef din capătul tunelului. Unde eşti?

Torak îşi aruncă privirea spre lup, ai cărui ochi de ambră sclipeau în lumina torţei. Dacă Nef îl vedea...

Şi înainte ca Magul Liliac să ajungă la ei clătinându-se, lupul se pierdu în beznă. Torak răsuflă uşurat. N-ar fi trebuit să se îndoiască nici o clipă! Dacă lupul nu voia să fie văzut, aceasta nu se va întâmpla.

– Sunt aici, zise el încercând să-şi menţină glasul ferm.

– Unde ai fost? îl repezi Nef.

Frecându-şi faţa, încercă să pară ameţit de somn.

– Am dormit. Rădăcina aia... Mă doare capul.

– Sigur că te doare! Trebuie să fii puternic pentru a deveni Devorator-de-Suflete!

Torak văzu alarmat cum se opri chiar lângă ascunzătoarea lui Renn sprijinindu-şi mâna de stâncă.

El se îndepărtă, în speranţa că îl va urma.

Dar n-o făcu. Sprijinindu-şi torţa de perete, se aşeză pe vine.

– Puternic, repetă ea ca pentru sine, trebuie să fii puternic.

Îşi desfăcu mâinile şi se uită la ele. Erau roşii de sânge.

– Linxul, zise Torak. L-ai ucis. Sacrificiile au început.

În timp ce Nef îşi ţinea mâinile înroşite în faţa ochilor, pumnii i se încleştară.

– A trebuit! Cei puţini trebuie să sufere pentru binele celor mulţi!

Torak îşi umezi buzele. Trebuia să se descotorosească de Magul Liliac, înainte de a o descoperi pe Renn. Totuşi...

– Nu trebuie să faci asta, zise el.

Nef ridică ochii.

– Sacrificiile! Poarta!

– *Ce?!* mârâi Magul Liliac.

– E vorba de demoni!

– Tocmai asta e frumuseţea! Demonii *nu ştiu* ce e bine şi ce e rău! Putem să-i supunem voinţei noastre! Nu-ţi dai seama? E şansa noastră să îmbunătăţim lucrurile! Să impunem calea Spiritului Pământului!

– Încălcând legea clanurilor?

Nef îl privi. Deodată, se ridică în picioare, smulse torţa şi o apropie de faţa lui atât de aproape, încât auzi cum sfârâia răşina de pin.

– Eşti un laş, zise ea, o fiinţă umilă scâncind tot timpul, dar, până aici! De ce îţi ascunzi adevărata natură?

Torak nu răspunse. Ea coborî torţa.

– Dar ce mai contează acum?

Un petic de întuneric trecu peste raza de lumină şi se lăsă pe umărul ei. În timp ce o privea cum mângâie blana moale a liliacului, se întreba cum putea să dezmierde creatura clanului ei şi să-şi încarce spiritul cu astfel de păcate.

– Am ajuns aproape de deschiderea Porţii, reluă Nef. Ai treabă. Adu ofrandele în pădurea de piatră.

El o privi.

– Vrei să spui...

– Trebuie să le sacrificăm. Trebuie să le ucidem pe toate!

El înghiţi în sec.

– Unde... unde te duci?

– Eu? lătră Nef. Mă duc să îngrijesc lupul.

41

– Ce a fost în capul tău? şopti Renn după ce Magul Liliac plecă. Să te cerţi cu un Devorator-de-Suflete! Cu mine aici, gata să fiu descoperită?

– Am crezut că s-ar putea să-i schimb hotărârea, zise Torak.

– Torak, e un Devorator-de-Suflete!

Avea dreptate, dar el nu voia să accepte.

– Haide, rosti el. Când va descoperi că lupul a plecat, va da alarma. Trebuie să eliberăm şi celelalte ofrande şi să plecăm de aici!

În grabă, ascuţindu-şi auzul pentru a deslui paşi, îşi croiră drum în josul tunelului, dând lespezile de piatră deoparte şi eliberând captivii. Vulpea şi vidra o luară la goană, chiar în clipa în care gaura fu suficient de mare pentru a se strecura prin ea. Vulturul le aruncă o privire scurtă şi indignată, îşi smuci aripile murdare şi zbură rapid în

întuneric. Jderul era un ghem de furie şi i-ar fi atacat pe amândoi, dacă lupul n-ar fi apărut din umbră şi nu l-ar fi văzut.

– Pfui! gâfâi Renn. Asta înseamnă recunoştinţă!

– Crezi că vor găsi drumul spre ieşire? întrebă Torak.

Ea dădu din cap.

– Despărţitura dintre lespede şi gura peşterii. Vor trece prin ea.

– Dar lupul?

– E destul de mare şi pentru el. Însă nu şi pentru noi. Şi nu cred că vom putea să contăm pe faptul că vom fi în stare să mişcăm lespedea.

– Vrei să spui că va trebui să ne folosim de gaura de nevăstuică.

Sângele îi pieri din obraji.

– Dacă vom avea noroc!

Rămaseră tăcuţi. Nu puteau să-şi imagineze vreun plan pentru a opri Devoratorii-de-Suflete. Trebuiau să-şi croiască drum până la pădurea de piatră şi să facă ceva.

Ghearele lupului sunau pe piatră, în timp ce el se îndrepta alergând spre capătul tunelului, apoi se opri. Privi în groapa ursului-polar.

Cu un sentiment de premoniţie, Torak înainta pentru a se uita şi el. Şi ceea ce văzu îi făcu genunchii să-i tremure.

– Vom avea totuşi mai mult noroc decât ăştia doi, zise el.

– Ce vrei să spui? întrebă Renn.

El se dădu la o parte, pentru a o lăsa să privească.

Devoratorii-de-Suflete îl măcelăriseră pe ursul-polar şi îl jupuiseră, lăsând în groapă carcasa aburindă şi rău mirositoare. Făcuseră acelaşi lucru şi cu linxul, apoi îi azvârliseră cadavrul peste cel al ursului.

Renn se sprijini de peretele peşterii.

– Cum de au putut? Pur şi simplu, i-au lăsat aici să putrezească!

„Acesta e răul", gândi Torak. „Acesta este felul în care arată răul."

Mort, ursul-polar părea jalnic de mic. Inima lui Torak zvâcni de milă.

– Fie ca sufletele tale să-şi găsească drumul înapoi pe gheaţă, murmură el. Plecaţi în pace!

– Torak... vocea lui Renn părea că vine de departe. E timpul. Trebuie să plecăm. Trebuie să-i împiedicăm să deschidă Poarta!

4

În pădurea de piatră, ritualul deschiderii începuse deja.

În timp ce Torak se ghemuia în umbrele de la gura peşterii, spiritul lui ezita. Lupul tremura lipit de el, iar Renn rămăsese nemişcată.

Copacii de piatră erau stropiţi cu sânge. Un fum negru, înecăcios, se ridica în spirale de pe altar,

unde Devoratorii-de-Suflete aduseseră o ofrandă din părul lor. Magul Stejar şi Magul Viperă colindau printre umbre, împungând bezna cu furcile lor cu trei coarne, pentru a îndepărta sufletele răzbunătoare ale vânătorilor ucişi. Amândoi erau de nerecunoscut cu măştile lor în formă de inimă, cu buzele vopsite, pătate de spumă neagră. Ambii erau dezbrăcaţi până în talie, înfăşuraţi doar cu o piele lucioasă şi slinoasă.

Magul Viperă se acoperise cu pielea linxului; capul acestuia, cu gura larg deschisă, era aşezat pe capul ei, cu pielea jupuită unduindu-i pe spate. Flutura amnarul Drumeţului.

Magul Stejar devenise ursul-polar. Cu mâinile băgate în labele din faţă ale ursului, îşi croia drum printre puieţii de piatră, şuierând şi spintecând aerul cu ghearele.

Doar Magul Bufniţă-Vultur era neschimbată. ţintuită pe piatră, stătea cu faţa întoarsă spre peretele unde amprentele de mâini roşii marcau Poarta. Mâinile ei cadaverice ţineau toiagul-sceptru, în vârful căruia era fixat opalul de foc.

Cu un efort suprem, Torak se smuci eliberându-se din vrajă. Indiferent ce aveau de făcut, trebuia să facă repede. De acum înainte, în orice clipă, Nef putea să dea alarma.

– Torţele, şopti el în urechea lui Renn. Nu văd mai multe de trei. Dacă am putea să le stingem, poate atunci...

Renn nu se clinti. Părea că nu putea să-şi ia ochii de la Devoratorii-de-Suflete.

– Renn!

O zgâlţâi de umăr.

– Torţele! Trebuie să facem ceva!

Ea îşi mută privirea spre el.

– Aici, şuşoti ea. Ia cuţitul meu. Eu păstrez securea.

El dădu din cap.

– Gaura de nevăstuică. Unde e?

– Acolo, în spatele puietului aceluia verzui din piatră. E o crăpătură mare, dar trebuie să te caţeri până la ea...

– Bine. Va trebui să ajungem la ea, când va sosi vremea.

Deodată, îngenunche şi-şi apăsă faţa pe nasul lupului. Acesta dădu uşor din coadă şi îi linse urechea.

– El va găsi celălalt drum pentru a ieşi, respiră sacadat Torak, în timp ce se ridica în picioare. Are mai multe şanse decât noi.

– Şi înainte de asta? zise Renn. Cum să-i oprim?

Torak îi privi fix pe Devoratorii-de-Suflete rotindu-se în cerc şi şuierând.

– Vezi dacă poţi să arunci torţele în apă şi să le stingi, în timp ce eu îi voi ţine de vorbă...

– Ce vei face?!

Înainte ca ea să-l poată opri, se ridică şi păşi în lumină.

Cu o viteză uluitoare, linxul şi ursul-polar se răsuciră şi-l priviră cu ochii lor morţi din intestine.

– Vine al nouălea vânător, rosti Magul Stejar cu o voce la fel de profundă ca a unui urs.

– Dar e cu mâinile goale, şuieră Magul Viperă. Trebuia să aducă vulturul, jderul, vidra şi vulpea.

Ghearele Magului Bufniţă-Vultur se strânseră în jurul capătului toiagului.

– De ce n-a reuşit?

Torak deschise gura să vorbească, dar nu ieşi nici un sunet. Ce face Renn? De ce ard torţele în continuare?

Disperat, se gândi la un mod de a apuca opalul de foc, pentru a-i opri să deschidă Poarta, adică să realizeze imposibilul.

Un ţipăt străbătu peştera şi Nef apăru clătinându-se.

– Lupul a fugit! strigă ea. Băiatul, sunt sigură că el e de vină! L-a eliberat pe lup! I-a eliberat pe toţi!

Trei capete mascate se întoarseră spre Torak.

– Eliberat? rosti Magul Viperă cu o blândeţe ce te înspăimânta.

Torak făcu un pas înapoi.

Magul Liliac îi blocă drumul.

Magul Stejar îşi şterse spuma neagră de pe buzele vopsite şi zise:

– *Lupul trăieşte.* Acesta a fost mesajul venit de la fratele nostru de dincolo de mare. Ce înseamnă asta ne-am tot întrebat.

– Apoi a apărut un băiat, reluă Magul Viperă. Un băiat care are tatuajul Vulpilor-Polare, dar nu arată ca ele. Am simţit şi alte suflete în aerul din jurul meu. Ce înseamnă asta m-am tot întrebat.

Mâna lui Torak se încleştă pe cuţit. Şi torţele continuau să ardă, iar Devoratorii-de-Suflete continuau să înainteze spre el.

– Cine eşti tu? întrebă Magul Stejar.

– Ce eşti tu? întrebă şi Magul Viperă.

30

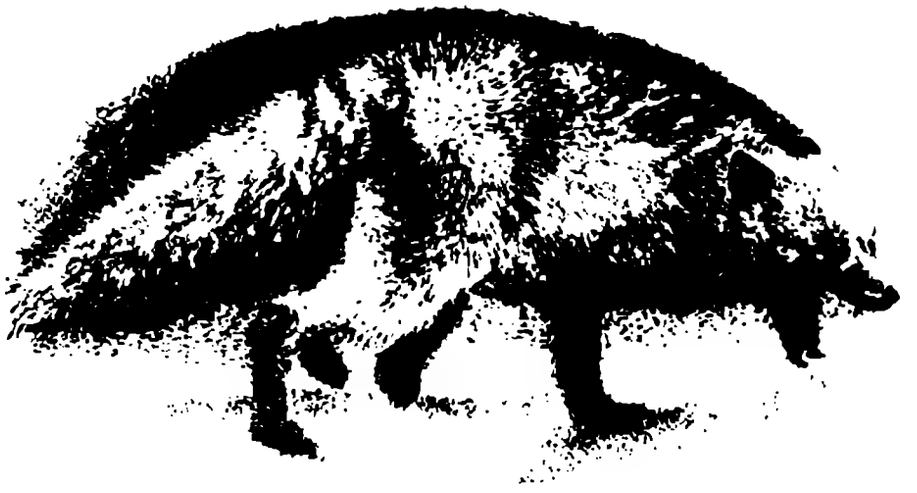

Marele Făr-de-Coadă era încercuit. Îi înfrunta cu mult curaj, strângând în mâini gheara cea mare; dar împotriva a trei făr-de-coadă maturi, n-avea nici o şansă.

Lupul îşi lăsă capul în jos şi se strecură mai departe. Răii nu-l auzeau. Ei nu ştiau că e acolo.

Ciulindu-şi o ureche, auzi mersul tiptil şi plin de taină al femelei, cu câteva salturi mai departe. Un şuierat ca un sfârâit, şi o parte din vizuină rămase în întuneric. Bine! Îl ajuta. Lupul putea să vadă în întuneric, dar răii nu.

Marele Făr-de-Coadă rosti ceva sfidător în limba celor făr-de-coadă şi Blană-Spălăcită, care mirosea a urs, scoase un hohot de râs plin de cruzime. Apoi o altă parte a vizuinii se întunecă. Şi alta.

Deodată, Blană-Puturoasă şi Blană-Spălăcită săriră la Marele Făr-de-Coadă. El nu putu să-i evite

destul de repede – dar asta nu mai conta – lupul fu mai rapid decât toţi. Cu un mârâit, sări la Blană-Spălăcită, îl doborî la pământ şi-şi înfipse dinţii într-una dintre labele din faţă. Blană-Spălăcită răcni de durere. Oasele trosniră. Iar lupul sări într-o parte înghiţind carnea sângerândă.

În timp ce fugea, ghearele lui alunecară pe piatră şi aproape că se prăbuşi, împleticindu-se când încercă să se redreseze, deoarece noua lui coadă scurtă nu-i oferea echilibrul pe care-l avusese înainte. „Va trebui să am mai multă grijă“, gândi el în timp ce alerga prin întuneric pentru a-l ajuta pe bietul lui frate de haită, care nu vedea şi tot mai încerca să scape de Blană-Puturoasă.

Nu departe, sora de haită ţinea într-o labă o ramură ce strălucea, îngustându-şi ochii, aşa cum fac cei făr-de-coadă când nu pot să vadă bine.

Între timp, Limbă-de-Viperă nu rămăsese pe loc. Îşi găsise drumul printre copacii tăcuţi şi trecu dincolo de Faţă-de-piatră spre capătul vizuinii, unde zgârie stânca cu o gheară, şuierând şi scheunând într-un fel ce făcu să se înfioare de groază blana lupului. Auzi larma făcută de demoni. Nu ştia ce încerca să facă, dar ştia că trebuie s-o oprească.

Marele Făr-de-Coadă avea nevoie de el! În orbirea lui, el bâjbâia înaintând spre Blană-Puturoasă!

Lupul ezită.

Apoi hotărî dintr-o muşcătură şi sări în ajutorul fratelui său de haită, trântindu-l cu trupul lui din

calea răilor. Marele Făr-de-Coadă alunecă, se ridică şi se apucă de ceafa fratelui de haită.

Lupul îl conduse spre siguranţa copacilor.

Dar fu prea târziu pentru a o opri pe Limbă-de-viperă. Gemetele ei se transformară într-un strigăt ce-ţi sfredelea pielea, în timp ce-şi depărta labele din faţă cât mai mult. Deodată, în stâncă se căscă o gaură mare.

Faţă-de-Piatră scoase un urlet triumfător ce străpunse urechile lupului ca o aşchie de os. Apoi îşi ridică laba din faţă mult de tot. Vizuina se umplu de strălucirea cenuşie întunecată a Bestiei-Strălucitoare-ce-Muşcă-Rece, iar demonii ţâşniră afară.

Marele Făr-de-Coadă dădu drumul blănii lupului de care se ţinea şi căzu în genunchi. Sora de haită scăpă din mână ramura strălucitoare şi îşi acoperi urechile cu labele din faţă. Lupul se înghesui tremurând în Marele Făr-de-Coadă, în timp ce teroarea răspândită de demoni îi răscolea blana.

Ştia că ar trebui să-i atace – asta era menirea lui – dar erau atât de mulţi! Rostogolindu-se, năpustindu-se, zgâriindu-se unul pe altul, în foamea lor după lumina cenuşie şi rece. Lupul le văzu colţii plini de bale şi ochii cruzi şi strălucitori. Erau aşa de mulţi...

Deodată, simţi cum îl cuprinde un val de furie.

Şi femela făr-de-coadă scutură de pe ea frica şi mârâi furioasă.

Cuprins de uimire, lupul o văzu înşfăcând creanga încă arzând şi azvârlind-o spre Limbă-de-Viperă.

Fu izbită puternic în spate, când azvârlea ceva, femela arareori rata, şi Limbă-de-Viperă urlă de furie. Îşi ridică labele din faţă de pe stâncă şi gaura căscată se închise scrâşnind.

Dar chiar şi în acest timp atât de scurt, demonii se scurseseră prin ea şi acum pădurea de piatră era plină de ei: mişunând după Bestia-Strălucitoare-ce-Muşcă-Rece. Iar Faţă-de-Piatră tot o mai ţinea sus, supunând demonii voinţei ei. Atunci lupul simţi că nici Marele Făr-de-Coadă şi nici femela – şi nici el însuşi – n-ar fi îndrăznit să o atace, pentru că toţi ştiau că aceasta era cea mai rea dintre răi.

Totuşi, greşea.

Atacul surorii de haită îl stimulase pe Marele Făr-de-Coadă, care lătră la femelă şi aceasta se întoarse şi-i aruncă gheara cea mare: cea cu care muşcase o bucată din coada lupului.

Marele Făr-de-Coadă o prinse într-una dintre labele din faţă, apoi alergă spre Faţă-de-Piatră: spre demoni!

Teroarea trecu ca un fulger prin labele lupului, dar îşi iubea prea mult fratele de haită pentru a-l abandona. Împreună alergară spre pâcla de groază. Apoi Marele Făr-de-Coadă îşi trase laba spre spate şi dintr-o smucitură aruncă gheara cea mare – nu spre Faţă-de-Piatră, nici spre demoni – ci spre un pui de copac de piatră, ce se înălţa deasupra capului lor.

Inteligent Marele Făr-de-Coadă! Trunchiul crăpă, se legănă şi căzu la pământ. Demonii ţipară şi fugiră, răspândindu-se ca nişte furnici de sub

copitele unui bizon, iar Faţă-de-Piatră fu aruncată jos şi Bestia-Strălucitoare zbură din laba ei zdrăngănind pe pietre, iar lumina ei rece fu înghiţită de Întuneric.

Toţi ca unul, demonii izbucniră în urlete. Erau liberi! Şi astfel se împrăştiară prin vizuină ca un Torent Rapid uriaş, iar lupul se ascunse împreună cu Marele Făr-de-Coadă în desişul de piatră, cu inima bătându-i speriată şi plină de disperare, când treceau pe lângă el.

Putea să-i audă pe răii făr-de-coadă luptându-se între ei, acuzându-se unul pe altul de pierderea Bestiei-Strălucitoare-ce-Muşcă-Rece. Numai lupul o văzuse pe sora de haită dând întâmplător peste ea, înhăţând-o şi ascunzând-o în bucăţica de piele de lebădă ce-i atârna în jurul gâtului.

Apoi ea îl apucă pe Marele Făr-de-Coadă de laba din faţă şi-l trase de lângă lumina palidă a crengii spre o vizuină mai mică, sus, într-o parte a vizuinii principale; o vizuină strâmtă, ca un tunel de nevăstuică, din care izvora mirosul curat şi rece din Înalt.

Cu un fior de durere, lupul îşi dădu seama ce intenţionau să facă. Voiau să meargă pe un drum pe care el nu-l putea urma. Îşi lăsă coada în jos, în timp ce îi privea cum îşi scoteau pieile de deasupra şi se pregăteau să plece.

Dar Marele Făr-de-Coadă îngenunche.

– Du-te! îi spuse el lupului. Găseşte un alt drum de ieşire! Ne întâlnim în Înalt!

Iar lupul dădu din coadă, pentru a-l asigura că aşa va face, deoarece simţise îngrijorarea fratelui de haită şi lipsa dorinţei de a-l părăsi.

Apoi au plecat, iar lupul se răsuci pe o labă şi o luă la goană prin vizuină, urmând mirosul curat şi rece ce se simţea venind din Înalt.

Torak se simţea pierdut în tunelul fără de sfârşit, târându-se, gâfâind şi iar târându-se. Gaura aceasta oribilă, groaznică! Cum reuşise Renn să o străbată, şi nu o dată, ci de trei ori?

Era noapte când căzură epuizaţi în zăpadă.

O noapte vântoasă în întunericul lunii, luminată doar de strălucirea stelelor pe zăpadă, care le luminau calea. Nici urmă de lup.

„Cel puţin, nu până acum", îşi spuse Torak. Însă se va descurca. Dacă cineva ar putea s-o facă, aceasta e lupul.

După căldura din peşteri, frigul era necruţător, iar dinţii le clănţăneau prea tare pentru a putea vorbi, în timp ce se luptau să dezlege îmbrăcămintea făcută pachet şi să plece mai departe.

– Opalul de foc, suflă cu greu Torak. L-am văzut căzând, a atins stânca. Ceea ce înseamnă că demonii sunt liberi!

Renn schiţă un semn sec. În lumina stelelor, faţa ei palidă şi părul negru o făceau să arate altfel decât de obicei.

– L-ai văzut unde a căzut? mai întrebă Torak. L-a ridicat vreunul dintre ei?

Ea deschise gura, apoi scuturâ din cap.

– Haide, mormăi ea, trebuie să ajungem la caiac, înainte ca ei să iasă din grotă!

Nu ştia dacă prin ei a înţeles Devoratorii-de-Suflete sau demonii. Dar nici n-o întrebă.

Luptând să înainteze prin zăpadă, ocoliră pintenul. Ochiul de Viperă era închis, dar când ajunseră la el, Torak zări o formă mică, precum o umbră, strecurându-se prin crăpătură şi fugind mai departe. Inima îi sări din piept. Vulpea-Polară găsise drumul de ieşire!

Se întoarse spre Renn şi o văzu că zâmbea. Cel puţin cineva scăpase.

În timp ce priveau, văzură pata întunecată ca de cărbune a jderului care, cel puţin în această clipă, părea mai interesat să plece mai departe decât să muşte pe cineva. Ieşi şi vulturul: păşea greoi prin zăpadă, apoi îşi desfăcu aripile şi se ridică spre cer.

– Du-te în siguranţă, prietene, zise Renn blând. Fie ca paznicul tău să zboare alături de tine!

Apoi apăru vidra, care se opri o clipă pentru a-i arunca lui Torak o privire pătrunzătoare, apoi dispăru ca o năluca in josul muntelui. În sfârşit, când Torak se îngrijorase, apăru lupul.

Trebui să facă un efort pentru a trece prin gaură, dar, odată afară, pur şi simplu, se scutură şi veni ţopăind spre ei cu limba atârnându-i, tot atât de nepăsător, ca şi cum ar fi ieşit din peşteri bântuite de demoni în fiecare noapte din viaţa sa.

Când ajunse la Torak, se ridică pe labele din spate, îşi puse labele din faţă pe umerii lui şi-i acoperi faţa cu sărutări umede de lup.

Fără să-i mai pese de Devoratorii-de-Suflete – fără să-i mai pese de demoni – Torak îl linse la rândul lui mârâind. Apoi toţi alergară în jos spre sănii şi, în timp ce se grăbeau să-şi recupereze echipamentul, lupul ţopăia în jurul lor.

Coborâră în fugă muntele, iar lupul se oprea din când în când pentru a le da timp să-l ajungă. Apoi, la capătul golfului îngheţat, îi ajută să-şi recupereze caiacul îngropat sub o pătură proaspătă de ninsoare.

Dar când barca fu lăsată la apă şi încărcată în grabă cu tot echipamentul, când Renn şi Torak îşi luară locurile, lupul refuză să urce.

– Nu poţi să-l faci să vină? strigă Renn.

Simţind că leşină, Torak îl apucă pe lup de urechi, dar acesta se înţepeni cu încăpăţânare pe labe.

– Nu, răspunse el.

Apoi îi scăpă un suspin adânc.

– Urăşte bărcile. Se simte mai bine pe uscat. Nu va fi prins niciodată.

– Eşti sigur? întrebă Renn.

– Nu, se repezi el. Dar asta intenţionează să facă! Chiar şi în Codru, viaţa unui lup singuratic e scurtă, dar aici, pe gheaţă?

N-a mai fost timp nici să-şi spună la revedere. În timp ce lupul rămăsese uitându-se la el, ochii li se întâlniră scurt, dar, înainte ca Torak să poată spune ceva, lupul se răsuci şi o luă la goană, ca o dungă argintie alergând pe zăpadă.

Soarele lumina creasta muntelui, când porniră ambarcaţiunea şi se îndreptară spre sud, despicând apa cu padelele. Spre norocul lor, vântul le sufla din spate, aşa că prinseră o viteză bună.

Când fură dincolo de distanţa unde ar fi putut să fie ajunşi de săgeţi, Torak se întoarse.

– Priveşte, zise Renn.

Versantul muntelui se afla tot în umbră, dar ieşind puternic în evidenţă pe zăpada cenuşie Torak văzu o pată întunecată coborând panta.

– Demonii, zise el.

Renn îi întâlni privirea şi în lumina scăzută ochii ei erau mai negri ca marea.

– N-am reuşit, zise ea. Demonii au fost eliberaţi asupra omenirii.

31

Departe, la marginea cea mai nordică a Codrului, soarele se ridica deasupra Munţilor Înalţi. În jurul taberei Corbilor, mestecenii se clătinau fără încetare în vis.

– Demoni, zise Saeunn, ghemuindu-se pe o saltea de salcie, pentru a citi în tăciunii aprinşi. Văd demoni venind din Nordul Îndepărtat. Un şuvoi negru, înghiţind tot ce le stă în cale.

Numai Fin-Kedinn o auzi. Vânătoarea fusese îmbelşugată şi restul clanului dormea, cu burţile pline de friptură de căprioară şi de terci din boabe de scoruş; dar Căpetenice Corbilor şi magul rămăseseră treji toată noaptea la intrarea în adăpost, iar acum stelele se stingeau una câte una, cerul devenise cenuşiu şi în jurul lor Codrul dormea în strălucirea tainică a ninsorii abundente.

– Nu ai nici o îndoială? întrebă Fin-Kedinn.

E opera Devoratorilor-de-Suflete?

În timp ce Magul Corb privea tăciunii, venele de pe țeasta ei chelă palpitau ca niște șerpi subțiri.

– Spiritul focului nu minte niciodată.

Un tăciune trosni. De pe molidul de deasupra capului lor căzu zăpada. Fin-Kedinn privi în sus și rămase tăcut.

– Am ajuns prea departe spre nord, reluă Saeunn. Dacă rămânem aici, nu va mai exista nici un obstacol între noi și demoni!

– Dar ce spui de Renn și de Torak? întrebă Fin-Kedinn cu ochii ațintiți asupra molidului.

– Dar ce spui de restul clanului? ripostă Saeunn. Fin-Kedinn, trebuie să plecăm spre sud! Trebuie să ne îndreptăm spre Apa Întinsă, și să găsim un refugiu la Roca Paznicului! Acolo pot face vrăji care să ne protejeze, să trasez linii de forță peste tabără.

Când Fin-Kedinn nu răspunse, ea continuă:

– Aceasta trebuie să fie concluzia gândurilor tale.

Căpetenice Corbilor își îndreptă privirea spre mag.

– Și care sunt gândurile mele? zise el cu o voce care ar fi făcut pe oricare alt membru al clanului să pălească.

Dar Saeunn era neînfricată.

– Nu poți să ne duci în Nordul Îndepărtat.

– O, dar nu te-aș duce pe *tine*, magule. Mă voi încredința că tu rămâi aici, în Codru...

– Nu mă gândesc la mine, ci la restul clanului, după cum foarte bine știi!

– Asta fac și eu.

– Dar...

– Destul!

Reteză aerul cu o mişcare a palmei, curmându-i vorba.

– Când am să-ţi spun cum să faci vrăji, vei putea să-mi spui şi tu cum să conduc!

Îşi ridică din nou capul şi de data aceasta nu vorbi cu Saeunn, ci cu creatura care-l privea din molid:

– N-am să scot clanul din Codru, rosti el fără să plece ochii. Jur pe sufletele mele!

Bufniţa îşi desfăcu aripile enorme şi plană îndreptându-se spre nord.

32

Torak şi Renn înaintară cu viteză şi, pentru un timp, uşurarea de a fi scăpat de peşteri le ridică moralul. Era bine să te afli afară, în strălucirea gheţii, a mării şi a cerului; să auzi urletele scurte şi liniştitoare ale lupului venind din spre est – *Sunt aici! Sunt aici!* – şi să poţi să-i răspunzi.

– Acum n-or să ne mai prindă! strigă Renn.

Îi spuse lui Torak cum a sfâşiat ambarcaţiunile Devoratorilor-de-Suflete şi el râse. Lupul era liber şi ei se îndreptau spre Codru. Devoratorii-de-Suflete şi demonii păreau foarte departe.

Apoi atmosfera se schimbă. Nori grei întunecară soarele. Ceaţa se ridica de pe mare. Pe Torak îl durea capul din cauza oboselii. În mâini simţea padela grea.

– Va trebui să ne odihnim, zise Renn. În caz că n-o vom face, ne vom răsturna sau ne vom izbi de un munte de gheaţă.

El dădu aprobator din cap, prea epuizat pentru a vorbi.

Le luă aproape toată puterea să scoată caiacul din apă şi să-l tragă peste gheaţa mării, la adăpostul unui dâmb de zăpadă, să-l sprijine pe nişte ridicături de pe ţărm şi să adune zăpadă în jurul lui, pentru a încropi astfel un adăpost provizoriu.

În timp ce lucrau, Torak îşi aminti de liniştea bruscă ce o cuprinsese pe Magul Viperă.

– Ce eşti? întrebase ea.

Îi simţise sufletele în tunelul ofrandelor, în timp ce acestea reveneau din ursul-polar înapoi în trupul lui; probabil că ghicise că e Spirit Călător.

De foarte departe se auzi glasul profund „u-huuu, u-huuu“ al unei Bufniţe-Vultur.

Renn se opri cu mănuşile pline de zăpadă. Faţa îi era încordată.

– Ne urmăresc.

– Ştiu, răspunse Torak.

– U-huuu, u-huuu.

Privi cerul, dar nu se vedea decât ceaţa.

Renn intrase deja în adăpost, dar el rămase singur pe gheaţă. Sunetele i se păreau nefiresc de puternice: geamătul vântului, bubuitul îndepărtat al gheţii ce se spărgea. Îl durea capul, ochii îl usturau. Chiar şi adăpostul şi dâmbul erau ciudat de estompate.

Cu coada ochiului, zări o mişcare.

Se răsuci.

Ceva mic şi negru zbura din creastă în creastă.

I se uscă gura. Un demon?

Ar fi vrut ca lupul să fie aici. Dar nu-i mai auzise urletul cam de pe la mijlocul după-amiezii.

Scoţând cuţitul tatălui său, plecă în cercetare.

În spatele dâmbului de zăpadă, nimic. Totuşi, văzuse ceva.

Băgă cuţitul în teacă şi se târî în adăpost. Renn era deja ghemuită în sacul de dormit. Nu-i spuse ce a văzut.

Erau prea epuizaţi pentru a mai sfărâma grăsime pentru lampă sau pentru a mesteca mai mult de câteva guri din carnea de focă îngheţată. Renn adormi instantaneu, dar Torak rămase treaz, gândindu-se la forma întunecată ce zbura din creastă în creastă.

Demonii erau aici! Putea să-i simtă vlăguindu-i sufletele, înăbuşindu-i curajul şi speranţa.

„Şi vina e doar a ta", gândi el. „Acţiunea ta a eşuat şi ei au fost eliberaţi. Toate încercările tale au fost zadarnice!"

M

Se trezi simţindu-se înţepenit şi suferind. Ochii îi fuseseră parcă frecaţi cu nisip. Nu putea găsi nici măcar un singur motiv pentru a se ridica. Demonii fuseseră eliberaţi. Nu mai era de nici un folos să lupte.

Afară, Renn se mişca deja prin zăpadă. De ce trebuia să facă atât zgomot? Fiecare scrâşnet al încălţărilor ei parcă zdrobea ţurţuri de gheaţă în capul lui.

Şovăind să părăsească adăpostul, cercetă ce mai rămăsese din echipamentul lui. În graba de a pleca, abandonase securea şi arcul, dar burduful de apă se mai afla încă agăţat de gâtul lui, punga cu iască şi cea cu leacuri erau încă la centură, iar cuţitul lui Pa, în teaca lui, în siguranţă.

Mânerul era ciudat de fierbinte. Poate că era un semn! Probabil ar trebui să o întrebe pe Renn. Dar i-ar fi oferit ocazia să se făleasca cu cât de multe ştia ea, în comparaţie cu el. Gândul îl umplu de o furie iraţională.

Când îşi dădu seama că nu mai poate suporta, se târî afară.

Peste noapte, respiraţia Spiritului Pământului înghiţise lumea. Gheaţa, marea luaseră tot. Vântul dispăruse. Fără el, frigul nu mai era atât de muşcător, dar bubuitul gheţii ce se spărgea părea mai apropiat.

„Asta mai lipsea", gândi Torak. „Vine dezgheţul!"

– Arăţi îngrozitor, îl repezi Renn. Ochii tăi... nu ţi-ai pus apărătoarea ochi-de-bufniţă.

– *Ştiu,* mormăi Torak.

– De ce?

Vocea ei era aşa de supărătoare! Tot timpul îi spunea ce să facă! Şi, desigur, ea purtase apărătoarea toată ziua, deoarece ea niciodată nu uita nimic.

Într-o liniște chinuitoare, demontară adăpostul și cărară caiacul la marginea gheții; apoi se întoarseră să-și aducă echipamentul.

– Dacă nu m-aș fi gândit să le spintec ambarcațiunile, se mândri Renn, ne-ar fi prins până acum.

– Bărcile pot fi reparate, zise Torak arțăgos. N-ai reușit să le încetinești prea multă vreme înaintarea.

Ea își puse mâinile în șold.

– Presupun că-ți închipui că trebuia să fac o treabă mai bună? Ei bine, n-am avut timp, a trebuit să te salvez pe tine!

– Nu m-ai salvat! scuipă Torak vorbele.

Ea respiră zgomotos.

Pentru a-i da motiv să respire și mai zgomotos, îi spuse de ce veneau Devoratorii-de-Suflete după ei: după el, spiritul călător; Seshru îi simțise sufletele.

Fața i se lungi.

– Ai fost Spirit Călător? întrebă ea. Și nu mi-ai spus!

– Și ce dacă? Îți spun acum.

Ea rămase tăcută.

– Oricum, greșești, reluă apoi. Nu de asta ne urmăresc.

– O, nu? Ce te face atât de sigură?

– Opalul de foc. Eu l-am luat. De aceea ne urmăresc.

– De ce nu mi-ai spus? strigă Torak.

– Îţi spun acum. Înainte n-am avut timp.

– A fost destul timp, strigă el.

– Nu striga la mine! ţipă Renn.

El scutură din cap.

– Deci nu numai Devoratorii-de-Suflete ne urmăresc, ci şi demonii!

– L-am ascuns, rosti ea apărându-se. Am avut la mine ierburi şi l-am pus în punga din piele de picior de lebedă pe care mi-a dat-o Tanugeak.

El îşi ridică braţele în sus.

– O, asta rezolvă totul! Cum ai putut să fii aşa de nebună?

– *Tu* cum ai putut? Tu eşti cel care s-a făcut Spirit Călător!

Vocea ei răsunase peste întinderea de gheaţă. Iar liniştea ce urmă era şi mai asurzitoare. Stăteau privindu-se fix unul pe altul, gâfâind.

Torak îşi trecu mâna peste faţă, ca şi cum atunci se trezise.

– Ce *facem*, oare?

Era uluit.

Ren dădu din cap pentru a-şi limpezi mintea.

– Demonii! Ei ne fac să ne certăm.

Ezita.

– Cred că au mirosit opalul de foc. Sau l-au simţit.

Dădu la rândul lui din cap.

– Asta trebuie să fie.

– Nu, nu. Vreau să spun că sunt sigură că ar putea s-o facă.

Îşi prinse între dinţi buza inferioară.

– Azi-noapte am auzit zgomote.

– Ce fel de zgomote?

Ea se înfioră.

– Am stat trează, de veghe. Apoi l-am auzit pe lup. Urla în felul în care o face înainte de a pleca la vânătoare. După asta au dispărut.

El făcu doi-trei paşi, apoi se întoarse spre ea.

– Trebuie să ne descotorosim de el.

– Cum? Trebuie îngropat în pământ sau în piatră, şi aici nu există aşa ceva, doar gheaţă!

Se priveau nedumeriţi.

Renn deschise gura să vorbească...

În acea clipă, aerul fu străbătut de un trosnet asurzitor, în timp ce o linie neagră şi subţire se deschise în zigzag în gheaţă, la o depărtare de numai o palmă de încălţările ei.

Sări în picioare.

Gheaţa mării se ridică brusc şi apoi coborî din nou.

Linia neagră devenise acum un canal de lăţimea unei padele.

– Crevasă de flux, zise Torak, fără să-i vină să creadă.

Timpul părea că se scurge încet. Observă că stătea pe gheaţa ţărmului – în partea unde se aflau ambarcaţiunea şi proviziile lor –, în timp ce Renn se afla în partea cealaltă: partea ce era purtată de curent.

– Sări, îi spuse el.

Sloiul se clătină. Ea se încordă din toate puterile, pentru a nu aluneca.

– *Sări!* strigă el din nou.

Faţa ei era palidă din cauza şocului.

– Nu pot. E prea târziu.

Avea dreptate. Crăpătura era mai lată de doi paşi.

– Aduc caiacul, zise el. Alergă peste gheaţă spre ambarcaţiune, căzu, se ridică din nou. De ce nu putea să vadă bine? De ce totul dura atât de mult?

Aproape că ajunsese la caiac când acesta se răsuci, se balansă şi apoi alunecă graţios de pe gheaţă, în mare. Cu un strigăt se întinse după el, dar valurile îl luară şi nu-l mai ajunse. Urlă de furie, iar Marea-Mamă îi aruncă în ochi apa sărată, râzând de el.

– Torak!

Vocea lui Renn era înăbuşită din cauza ceţii. Sări în picioare şi fu îngrozit să vadă cât de departe fusese dusă de curent.

– Torak!

Alergă până la marginea gheţii, dar rămase acolo neputincios; putea doar să vadă cum marea o îndepărta, înconjurată de respiraţia Spiritului Pământului.

Apoi nu mai rămase nimic, decât tăcere.

33

Gheaţa se mai clătină o dată, făcându-l pe Torak să-şi revină. Trebuia să se depărteze de margine sau următorul va fi el.

Ceaţa era atât de densă, că abia putea să vadă; sau ochilor lui le mergea din ce în ce mai rău? Chiar şi pe această lumină slabă, simţea nişte ace înroşite în foc ce-i perforau ţeasta.

În întuneric, încercă să găsească ceea ce-i mai rămăsese din echipament. În afară de ce avea pe el, mai erau un cuţit de zăpadă, sacii de dormit, dar nimic de mâncat. I s-a părut, îşi aminti el, că a văzut-o pe Renn încărcând o tolbă cu alimente în caiac, dar spera să fi greşit şi să o fi luat cu ea.

Sacii de dormit? Erau aici *amândoi!*

Vai, Renn!

Cel puţin avea cu ea arcul, dar...

Se opri. Avea şi opalul de foc. Pe ea o vor urmări demonii!

Când îşi aduse aminte cum strigase la ea, se înroşi de ruşine. Să ia opalul de foc a fost cel mai curajos lucru pe care putea să-l facă cineva. Apoi a rămas trează toată noaptea, veghind.

„Şi tot ce ai putut să faci a fost să strigi la ea", îşi zise dezgustat.

Ceaţa se răsucea în faţa ochilor lui, transformată într-o pâclă roşie, arzătoare. Îşi ţinu ochii pe jumătate închişi. Îşi duse mâna la faţă. Ceaţa roşie rămase neclintită. Nu mai vedea!

– Orbirea zăpezii, rosti el tare, şi ceaţa îşi strecură degetele de gheaţă pe gât, în jos.

Nu se simţise niciodată atât de vulnerabil.

Făcu singurul lucru pe care putea să-l facă. Îşi duse mâinile la gură şi urlă.

Dar lupul nu veni. Nici măcar nu-i trimise un urlet de răspuns. Ceea ce însemna că era mai departe decât ajungea glasul lui. Ştiind ce urechi bune avea lupul, însemna că este foarte departe.

Torak urlă iar. Şi iar.

Linişte. Nici vântul nu bătea. Doar clipocitul perfid al mării şi o tăcere oribilă, plină de aşteptare încordată. Îşi imaginä umbrele întunecate zburând din creastă în creastă. Simţea că nu era singur.

– Plecaţi de la mine, şopti el către demoni.

Crezu că aude hotote de râs.

– Plecaţi! strigă el agitându-şi braţele.

Şi mai multe râsete.

Hohotind de disperare, căzu în genunchi. Lacrimile îi înţepară ochii. Furios, şi le şterse.

Dacă Renn ar fi aici, şi-ar căuta punga cu leacuri.

Aceasta aprinse în sufletul lui o mică scânteie de curaj. Scoţându-şi mănuşile, bâjbâi după propria lui pungă, găsi după miros câteva frunze de soc şi le mestecă. L-au înţepat îngrozitor când şi le-a pus pe ochi, dar era convins că îi vor face bine.

Apoi îi veni altă idee. Găsi cornetul de leacuri al mamei lui şi scutură puţin praf din sângele-pământului în palmă.

Deodată, aerul din jurul lui trosni încărcat de tensiune. Probabil că demonilor nu le plăcea sângele-pământului!

Amestecând pudra roşie cu salivă, o transformă într-o pastă cu care îşi mânji fruntea, făcând ceea ce spera că e semnul unei mâini, amintindu-şi prea târziu că ar fi trebuit mai întâi să şteargă sângele bufniţei. Nu ştia dacă acesta va anula efectul. Ştia doar că semnul mâinii se face pentru protecţie şi el avea nevoie de toată protecţia pe care o putea obţine.

Se ridică greu şi de data aceasta auzi un şuierat şi zgârieturi de gheare. Probabil că demonii se retrăgeau în faţa simbolului puterii.

– Plecaţi de aici, le strigă el tremurând. Nu sunt încă mort. Şi nici Renn nu e.

Linişte. Nu ştia dacă l-au ascultat sau doar îşi băteau joc de el.

Târându-se pe mâini şi genunchi, găsi sacii de dormit şi îi legă pe spate; apoi îşi îndesă cuţitul de spart gheaţa la cingătoare. Făcu efort să gândească.

Venea dezgheţul, aşa că trebuia să pătrundă mai adânc pe uscat. Apoi va pleca în căutarea lui Renn.

Cu o zi înainte, curentul şi vântul îi duseseră spre sud. Banchiza plutitoare o cărase pe Renn tot spre sud.

– Să pornim deci spre sud, zise el tare. Poate că sloiul se va înţepeni în gheaţa fixată de ţărm şi ea îşi va găsi drumul pe mal.

Dar încotro era sudul?

Merse câţiva paşi, dar continua să se împiedice. Gheaţa era atât de denivelată, cu toate aceste creste mici...

Creste. Vântul troienea zăpada în creste. Şi bătea mai ales dinspre nord!

– Mulţumesc! strigă el.

Îi mulţumi şi lui Inuktiluk pentru că îl sfătuise să facă ofranda. Probabil că vântului îi plăcuseră colţii aceia de mistreţ, altfel nu l-ar fi ajutat acum.

Pipăind cu mâinile înmănuşate, simţi forma crestelor. Apoi se ridică în picioare şi îşi îndreptă umerii.

– Încă n-am murit, le spuse demonilor. Încă nu sunt mort! strigă el.

Şi se îndreptă spre sud.

Era un mers agonizant de încet. Uneori auzea un scrâşnet cutremurător şi gheaţa mării se sfărâma sub el. Încerca drumul din faţa lui cu acel cuţit de

zăpadă. Dacă ar fi dat de un petic de gheaţă subţire, probabil că ar fi fost prea târziu.

Ce spusese Inuktiluk? Gheaţa cenuşie e nouă şi foarte periculoasă... rămâneţi tot timpul pe gheaţa albă. Sfatul nu era prea folositor atunci când nu vedeai; următorul pas ar fi putut să-l ducă pe gheaţa subţire sau jos, într-o crevasă provocată de flux.

Continuă să înainteze cu greu. Frigul îl sleia de puteri şi începu să se simtă slăbit şi din cauza foamei. Cum va reuşi să găsească de mâncare, când nu avea nici harpon, nici arc şi nici nu vedea era peste puterile lui de înţelegere.

După o vreme, auzi fâlfâitul unor aripi ce se apropiau. Cerul era ca o ceaţă roz; nu putea să distingă pe el nici măcar o umbră.

Zborul bufniţelor e silenţios, deci nu putea fi Bufniţa-Vultur; aceste bătăi de aripi aveau un foşnet pe care-l cunoştea.

– Fâş! Fâş! Fâş!

Corbul coborâse mai mult pentru a-l cerceta. Apoi, cu un croncănit scurt şi profund, zbură mai departe.

I se strânse stomacul. Croncănitul sunase înăbuşit, ca şi cum corbul ţinea ceva în cioc. Poate că găsise o carcasă şi acum zbura mai departe, pentru a-şi face un depozit secret. Poate că se va întoarce după altă bucată.

Nu mult după aceea, îl auzi într-adevăr întorcându-se. Se opri ascultând. Apoi alergă spre el.

Când ajunse să renunţe la orice speranţă, auzi lătratul unei vulpi-polare şi croncănitul sonor al corbilor aflaţi la locul vânătorii. Carne! După zarvă, păreau să fie mulţi, aşa că, probabil, era o carcasă mare. Poate o focă.

Piciorul i se izbi de ceva solid şi căzu. Corbii se împrăştiară zburând spre cer cu un fâlfâit sălbatic de aripi, iar vulpea-polară scoase un lătrat scurt, ce suna suspect de asemănător cu un hohot de râs.

Torak orbecăi pipăind după obiectul de care se împiedicase. Nu era o creastă produsă de vânt, ci o movilă netedă de gheaţă, de două ori cât capul lui. Nedumerit, mai găsi una, puţin mai departe. Apoi mai multe, într-o linie curbă, dublă.

Inima începu să-i bată cu putere. Nu erau movile. Erau urme. Urmele unui urs-polar. Inuktiluk îi spusese cum greutatea urşilor adună zăpada atunci când păşesc, care apoi se întăreşte, iar când vântul spulberă zăpada din jur, în urmă rămân doar nişte moviliţe, amprentele perfecte ale labelor ursului.

În gând, Torak văzu foca tolănindu-se la soare lângă gaura de aerisire, uitând că ursul se apropia tiptil, sub vânt. Se apropia fără zgomot, ascunzându-se în spatele fiecărei creste sau movile. Era răbdător. Ştia să aştepte. În sfârşit, foca aţipeşte. Ursul îşi adună forţele pentru un atac silenţios... Foca e moartă, înainte de a-şi da seama ce a izbit-o.

Pe carcasă, corbii îşi reluară cu zgomot festinul, hotărând că Torak nu constituie o primejdie.

Nu s-ar ospăta dacă ursul ar mai fi aproape, nu-i aşa? Avea nevoie să creadă că aceasta e realitatea. După zgomot, erau foarte mulţi corbi, şi vulpea; ceea ce însemna că ursul lăsase în urmă multă mâncare. Inuktiluk i-a spus că atunci când vânătoarea e bună, urşii-polari mănâncă doar grăsimea, abandonând restul.

Dacă i se va face foame din nou? Dacă acum venea tiptil spre el?

Deodată, corbii se înălţară spre cer. Ceva i-a speriat.

Respiraţia lui Torak îi bubuia în piept. Băgându-şi mâna în hanorac, scoase cuţitul tatălui său.

Îşi imagină marele urs pândindu-l: punând labele lui uriaşe şi îmblănite pe gheaţă, fără să facă zgomot.

Se ridică în picioare. Liniştea era asurzitoare. Se încordă din toate puterile şi aşteptă ca Moartea Albă să ajungă la el.

Lupul îl doborî în zăpadă, pe spate, şi-i acoperi faţa cu sărutări fierbinţi.

M

Lupului *îi plăcea* foarte mult să-i facă astfel de surprize fratelui de haită. Indiferent cât de des a făcut-o, Marele Făr-de-Coadă n-a ştiut niciodată că soseşte, iar lupul n-a obosit niciodată să-l pândească, să atace şi să-i aterizeze cu labele pe cap.

Acum, într-un extaz de mici muşcături în joacă şi de mişcări din coadă – cu noua lui coadă scurtată, pe care învăţase repede să o folosească – se căţără pe fratele lui de haită. Era atât de fericit, încât nu putea nici să urle! Toate gândurile despre demoni, făr-de-coadă răi şi lupi străini fură alungate. După ce a stat înghesuit şi strivit atât de mult timp, acum era liber să se întindă, să sară şi să ţopăie! Să simtă răceala-moale-strălucitoare sub labe şi vântul curat în blană! Să se joace cu fratele lui de haită!

Aşa cum se întâmpla întotdeauna când lupul îl ataca prin surprindere, Marelui Făr-de-Coadă îi era şi necaz, dar era şi încântat. Însă de data aceasta, lupul simţi că era şi îndurerat.

Unde e sora de haită? A fost împreună cu Marele Făr-de-Coadă când s-au urcat amândoi în pielea plutitoare. Se rătăcise, oare, pe Apa Mare?

Marele Făr-de-Coadă era ciudat de stângaci. După primul lui salut vesel, îl izbi neîndemânatic peste bot, îl mai ratã o dată şi încercă să-i lingă urechea. Ceea ce era neobişnuit! Acum laba lui din faţă, ţâşni şi îl plesni tare pe lup peste bot. Era uluit. Doar nu făcuse nimic rău!

Coborând pe labele din faţă, îi ceru Marelui Făr-de-Coadăsă se joace.

Dar Marele Făr-de-Coadă îl ignoră.

Lupul scoase un scheunat îndurerat şi îi aruncă fratelui de haită o privire întrebătoare.

Marele Făr-de-Coadă privea – pur şi simplu se uita – dincolo de el.

Îngrijorarea puse stăpânire pe lup. Să-l privească în felul acesta însemna că Marele Făr-de-Coadă era foarte nemulţumit. Poate că lupul făcuse ceva rău fără să-şi dea seama.

Apoi avu o idee. ţopăi spre peştele-câine ucis şi, împrăştiind corbii, muşcă o bucată de piele şi alergă cu ea în gură punând-o la picioarele Marelui-fără-Coadă, după care îl privi plin de aşteptare. Uite! Hai să ne jucăm de-a aruncă-şi-prinde!

Marele Făr-de-Coadă rămase nemişcat. Părea că nici nu ştie că pielea se află acolo.

Lupul se apropie şi mai mult.

Marele Făr-de-Coadă întinse o labă din faţă şi îi atinse stângaci botul.

Lupul studie faţa fără blană, atât de iubită. Frumoşii ochi de lup erau strâns închişi şi lăcrimau. Delicat, lupul îi mirosi. Miroseau ciudat. Încercă să-i lingă.

Marele Făr-de-Coadă înghiţi şi-şi îngropă faţa în blana de pe ceafa lupului.

Deodată, lupul înţelese. Bietul, bietul Mare Făr-de-Coadă. Nu putea să vadă!

Pentru a-l încuraja, lupul se frecă de umărul lui, îmbibându-i pielea de deasupra cu mirosul lui reconfortant. Apoi îşi vârî capul sub laba îmblănită a Marelui Făr-de-Coadă.

Acesta se ridică nesigur pe labele din spate şi lupul aşteptă până fu gata de drum, apoi o luă înainte, la fel de încet ca un pui nou-născut.

Trebuia să aibă grijă de Marele Făr-de-Coadă. Îl va conduce la carcasa peştelui-câine şi va aştepta răbdător să mănânce – deoarece era lupul dominant, aşa că el trebuia să mănânce primul. După ce lupul va termina şi el de mâncat, îl va conduce pe Marele Făr-de-Coadă în căutarea surorii de haită.

34

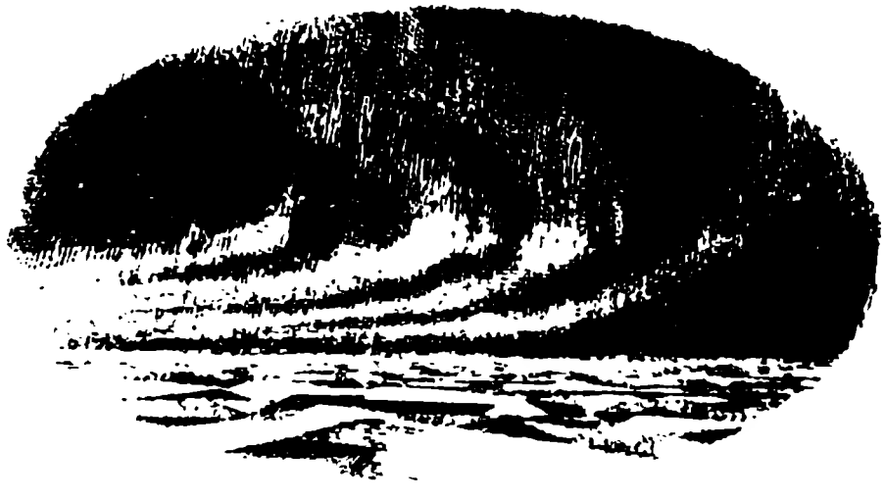

În Codru, sosirea primăverii era binevenită; în Nordul Îndepărtat stârnea frica. Renn înţelegea de ce.

Un munte de gheaţă pluti spre ea ieşind din ceaţă, se legănă şi se prăbuşi în mare, provocând un val ce răsuci banchiza plutitoare, pe care stătea cuibărită. Se aruncă pe burtă şi aşteptă până ce legănatul se potoli.

Mai departe, în faţa ei, două lespezi uriaşe se izbiră una de alta: cea mai mare turtind-o pe cea mică şi forţând-o astfel să se scufunde.

„S-ar fi putut să fiu chiar eu", gândi Renn.

Nu ştia unde o ducea marea. Nu putea să vadă nici urmă de pământ. Numai ceaţă şi gheaţă ameninţătoare plutind pe apa neagră, mortală. Larma dezgheţului o înconjura. Şiroitul şi gâlgâitul apei topite. Scrâşnetul şi frecatul gheţii.

Banchiza avea un diametru de douăzeci de paşi, iar ea stătea ghemuită la mijloc, privind marginile pe care Marea-Mamă le eroda încet-încet. Vântul gemea şi, în ciuda apărătorii Vulpii-Polare, ochii îi lăcrimau de ger. În depărtare, dar apropiindu-se constant, auzea vocea bubuitoare a râului de gheaţă.

Când veni noaptea, se întrebă ce va face fără sacul de dormit. Îşi aduse aminte de povestea spusă de Tanugeak, despre cum supravieţuise bunica ei unui viscol.

– Şi-a scos mănuşile şi le-a pus sub ea, pentru a opri frigul să vină de jos; apoi şi-a scos braţele din mâneci şi le-a băgat în hanorac, după care s-a îndoit până a ajuns cu bărbia pe genunchi, astfel încât, dacă adormea, să nu se răstoarne.

Renn făcu exact ce făcuse bunica lui Tanugeak şi imediat simţi că-i e mai cald; dar de dormit nu putea. Trebuia să vegheze, ceaţa se va ridica şi va zări ţărmul. Trebuia să stea de pază şi în privinţa Devoratorilor-de-Suflete din ambarcaţiunile lor. Şi a demonilor.

Foamea şi setea o chinuiau, dar era hotărâtă să nu se atingă de provizii. Provizii! O bucăţică de carne îngheţată de focă şi apă, atârnată de o curea în jurul gâtului. Încercă să nu se gândească la tolba cu alimente pe care o încărcase în caiac cu câteva clipe înainte de a se declanşa totul; aşa cum încerca să nu se gândească la demon.

E aici pe banchiza de gheaţă, îl putea simţi. Dar nu prinse decât un pâlpâit în întuneric şi un zgrepţănat de gheare.

Probabil că s-ar fi apropiat şi mai mult, dacă n-ar fi îndepărtat „tatuajul“ Iepurelui-de-Munte de pe frunte şi n-ar fi mâzgălit acolo semnul mâinii, amintindu-şi să adauge şi liniile de forţă ce emanau din degetul mijlociu. Se gândi să pună şi Însemnele Morţii, dar nu venise vremea lor.

În punga din piele de picior de lebădă, opalul de foc pulsa pe sternul ei, cu focul lui rece. Să-l arunce în mare ar fi o laşitate. Cine ştie ce rău ar fi putut să stârnească acolo. Iar în jur nu exista nici pământ, nici piatră, în care să-l îngroape.

Un gâgâit de gâşte izbucni deasupra capului ei. Băgându-şi braţele în mâneci, îşi scoase arcul din teaca din piele de focă.

Prea târziu. Erau deja prea departe pentru a le ajunge.

– Proasto! se dojeni singură. Ar fi trebuit să fii pregătită! Întotdeauna trebuie să fii gata!

Se aşează şi aşteptă altă pradă. Privi până ce o durură ochii. În sfârşit, capul începu să i se plece.

Demonul era atât de aproape, încât putea să-i simtă mirosul. Îşi scosese limba pentru a-i gusta respiraţia. Căutătura lui cruntă o trase în jos, în flăcările negre şi clocotitoare…

Cu un ţipăt se smuci, trezindu-se.

– Pleacă de lângă mine! strigă ea.

Un stol de pescăruşi se ridică de pe muntele de gheaţă de alături. Ea bâjbâi după arc, dar pescăruşii dispărură.

Undeva în spatele ei, demonul chicoti.

„Vor mai fi şi alţi pescăruşi, îşi spuse ea. Trebuie să fie şi alţi pescăruşi!“

Dar nu mai apăru nici unul.

Mâna i se încleştă pe punga cu leacuri. Înăuntru, cuibărită în micul culcuş din ierburi, se afla pietricica pe care, vara trecută, Torak desenase însemnele clanului său; se întreba dacă el ştia că a păstrat-o. Iată şi fluierul din os de cocoş-de-munte, cu care putea să-l cheme pe lup. Tânjea să o facă. Chiar şi dacă ar fi auzit, nu putea să înoate atât de departe, până la ea. N-ar face decât să-l pună în primejdie.

Gândurile îi zburară spre toamna trecută, când Torak a încercat să o înveţe să urle, în caz că ar pierde vreodată fluierul. Nu fusese în stare să-şi menţină faţa serioasă şi el renunţase; iar când ea încercă să-l cheme înapoi cu un urlet, scosese un sunet atât de ciudat, încât el râsese până îi dăduseră lacrimile.

Încercă şi acum un urlet şovăitor. Nu era suficient de tare pentru a-l chema pe lup, dar o făcu să se simtă puţin mai bine.

Dacă apăreau şi alţi pescăruşi, trebuia să fie pregătită. Controlă penele celei mai bune săgeţi din cremene, apoi scoase toate tendoanele din punga de cusut, le legă unele de altele, apoi de coada săgeţii. După aceea îşi unse arcul şi coarda, frecându-le cu carnea de focă, rezistând tentaţiei de a o înfuleca. În timp ce lucra, parcă vedea mâinile aspre ale lui

Fin-Kedinn aşezate peste ale ei. Făcuse arcul special pentru ea, astfel că acesta conţinea acum nu doar rezistenţa lemnului de tisă din care era făcut, ci şi ceva din puterea lui. Nu o va trăda!

Cu săgeata fixată în arc, îşi ridică apărătoarea de pe ochi şi se aşează, în aşteptare.

În spatele ei, demonul zgâria gheaţa pentru a-i distrage atenţia. Îşi strânse buzele. Lasă-l să încerce! Fin-Kedinn o învăţase să se concentreze. Când vâna, nimic nu trebuia să o distragă; ca şi în cazul lui Torak când citea urmele.

În depărtare auzi strigătele ciudate, ca un nechezat, ale cufundarilor. Veneau spre ea.

Îndoiala îi cuprinse mintea. „Sunt prea departe, sfoara nu e suficient de lungă. Mâinile îţi sunt îngheţate, nu poţi trage bine…“ Îl ignoră pe demon şi se concentră asupra prăzii.

Zburau la mică înălţime, aşa cum fac cufundarii, bătând aerul cu aripile lor negre şi butucănoase. Renn alese unul şi-şi aţinti ochii asupra lui, aşteptând o rafală de vânt.

Săgeata zbură drept şi cufundarul căzu plescăind în mare. Cu un strigăt de triumf, Renn trase de sfoară.

Totuşi, lovitura ei nu atinsese decât coada şi pasărea se zbătea. Murmurând mulţumiri şi aprecieri, îşi strecură mâna sub aripă şi-i apucă inima între degete, pentru a o face să se oprească. Apoi tăie aripile şi aruncă una Mării-Mamă şi una vântului, pentru a le mulţumi că încă n-au ucis-o. Capul îl aruncă până la capătul banchizei, pentru

paznicul clanului şi apoi mulţumi arcului ei ungându-l cu puţină grăsime.

Despică burta, scoase inima caldă, purpurie, şi o băgă în gură. Avea gust uleios şi era minunată. Puterea cufundarului deveni propria ei putere.

Jumuli carcasa, păstrând penele pentru a-şi împodobi săgeţile, apoi o agăţă la cingătoare. Demonul zburase. Scuipă o fărâmă din cufundar şi schiţă o grimasă. Desigur, demonul o prefera flămândă şi disperată, şi nu sătulă şi sfidătoare.

Un corb coborî în picaj şi înhăţă capul cufundarului, apoi zbură mai departe. Renn simţi un val de mândrie. Corbii sunt printre puţinele păsări suficient de rezistente pentru a ierna în Nordul Îndepărtat. Era mândră să fie descendenta lor, membră a clanului lor.

Scoţându-şi gluga, îşi frecă părul cu zăpadă, pentru a înlătura ultimele urme ale vopselii negre a lui Tanugeak. Era din nou ea însăşi: Renn din Clanul Corbului.

M

Încercase atât de mult să localizeze coasta, încât aproape îi scăpă din vedere.

La un moment dat, banchiza plutitoare se răsuci încet şi apoi se auzi un scârţâit ce aproape că o aruncă în mare, după care se înţepeni, oprindu-se.

Din nou pe picioarele ei, văzu că se uitase tot timpul într-o direcţie greşită. Banchiza plutitoare se lovise de un talmeş-balmeş de blocuri de gheaţă.

Apoi ceaţa se ridică şi râul de gheaţă se ivi lângă ea, dominând-o.

Banchiza înţepenise pe malul nordic. În faţa ei se desfăşura întinderea strălucitoare a gheţii de la ţărm şi, după aceasta, un grup de dealuri umbroase, având creste zimţate, ce se ghemuiau sub falezele uriaşe şi albastre ale râului de gheaţă.

Dacă ar fi putut să traverseze gheaţa, dacă ar fi putut să ajungă la gheaţa aceea de pe ţărm...

Şi apoi? Râul de gheaţă putea să se mişte numai puţin şi falezele vor cădea peste ea şi o vor strivi ca pe un gândac.

Se va gândi la asta mai târziu. Acum trebuia să ajungă la mal.

Punându-şi pe umăr arcul, se căţără de pe banchiza plutitoare pe sloiul de alături. Acesta se răsuci alarmant şi trebui să sară pe următorul, apoi pe următorul, rămânând tot timpul pe gheaţa albă, dar fără să se oprească, aşa cum o învăţase Inuktiluk. Gheaţa de banchiză era plină de crăpături: un singur pas greşit, şi s-ar trezi în mare. Era leoarcă atunci când reuşi să ajungă pe ceea ce simţea că e gheaţa de pe sol.

Apoi nu mai era prea sigură, era prea năucită pentru a simţi vreo ameliorare. Era greu să rămâi nemişcat, se clătina în ritmul mării.

Spre sud, din profunzimile râului de gheaţă, se auzeau bubuituri. Gemete sinistre, scrâşnitoare. Rămase în picioare.

Vântul şuiera pe suprafaţa gheţii. Frigul era atât de intens, încât i se lipeau pleoapele. Îşi duse mâna

la penele creaturii clanului său. Locul acesta nu era bun deloc. Frigul era mortal. Dealurile crestate de la poalele falezelor erau atât de cufundate în întuneric, încât păreau aproape negre.

Tresărind, pricepu că nu umbra era cea care le făcea să fie negre, nu putea să fie asta!

Falezele erau îndreptate spre vest şi soarele ce apunea îşi trimitea razele direct asupra lor. Dealurile acelea erau ele însele negre. Iar în mijlocul lor se căsca o prăpastie. O prăpastie de gheaţă neagră.

Se simţea ciudat de atrasă spre ea.

Poticnindu-se pe gheaţa de la sol, îşi croi drum spre dealurile negre. Cu cât se apropia, gheaţa de sub încălţămintea ei devenea şi mai neagră: gheaţă fragilă şi neagră care trosnea la fiecare pas.

Se opri şi luă în mână o bucată, apoi o sparse. Se topi, nelăsând în urmă nimic altceva decât pete. Îşi privi palma. Petele erau negre... Nu erau gheaţă, ci stâncă. Piatra unui munte îngropat, măcinată fin de forţa râului de gheaţă.

Mâna îi căzu de-a lungul trupului şi apa îi picură trist de pe mănuşă. Acum înţelegea de ce marea o adusese aici, spre pântecele întunecat al râului de gheaţă. Va face imposibilul! Va găsi o cale să îngroape opalul de foc în piatra aceasta.

Dar singura viaţă care putea să-l însoţească era a ei.

35

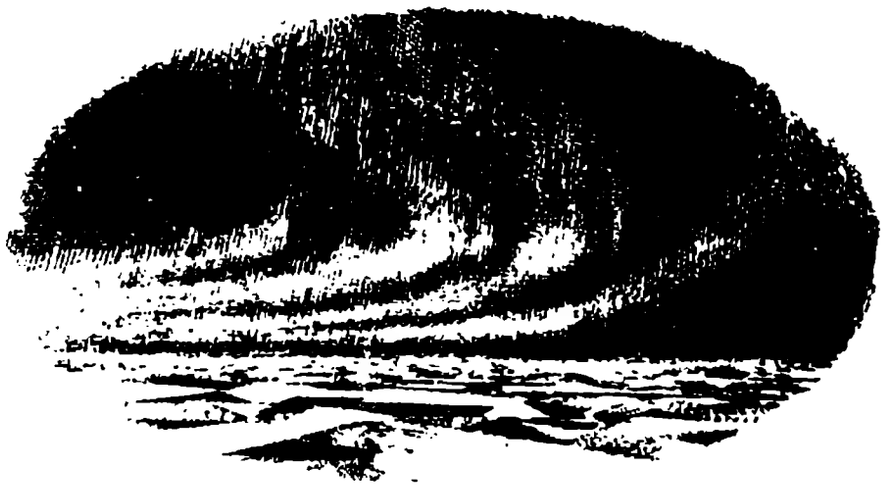

Sub mâna lui înmănuşată, Torak îl simţea pe lup înaintând neobosit.

Spera cu disperare că urma pe care o adulmecase era a lui Renn, dar nu era sigur. Limba lupilor nu era rostită, ei se exprimau prin gesturi: o ocheadă, o mişcare a capului, o ciulire a urechilor. Nevăzând, îi venea mult mai greu să-şi dea seama ce spunea lupul. Şi, deşi vederea îi revenea treptat, lupul era doar o umbră cenuşie în ceaţă.

Vântul era şi el neobosit, gemându-i în urechi şi smucind de hanorac. Sus, voci subţiri ajungeau până la el, abia auzite. Demoni? Spioni ai Devoratorilor-de-Suflete? Sau Renn strigând după ajutor?

Lupul se opri atât de brusc, încât Torak căzu peste el. Simţi tensiunea din umerii lui; cât de mult îşi aplecase capul, în timp ce adulmeca gheaţa. Inima îi sări din piept. O nouă crevasă provocată de maree. Traversaseră deja trei şi nu fusese deloc uşor.

Fără un semn, lupul scăpă din strânsoarea lui Torak şi sări. Torak auzi zgomotul labelor ce aterizau pe zăpadă, apoi un lătrat încurajator. Vino!

Torak dezlegă sacii de dormit şi luă coastele focii şi le aruncă spre umbra lupului. Fu încântat să audă o bufnitură, nu un clipocit.

Acum venea partea cea mai grea. Nu putea să-şi dea seama cum era crăpătura, putea să aibă lăţimea unei palme sau a câtorva paşi. Era prea riscant să îngenuncheze şi să-i pipăie marginile cu mănuşile; greutatea lui ar fi putut să le sfărâme. Trebuia pur şi simplu să sară şi să aibă încredere că lupul – care putea să facă uşor o săritură lungă de trei paşi – şi-a adus aminte că fratele lui de haită nu poate.

Încă un lătrat şi un scheunat nerăbdător. Vino!

Torak trase adânc aer în piept şi sări.

Aterizează pe gheaţă solidă, clătinându-se îngrozitor. Lupul era acolo, pentru a-l sprijini. Îşi adună echipamentul, apoi îşi puse mâna pe ceafa lupului şi plecară mai departe.

Pe la mijlocul după-amiezii, în ciuda ghionturilor nerăbdătoare ale lupului, trebui să se odihnească. În timp ce lupul alerga neliniştit în cerc, el se ghemui pe gheaţă şi tăie nişte carne de pe coastele focii. Vederea i se îmbunătăţea treptat, aşa că acum putea să vadă carnea. Putea să deosebească o pată roşie, faţă de pata roz a gheţii. Îşi căută apărătoarea ochi-de-bufniţă şi şi-o puse pe ochi.

Spre surpriza lui, lupul scoase un mormăit surd.

Poate că nu-i plac apărătorile pentru ochi.

– Ce nu e bine? mormăi la rândul lui Torak, prea obosit pentru a vorbi în graiul lupilor.

Încă un mormăit: nu era ostil, doar neliniştit. Poate că nu era vorba de apărătoare. Poate că nu-i plăcea că Torak luase carnea cu el: o mare ispită pentru orice urs-polar, chiar de la o depărtare de două zile de mers. Dar n-a avut de ales. Spre deosebire de lup, nu putea să devoreze jumătate din focă şi apoi să stea flămând zile întregi.

Un ghiont nerăbdător cu botul. Hai!

Torak suspină şi se ridică greoi în picioare.

Ziua era pe sfârşite şi simţea frigul înteţindu-se pe măsură ce soarele cobora. Deodată, nu mai putu să facă nici un pas. Găsi o ridicătură de zăpadă şi-şi încropi un adăpost rudimentar, căptuşindu-l cu unul dintre sacii de dormit, după care se băgă târându-se în celălalt.

Lupul se ghemui şi el înăuntru, rămânând lângă el: căldură puternică şi minunată. Pentru prima oară de zile întregi, Torak se simţi în siguranţă. Cu lupul alături, nici un demon, Devorator-de-Suflete sau urs-polar nu se puteau apropia. Adormi sub gâdilăturile, ca nişte aripi de fluture, ale mustăţilor lupului pe faţa lui.

Se trezi în bezna nopţii. Lupul nu era nicăieri.

Era sigur că nu dormise prea mult şi când se strecură afară văzu cerul negru şi nesfârşit sclipind de stele.

Vedea! Orbirea zăpezii dispăruse!

Îşi ridică faţa spre înalt sorbind lumina stelelor.

În timp ce le privea, o suliţă uriaşă de lumină verde străbătu cerul. Apoi o ploaie de săgeţi se prăvăli şi, deodată, razele de lumină verde se ondulară prin întuneric: licărind, dizolvându-se, reapărând în linişte.

Torak zâmbi. În sfârşit, Primul Arbore! Apăruse din întunericul Începuturilor, dând viaţă tuturor lucrurilor: râu şi stâncă, vânător şi pradă. Adesea, în profunzimea iernii revenea pentru a lumina inimile şi a reda curajul. Torak se gândi la Pa şi se întrebă dacă îşi terminase Călătoria Morţii şi-şi găsise calea în siguranţă până la crengile ce-i aparţineau. Poate chiar acum privea în jos la el.

În depărtare, o Bufniţă-Vultur ţipă.

Pielea lui Torak se înfioră.

Apoi, mult mai aproape, ceva alunecă pe gheaţă.

Ghemuindu-se, scoase cuţitul.

– Aruncă-l, rosti Thiazzi.

4

– Unde e opalul de foc?

– Nu e la mine.

O lovitură peste cap îl trimise zburând pe zăpadă. Când aterizâ, pieptul i se lovi de o muchie a gheţii, cu o forţă ca de uragan.

– Unde e? zbieră Magul Stejar, smulgându-l de jos pentru a-l ridica în picioare.

– Nu-l am!

Pumnul uriaş se trase iar înapoi pentru a izbi, dar Nef se clătină spre el şi-l apucă de braţ.

– Avem nevoie de el viu sau nu vom mai găsi niciodată opalul de foc!

– Îl scot eu din el! răcni Magul Stejar.

– Thiazzi! strigă Seshru. Nu-ţi cunoşti propria putere! Îl ucizi!

Magul Stejar mârâi la ea, dar lăsă pumnul în jos şi îi dădu drumul lui Torak.

Acesta căzu pe gheaţă gâfâind, încercând să înţeleagă ce s-a întâmplat. Lupul dispăruse în mod inexplicabil, înseamnă că s-au furişat până la el, protejaţi de întunericul nopţii. Câţiva paşi mai departe, văzu două caiace zăcând pe gheaţă, cu părţile exterioare căptuşite cu piele de focă. Nu putea s-o vadă pe Eostra; la zece paşi depărtare, o Bufniţă-Vultur stătea cocoţată pe un colţ de gheaţă, fixându-l cu ochii ei portocalii şi feroce.

În timp ce privea formele întunecate ale celor trei Devoratori de Suflete, simţi răceala dintre ei: undele tensiunii se întretăiau ca o pânză de păianjen.

„Desigur", gândi el. „N-au reuşit să termine sacrificiile, aşa că nu sunt pe deplin protejaţi în faţa demonilor." Se întrebă dacă aceasta ar putea să-i folosească la ceva.

– Scotociţi-l, zise Magul Viperă. Trebuie să fie pe undeva.

Thiazzi şi Nef apucară hanoracul lui Torak şi i-l traseră peste cap, apoi îi smulseră pieptarul şi restul

veşmintelor, până ce rămase gol, tremurând pe gheaţă.

Magul Stejar simţea o plăcere răutăcioasă percheziţionându-l cât mai încet posibil: scuturând mănuşile şi încălţămintea, rupând cuţitul de zăpadă în două, golind cornetul de leacuri, astfel încât preţiosul sânge al pământului fu luat de vânt.

– Nu e aici, comentă surprinsă Nef.

– L-a ascuns, zise Seshru.

Apropiindu-se, cercetă faţa lui Torak şi limba ei ascuţită se mişcă pentru a-şi umezi buzele.

– Acesta e tatuajul Clanului Lupului. „Lupul trăieşte!“ Cine eşti tu?

– Ţi-i-i-am spus, îngăimă el. N-am opalul de foc!

Nef se aplecă asupra cuţitului lui Pa.

– Îmbracă-te, îi spuse apoi lui Torak, fără să-l privească.

Cu degete neîndemânatice din cauza gerului, îşi puse îmbrăcămintea pe el, după care se târî de-a buşilea după ceea ce-i mai rămăsese din echipament. Punga cu iască fusese golită şi cornetul de leacuri al mamei lui îşi pierduse dopul; într-un colţ al pungii lui cu leacuri, găsi bucata din rădăcina neagră a Devoratorilor-de-Suflete. O strecură în mănuşă şi închise pumnul strâns. Nu ştia de ce, dar simţea că s-ar putea să aibă nevoie de ea.

Tocmai la timp! Thiazzi îi apucă mâinile şi i le legă la spate cu o bucată de sfoară din piele crudă. Legătura fu strânsă cu multă cruzime şi Torak ţipă.

Magul Stejar râse. Nef tresări, dar nu făcu nici o mişcare pentru a-l opri.

Torak observă că mâna stângă a lui Thiazzi era bandajată cu un strat gros de piele de ţap, pătată de sânge, şi că îi lipseau două degete. „Bravo", gândi el satisfăcut. „Cel puţin, lupul s-a răzbunat."

– De unde ai luat asta? întrebă Nef cu voce schimbată.

Stătea foarte liniştită, privind cuţitul din mâna ei. Cuţitul lui Pa.

Torak ridică bărbia.

– A fost al tatălui meu, rosti el mândru.

Peste Devoratorii-de-Suflete se aşternu liniştea. Bufniţa-Vultur îşi roti capul privindu-l fix.

– Al tatălui tău, rosti Nef înspăimântată. Era Magul Lup?

– Da, răspunse Torak. Omul care ţi-a salvat viaţa.

– Omul care ne-a trădat! scuipă Thiazzi.

Torak îi aruncă o privire plină de ură.

– Omul care a descoperit cine sunteţi voi! Omul pe care l-aţi ucis!

– Fiul lui, şopti Nef.

Încruntă din sprâncene.

– Cum te cheamă?

– Torak.

– Torak, repetă Magul Liliac.

Ochii ei îi căutau pe ai lui şi Torak putu să-şi dea seama că pentru prima oară vedea în el nu

„băiatul“, cel de al nouălea vânător pentru sacrificiu, ci pe Torak, fiul Magului Lup.

– Lupul trăieşte, rosti Magul Viperă din nou.

Buzele i se curbară în zâmbetul ei strâmb.

– Deci asta înseamnă. Ce dezamăgire!

Magul Stejar ajunsese la limita răbdării. Împingând-o pe Seshru deoparte, îl apucă pe Torak de păr şi îi dădu capul pe spate presându-i o lamă pe gât.

– Spune-ne unde ai ascuns opalul de foc sau îţi tai gâtul!

Torak privi în ochii lui verzi şi văzu că era hotărât s-o facă. Gândi repede.

– Fata îl are, gâfâi el. Spiritul Călător.

ЧЬ

– Care fată? râse batjocoritor Thiazzi.

– Un Spirit Călător? rosti Nef răguşit.

Torak îi aruncă o privire lui Seshru.

– Ea ştie, zise el. Ea a ştiut şi nu v-a spus!

Thiazzi şi Nef se uitară la Magul Viperă.

– Ai ştiut? rosti Thiazzi acuzator dându-i drumul lui Torak atât de brusc, încât acesta căzu în genunchi.

– Inventează, zise Seshru. Nu vedeţi? Încearcă să ne aţâţe unul împotriva celuilalt.

– Spun adevărul! strigă Torak.

Apoi spuse către Nef şi Thiazzi:

– Ştiţi doar că e şi o fată cu mine, i-aţi văzut urmele!

I le văzuseră. Se putea citi pe feţele lor.

Nef se întoarse spre Seshru.

– S-a întâmplat în grotă, atunci când ai simţit suflete. Dar nu ne-ai spus ce anume.

– A ştiut, zise Torak. A simţit Spiritul Călător, a simţit sufletele umblând libere de la un trup la altul.

În mintea lui, se formulase un plan. Un plan disperat şi mortal, care îl va pune în pericol atât pe el, cât şi pe Renn. Dar nu putea să se gândească la nimic altceva.

Zise cu glas tare:

– Fata e Spirit Călător. Ea are opalul de foc.

– Du-ne la ea, porunci Nef.

– E o capcană! strigă Seshru. Încearcă să ne înşele!

– Ce poate să ne facă? mormăi Thiazzi.

– Dacă mă lăsaţi în viaţă, zise Torak, vă duc la opalul de foc. Jur pe cele trei suflete ale mele.

În linişte, Seshru se îndreptă spre el şi îşi apropie chipul de faţa lui cât putu de mult. Respiraţia ei îi arse pielea. Se simţea înecându-se în privirea ei nemaiîntâlnită.

Încet, ea îşi scoase mănuşa şi ridică mâna.

El tresări.

Buzele perfecte se curbară într-un zâmbet. Degetele ei îngheţate şterseră semnul mâinii de pe fruntea lui.

– Nu mai ai nevoie de asta, murmură ea.

Degetul arătător îi mângâie obrazul: blând, dar făcându-l să simtă ascuţişul unghiei.

– Tatăl tău a încercat să ne înşele, şopti ea, dar noi l-am ucis.

Se aplecă mai aproape şi îi şuşoti în ureche:

– Dacă mă înşeli, voi face în aşa fel ca niciodată să nu mai scapi de mine.

Torak înghiţi în sec.

– Vă voi duce la opalul de foc. Jur.

Nef îşi înfipse cuţitul lui Pa în centură şi-l privi pe Torak cu o expresie ciudată, indescifrabilă:

– Cum?

– Lupul, răspunse Torak arătând cu capul spre urmele de labe ce se îndreptau peste gheaţă, spre sud. Trebuie să ne luăm după urmele lupului.

36

Lupul se simţea de parcă ar fi fost tăiat în bucăţi.

Trebuia să o găsească pe sora de haită! Trebuia să-l salveze de cei răi pe Marele Făr-de-Coadă! Şi trebuia să-i alunge pe demoni înapoi sub pământ! Dar nu putea s-o facă singur, avea nevoie de ajutor. Nu putea să se gândească decât la o singură cale, dar era periculoasă: cel mai periculos lucru pe care-l poate încerca un lup singuratic. Dar trebuia să încerce.

Alergă în salturi mai departe şi mai departe prin Întunericul sclipitor. În Înalt, Ochiul-Fierbinte-şi-Strălucitor se ascunsese, dar nenumăraţii lui pui îşi revărsau lumina pe pământ.

În timp ce alerga, se gândi la Marele Făr-de-Coadă şi simţi cum îl încolţeşte o nouă grijă. Oare fratele lui de haită a înţeles de ce a plecat? Va aştepta întoarcerea lui sau îşi va căuta drumul dibuind şi va cădea pradă Apei Mari?

Era prea îngrozitor să se gândească la asta, aşa că încercă să se piardă în zgomotele şi mirosurile aduse de vânt. Zgârieturile tainice ale găinuşei albe de munte cuibărindu-se cât mai adânc în vizuina ei. Mormăielile Marelui Frig Alb venit de sus. Mirosul ascuţit şi familiar al surorii de haită.

Lupul îşi continuă goana urmărindu-i mirosul. Ştia că trebuie să o găsească, *înainte* de a pleca să caute ajutor împotriva demonilor, deşi nu ştia de ce; simţea aceasta în blana lui, cu acea siguranţă ce apărea uneori la el.

Alergă în susul unei coline lungi şi scânteietoare şi se opri în vârf. Acolo, jos. Dormea acolo, în întuneric!

Un miros nou îi asaltă nasul, încreţindu-i pielea şi făcându-i ghearele să se încovoaie. Demoni! Nevoia arzătoare de a-i vâna îi străbătu membrele. Nu încă. Şi nu singur.

Răsucindu-se pe o labă, coborî în goană colina, pe acelaşi drum pe care venise, apoi plecă după ajutor.

Întunericul era din ce în ce mai dens, dar alerga zburând neobosit peste răceala-moale-strălucitoare. Ajunse astfel la un teren sfărâmicios, unde sălciile pitice îşi foşneau frunzele uscate în vânt. Încetini pasul.

Marcajele olfactive ale lupului dominant erau proaspete, puternice şi accentuate. Aceasta îi confirmă faptul că lupii străini prinseseră de curând un vânat şi haita nu era departe.

Se ţinu după marcaje, ceea ce le va dovedi lupilor străini că a intrat pe teritoriul lor intenţionat şi

că se afla aici cu bună ştiinţă. Spera să-i facă mai degrabă curioşi decât furioşi, dar nu era sigur. Nu ştia ce fel de lupi erau sau, mai important, ce fel de lup era conducătorul lor. Lupii îşi păzeau cu ferocitate teritoriul, permiţând arareori unui lup singuratic să-l încalce; haita permitea şi mai rar unui străin să alerge alături de ea, aşa cum alergase lupul cu haita de pe Munte şi Marele Făr-de-Coadă cu haita celor făr-de-coadă care miroseau a corbi.

Marcajele deveneau din ce în ce mai puternice şi mai apropiate. Nu va mai dura mult.

Şi n-a durat.

Lupii albi veneau alergând printre sălcii, cu o viteză ce-l surprinse chiar şi pe el. Era o haită mare şi, la fel ca lupii din Codru, alergau în şir indian în urma lupului dominant; dar erau puţin mai scunzi decât lupii Codrului şi mai îndesaţi. Lupul îşi spuse că păreau foarte, foarte puternici.

Rămase complet nemişcat, aşteptându-i să se apropie. Inima i se zbătea în piept, dar îşi ţinea capul şi coada sus. Nu trebuia să le arate că e speriat.

Şi ei continuau să se apropie peste răcealamoale-strălucitoare.

Masculul dominant îşi aruncă privirea peste umăr şi haita se răspândi, formând un cerc în jurul lupului.

Se opriră tăcuţi. Erau înfierbântaţi şi respiraţia li se ridica în văzduh ca o ceaţă. Ochii licăreau argintii.

Lupul îşi potoli propria respiraţie, pentru a părea cât mai calm.

Mândru, lupul dominant se îndreptă spre el. Urechile îi erau ciulite, avea coada ridicată şi blana complet înfoiată.

Lupul îşi lăsă doar puţin urechile în jos. Blana era înfoiată, dar nu aşa de mult ca a conducătorului, iar coada îi era lăsată uşor în jos. Prea sus, ar fi însemnat lipsă de respect; prea jos, ar fi părut slăbiciune.

Cu asprime, lupul dominant privi dincolo de el: era prea mândru pentru a-i întâlni ochii.

Lupul întoarse puţin capul într-o parte şi-şi alunecă privirea alături şi în jos.

Lupul dominant se apropie, până când rămase la o distanţă de o labă de botul lupului.

De-abia îndrăznind să respire, lupul nu se mişcă. Văzu cicatricele de pe botul conducătorului şi marginile unei urechi zdrenţuite. Acesta era un lup ce purtase multe bătălii şi le câştigase.

Masculul dominant mai făcu un pas şi îl mirosi pe lup sub coadă, apoi adulmecă pansamentul de scoarţă din vârful ei. Se retrase brusc, mişcându-şi urechile nedumerit. Apoi îşi apropie botul de al lupului. Aproape, însă fără să-l atingă, inhalându-i doar mirosul.

Lupul, la rândul lui, inspiră profund, testând mirosul puternic şi dulce al conducătorului, în timp ce în jurul lor lupii albi aşteptau în linişte.

Lupul dominant ridică o labă din faţă şi-l atinse pe lup pe umăr.

Acesta se încordă.

Următoarea clipă va fi hotărâtoare. Ori îl vor ajuta, ori îl vor sfâşia în bucăţi.

37

După o noapte groaznică, într-un adăpost improvizat săpat în zăpadă, Renn aştepta sosirea zorilor. Ultima ei dimineaţă, continua ea să-şi spună în minte, pentru a se obişnui cu adevărul.

Ştia că ar fi trebuit să aibă curajul să termine treaba aseară, dar n-a făcut-o. Simţise nevoia să mai vadă o dată soarele, pentru ultima oară.

Noaptea a fost liniştită. Nimic, doar vântul neobosit şi câte un huruit întâmplător, când râul de gheaţă se răsucea în somn. Stelele nu fuseseră niciodată atât de îndepărtate şi de reci. Ar fi vrut să audă glasuri. De oameni, de vulpi, de orice. „Foamea de voci“ spun clanurile din nord: atunci când eşti singur pe gheaţă şi ai nevoie de glasuri, mai mult decât de căldură sau de carne; pentru că nu vrei să mori singur.

Nu era corect. De ce trebuia să se îngroape în gheaţă odată cu demonii? Voia să-i mai vadă pe Torak, pe Fin-Kedinn, pe lup!

– Nu contează ce vrei tu, rosti cu glas tare. Asta trebuie să faci! Vocea îi suna spartă şi bătrânicioasă, ca a lui Saeunn.

Deasupra râului de gheaţă apăru o despicătură stacojie: o rană pe cer.

Privi stacojiul transformându-se în portocaliu, apoi în galben aprins. „Nu mai ai nici o scuză!" Sări în picioare. Însemnele Morţii se întăriseră pe pielea ei. Opalul de foc îi atârna greu pe piept. Punându-şi pe umăr credinciosul ei arc, se îndreptă spre faleze.

Începuse să ningă. Fulgi albi împestriţau gheaţa neagră, o inversare sinistră faţă de cum trebuiau să fie, de fapt, lucrurile. Gheaţa era plină de creste. Trebuia să lupte să-şi croiască drum peste marginile ce se înălţau dominatoare şi peste crăpăturile fără fund. O alunecare, şi ar fi fost înghiţită, fără speranţa de a mai ieşi. Trebuia să meargă mai departe, până la prăpastia neagră de sub faleze. Acolo va scoate opalul de foc şi va chema demonii. Acolo era locul unde ea îi va conduce în hău, în întuneric.

Un geamăt asurzitor, şi la sud, o bucată din faleză se desprinse. Nori furioşi de gheaţă îi explodară în faţă. Nimic nu putea rezista forţei râului de gheaţă. Nici chiar demonii.

Îşi scutură hanoracul şi-şi continuă drumul.

Era amiază când ajunse aproape de întunericul de sub faleze. Se aşeză pe margine, în zăpada

adunată de vânt, privind în jos la despicătura din pântecele râului de gheaţă.

„Acolo“, gândi ea. „Acolo va fi îngropat pentru totdeauna.“

41

Torak mersese toată noaptea, urmărind amprentele lupului la lumina torţei Devoratorilor-de-Suflete. În spatele lui, Nef şi Thiazzi îşi târau picioarele, ţinând caiacele pe umăr; Seshru mergea în faţă, având într-o mână torţa şi, în cealaltă, funia ce îi lega lui mâinile. Uneori simţise şi prezenţa sinistră a Eostrei, deşi nu o văzuse niciodată; când îşi arunca privirea în sus, zărea o umbră sub formă de Bufniţă-Vultur zburând spre stele.

Îl durea pieptul, abia îşi mai târa picioarele. Se forţă să meargă. Nimic nu mai conta, decât s-o găsească pe Renn. Strângând din dinţi împotriva durerii, îşi răsuci încheieturile mâinilor, pentru ca sfoara din piele crudă să-i muşte din carne. Trebuia să lase în urmă o dâră de sânge. Aceasta era o parte a planului.

Sosiră zorile. În lumina cenuşie, terenul era denivelat şi ameninţător. Simţi că erau urmăriţi. Ori lupul se întorsese, ori planul lui acţiona, dar mult prea devreme.

Seshru smuci de frânghie, trăgându-l mai departe.

Prefăcându-se că s-a împiedicat, Torak căzu în genunchi, frecându-şi încheieturile însângerate în zăpadă.

– Sus! îl repezi Seshru dându-i o lovitură ce-l făcu să țipe.

– Auzi cum scheaună, rânji disprețuitor Thiazzi. La fel ca lupul ăla când i-am strivit coada sub picior. Scheaună ca un pui.

„Ai să plătești pentru asta", gândi Torak, în timp ce se ridica în picioare. „Nu știu cum, dar vei plăti."

Se apropia amiaza. Începuse să ningă. Prin albul mișcător, Torak zări un deluşor lung şi puțin înalt. În spatele lui auzi bubuitul râului de gheață; departe spre sud, abia auzite, urlete de lupi.

Seshru ajunsese în vârful dealului. Fața ei era inexpresivă, ca o mască având două fante în dreptul ochilor. Scoase limba neagră pentru a gusta aerul. Zâmbi.

– Vin demonii!

Nef dădu drumul caiacului din mâini şi merse clătinat în susul colinei. Când îşi scoase apărătoarea, Torak fu şocat să vadă cât de mult îmbătrânise într-o singură noapte.

– Acolo, zise Magul Liliac. E acolo jos, în umbra falezelor.

41

Renn se oprise la douăzeci de paşi depărtare de prăpastie, la adăpostul unei muchii negre a gheții.

Scoțându-şi mâinile din mănuşi, luă din hanorac punga din picior de lebădă. Degetele îi tremurau atât de violent, încât avu nevoie de nenumărate încercări pentru a desface gura pungii, dar până la

urmă reuşi şi opalul de foc i se rostogoli în palmă. Era mat şi lipsit de viaţă; era ciudat că-l simţea mai greu decât atunci când îl purtase în pungă şi era atât de rece, că îi ardea pielea.

„Acum nu te mai poţi opri", gândi ea. „Chiar dacă ai vrea."

Ninsoarea deasă cădea îngheţându-i palma, dar opalul de foc rămânea neatins.

În adâncurile stâncii, licări o scânteie stacojie. Scânteia se transformă în flacără. Pură. Dreaptă. Minunată...

Strângând ochii, Renn făcu în jurul ei o groapă, cu ajutorul degetelor. Când privi din nou lumina stacojie, aceasta strălucea străbătându-i carnea.

Zăpada se învolbura în faţa ochilor săi. Sub încălţări, gheaţa neagră se cutremură. Ridică mâna şi ţinu opalul de foc cât mai sus.

Râul de gheaţă rămase tăcut. Vântul căzu până ajunse o şoaptă. Aştepta şi el să vadă ce se va întâmpla.

La început a fost doar un freamăt îndepărtat, adus de vânt: un murmur de foame şi de ură. Apoi, aceasta se intensifică, până ajunse o larmă răguşită ce-i străpunse creierul şi-i izbi spiritul. Veneau demonii!

O săgeată sfărâmă zăpada la doar o palmă de capul ei.

– Nu mişca! strigă o voce de bărbat.

Torak o recunoscu cu greu pe Renn.

Părul roşu flutura ca o flacără pe zăpadă, iar faţa albă era gravă şi frumoasă, în timp ce ridica opalul de foc. Nu mai semăna cu prietena lui, arăta ca Spiritul Pământului, iarna: o femeie cu ramuri golaşe de salcie roşie în loc de păr, care umbla singură prin zăpadă, stârnind spaima în toţi cei care o întâlneau.

– Nu mişca! zbieră din nou Magul Stejar.

– Altfel tragem! o avertiză Magul Liliac.

– Nu poţi să scapi! ţipă şi Magul Viperă, punând o altă săgeată în arc.

– Înapoi! strigă Renn şi făcu încă un pas spre marginea prăpastiei ce se afla acum la zece paşi în spatele ei. În jurul meu e plin de crăpături. Dacă trageţi, îl veţi pierde pentru totdeauna!

Devoratorii-de-Suflete înţepeniră. Se afla la treizeci de paşi de ei, la o distanţă la care putea fi ajunsă de săgeţi; dar riscul era prea mare.

Disperat, Torak trase de sfoara cu care îi erau legate mâinile la spate, dar nu se putu elibera de ţăruş; Thiazzi înfipsese priponul adânc în gheaţă.

Gândind rapid, îşi scoase mâinile din mănuşi, deschise pumnul şi lăsă rădăcina neagră să cadă pe gheaţă, apoi se răsuci pentru a o ajunge cu dinţii. Se rugă să nu fi amânat prea mult, trebuia să dea o şansă planului lui şi...

O umbră zbură pe deasupra capului său.

– Renn! strigă el. Sus!

Dar ea o văzuse. Când Bufniţa-Vultur se năpusti asupra ei cu ghearele întinse, cuţitul ei o izbi cu putere şi o trimise spre cer ţipând.

– Înapoi! îi avertiză aspru pe Devoratorii-de-Suflete. Nu mă puteţi opri!

– Renn, nu face asta! ţipă Torak. Nu sări!

Păru că-l vede pentru prima oară. Faţa ei se crispă şi deveni din nou Renn cea cunoscută.

– Torak! Nu pot...

Ochii i se măriră de spaimă uitându-se la ceva din spatele lui, iar când el se întoarse, văzu prin vârtejurile albe un val negru înaintând peste gheaţă, ca umbra unui nor.

Demonii!

Pentru o clipă nu putu decât să privească această beznă înaintând spre el. Apoi se aplecă, luă rădăcina în gură şi o mestecă înecându-se, dar silindu-se să înghită.

– Renn! strigă el. Nu sări!

41

– Nu sări! ţipă din nou Torak şi Renn ezită.

Prin ninsoare, îl văzu îngenunchind pe gheaţa neagră: legat de un ţăruş, cu gluga trasă de pe faţa plină de zgârieturi. Devoratorii-de-Suflete se aflau de ambele părţi, deci nu avea nici o şansă, şi totuşi, pentru o clipă, speranţa o făcu să şovăie. Părea atât de sigur pe el!

Valul demonilor se apropia tot mai mult, iar Devoratorii-de-Sufletele înaintau îndreptându-se spre ea.

Îl văzu pe Torak legănându-se şi apoi observă cu groază cum faţa i se goli de sânge, ochii i se rostogoliră în cap, în timp ce se apleca înainte, lungindu-se pe gheaţă.

„Ridică-te!“ îi spuse ea în tăcere. „Fă ceva, orice, dovedeşte-mi că încă mai trăieşti!“

Dar el zăcea nemişcat.

„S-a terminat“, gândi ea dezamăgită. „Sunt singura care am mai rămas!“

Degetele i se încleştară pe opalul de foc şi se retrase cu spatele, mai aproape de prăpastie.

38

Torak simţea în gură amăreala fierii, în timp ce stătea lungit cu faţa în jos pe zăpadă.

Cu ultimele puteri întoarse capul şi o văzu pe Renn dându-se înapoi spre prăpastie şi pe Devoratorii-de-Suflete înaintând spre ea. Apoi demonii năvăliră răcnind asupra lor. Simţi foamea lor după opalul de foc şi groaza ce-i stăpânea din cauza lupilor care îi urmăreau: lupii albi ai nordului şi lupul cenuşiu al Codrului, care îi alergaseră neobosiţi prin zăpadă şi acum veneau ca fulgerul peste gheaţă, gonindu-i mereu înainte.

– Lupule... încercă Torak să strige, dar buzele nu i se mişcară.

Crampele îi răsuceau intestinele. Răul venea năvală peste el, în valuri.

Chiar înainte de a aluneca în întuneric, o văzu pe Magul Viperă întorcându-se, cu gura căscată de

groază. Acolo, la marginea gheţii, un urs-polar uriaş ţâşni din mare...

Se ridică precum un uriaş deasupra gheţii, scuturându-şi apa din blană. Înainta grăbit spre cei răi care tremurau în faţa lui, implorând cu groază vântul.

Magul Viperă ezită cu săgeata în arc. Privi de la urs la trupul prăbuşit al lui Torak şi faţa ei se schimonosi de furie.

– Băiatul! Băiatul e Spirit Călător!

Cu o mişcare a labei, ursul o azvârli prin aer şi ateriză neputincioasă pe un morman de gheaţă. Apoi alergă în salturi peste negreala trosnitoare, adulmecând mirosurile ce veneau spre el pe aripile vântului. Furia Magului Stejar, teroarea lui Renn. În faţa lui, Magul Liliac fugea printre demonii ce se despărţiseră în două, ca un fluviu. Mormăitul lui străbătu cerul, răcnetul lui zdrobi gheaţa. Era de neînvins!

Torak simţea furia ursului-polar în propria fiinţă; simţea nevoia lui de sânge umplându-l şi pe el ca un fluviu roşu. Lupta să se stăpânească...

Pierdu.

Foamea de a ucide striga în el, foamea ce îl călăuzise, în timp ce urmărea dâra de sânge de pe zăpadă. Ar fi vrut să sfâşie toată prada aceea: pe cei răi care îndrăzniseră să-i invadeze gheaţa, pe fata cu părul înflăcărat! S-ar desfăta cu inimile lor fierbinţi şi fragede, i-ar ucide pe toţi!

În faţa lui, răul cu părul spălăcit agita un harpon plăpând. Dispreţuitor, îl dădu la o parte cu o labă, încântat de urletul îndurerat al celui căzut.

Prada scâncea şi se agita. El înainta pentru a ucide...

...Dar un lup mare şi cenuşiu îi sări în faţă. Stătea nemişcat, cu buzele răsfrânte peste colţi, mârâind.

Ursul mugi de furie. Ridica şi izbea gheaţa cu labele din faţă, mişcându-şi capul şi răcnind la lup.

Lupul rămase nemişcat, fără frică. Ochii lui de chihlimbar erau aţintiţi în cei ai ursului: mândri şi puternici ca soarele. Străpunseră întunericul din sufletele ursului şi-l descoperiră pe Torak. Îi recunoscu sufletele şi-l chemă. Cu un salt agonizant, Torak se scutură eliberându-se de nevoia de sânge: îl recunoscuse pe lup şi se recunoscuse pe sine. Supuse sufletele ursului-polar voinţei sale.

Thiazzi era ghemuit în faţa lui: cu braţul rupt şi cu armele pierdute.

Torak şovăi. Iată un Devorator-de-Suflete aflat la discreţia lui: putea fi ucis cu o singură mişcare a fălcilor lui înspăimântătoare. Acum nu-l mai stăpânea nevoia de sânge a ursului, era nevoia lui însuşi. El voia să ucidă cu atotputernicia celui mai mare dintre vânători. Şi chiar voia să ucidă. Magul Stejar îl torturase pe lup, încercase să o omoare pe Renn, îl vânase pe tatăl lui până la moarte! O, cât de mult dorea să-l ucidă!

Dar ochii aurii ai lupului îl priveau şi deodată îşi dădu seama că, dacă îl omora pe Devoratorul-de-Suflete, ar fi devenit şi el în mod sigur unul dintre ei.

Cu un răcnet asurzitor se ridică încă o dată pe labele din spate, dominându-l pe Magul Stejar. Apoi, cu încă un răcnet se lăsă din nou în patru labe izbind gheaţa. Aşchii negre zburară în jur. Nu, nu va ucide!

În clipa în care renunţă să mai omoare, o văzu pe Renn clătinându-se spre prăpastie şi cumpănindu-se să sară. Apoi o văzu pe Magul Liliac mergând spre ea, smulgându-i opalul de foc din mână şi împingând-o departe de marginea gheţii, cu o forţă atât de mare, încât Renn zbură pe deasupra gheţii.

Magul Liliac se întoarse cu o privire de triumf amar şi strigă spre trupul lui Torak care zăcea pe gheaţă:

– Datoria e plătită! Spune-i asta tatălui tău când îl întâlneşti! Datoria e plătită!

Apoi se aruncă în prăpastie, iar demonii scoaseră un urlet sfâşietor şi săriră după ea. Râul gemu şi gheaţa neagră se prăvăli astupând prăpastia. Lumina opalului de foc se stinse pentru totdeauna.

39

Torak se trezi pe gheaţă, întins pe spate.

Capul i se învârtea şi îi era rău. Fulgii de zăpadă îi cădeau uşor pe faţă şi cerul avea o limpezime ce îi dovedea că demonii au plecat.

Renn stătea lângă el, cu capul pe genunchi. Tremura.

– Eşti bine? murmură el.

Ea se îndreptă. Era foarte palidă şi Însemnele Morţii i se mai vedeau încă pe frunte. Nu le observase mai înainte.

– Îhî, răspunse ea. Dar tu?

– Îhî, minţi el.

Închise ochii şi viziunile i se învălmăşiră în minte. Magul Liliac pe marginea prăpastiei. Magul Stejar ghemuit în faţa lui: a lui, ursul-polar, aplecat spre el, gata să-l ucidă...

– Devoratorii-de-Suflete au plecat, zise Renn. Au luat caiacele şi au întins-o. Cel puţin, aşa cred.

Îi spuse cum se căţărase în siguranţă, exact înainte ca gheaţa să se prăvălească în prăpastie; şi cum, atunci când norii de zăpadă s-au risipit, Magul Viperă şi Magul Stejar nu mai erau. La fel se întâmplase cu Bufniţa-Vultur şi lupii albi.

Torak deschise ochii.

– Unde e lupul?

– Nu prea departe.

Trase de blana mănuşii ei.

– M-a ajutat să te găsesc. Nu puteam să văd din cauza ninsorii, apoi l-am auzit urlând. A fost groaznic. Am crezut că te jelea.

– Îmi pare rău, murmură Torak.

– Magul Viperă, zise ea cu voce întretăiată. Ştie că tu eşti Spiritul Călător.

– Da.

– Acum au aflat toţi.

– Da.

Ea privi fix gheaţa şi se înfioră.

– Ce a vrut Magul Liliac să spună prin „datoria e plătită“?

Îi povesti cum tatăl lui a împiedicat-o odată pe Magul Liliac să se sinucidă.

– Ohooo, rosti Renn.

Apoi îi puse ceva greu în mână.

– Ia-l, e al tău.

Era cuţitul de ardezie cenuşie al lui Pa.

– Când m-a împins deoparte, continuă Renn, se pare că mi l-a înfipt la cingătoare. Nu l-am descoperit decât mai târziu.

Degetele lui Torak se încleştară pe mâner.

– Nu era cu desăvârşire rea, murmură el. Nu tot timpul.

Renn îl privi ţintă.

– Era Devorator-de-Suflete!

– Dar a făcut tot ce a putut să repare ce se putea repara.

Se gândea la sufletele Magului Liliac, ferecate în gheaţa neagră, alături de demoni. Apoi se gândi la mica umbră neagră, pe care o văzuse ridicându-se de pe umărul lui Nef, înainte ca ea să sară. Îşi alungase iubitul ei liliac, pentru a nu pieri odată cu ea.

– Tu erai, nu-i aşa? întrebă Renn cu voce scăzută. Ursul-polar. Ai fost Spirit Călător întrupat în ursul-polar.

El îi întâlni privirea, dar nu răspunse.

– Torak, s-ar fi putut să nu mai ieşi niciodată! continuă ea. Ai fi putut rămâne înlănţuit acolo pentru totdeauna!

Cu durere se ridică într-un cot.

– Nu puteam face nimic altceva.

– Dar...

– Tu ai fost cea care a riscat totul, care ai fost gata să-ţi dai viaţa pentru a îngropa opalul de foc. A fost de un curaj... Nu mă pot închipui făcând aşa ceva.

Ea se încruntă şi trase din nou de blana de pe mănuşa ei. Apoi ridică din umeri:

– Nu puteam face nimic altceva.

Între ei se lăsă liniştea. Renn luă o mână de zăpadă şi-şi şterse Însemnele Morţii de pe frunte. Apoi începu să cureţe rănile de la încheieturile mâinilor lui Torak.

– Ce se întâmpla dacă n-ar fi apărut ursul-polar? întrebă ea. Ce-ai fi făcut atunci?

– M-aş fi întrupat ca Spirit Călător în Thiazzi, zise el fără să şovăie, sau în Seshru. N-am vrut nici o clipă să te las să mori.

Ea clipi.

– Mi-ai salvat viaţa. Dacă n-ai fi...

– Lupul ne-a salvat viaţa, interveni Torak. El i-a vânat pe demoni. El m-a oprit să-l ucid pe Thiazzi. El ne-a salvat pe amândoi.

Ca şi cum l-ar fi strigat, lupul sosi ţopăind pe gheaţă, alunecă, se redresă cu o răsucire abilă a cozii lui scurtate şi schiţă o oprire bruscă, într-o ploaie de fulgi. Apoi se năpusti spre Torak şi îi linse toată faţa.

Deodată, Torak simţi nevoia să-şi îngroape capul în coama lupului şi să plângă, până ce i se va rupe inima: pentru Magul Liliac, pentru el însuşi şi, într-un fel ciudat, pentru tatăl lui.

– Ia asta, zise Renn scoţând o bucăţică de carne de focă.

El o mirosi. Apoi luă carnea şi încercă să se ridice, dar durerea din piept îl făcu să se dea înapoi.

– Eşti rănit? întrebă Renn.

– Nu, am căzut. Mi-am julit pieptul.

– Vrei să mă uit puţin?

– Nu, rosti el repede. Sunt bine.

Ea păru nedumerită. Apoi ridică din umeri şi plecă să depună o bucată de carne pentru paznicul clanului. Când se întoarse, îi dădu o bucată lupului, oprind-o pe cea din urmă pentru ea.

Mâncară în linişte privind soarele ce cobora spre mare. Vântul încetase şi râul de gheaţă dormea. După-amiaza era liniştită. Torak privi un corb solitar zburând de-a curmezişului cerului vast şi alb şi deodată deveni conştient cât de departe erau de Codru.

O privi pe Renn şi văzu că şi ea se gândea la acelaşi lucru.

– Nu avem mâncare, nu avem grăsime şi nici caiacul, zise ea. Pentru numele Spiritului, cum o să reuşim să ajungem acasă?

Aşa i-au găsit Fin-Kedinn şi Inuktiluk, când au sosit din sud în caiacele lor: Torak şi Renn înghesuiţi unul într-altul pe gheaţă, cu lupul stând de pază lângă ei.

40

După acea primă clipă uluitoare, Renn scoase un oftat sugrumat şi se aruncă în braţele unchiului ei. El stătea pe gheaţă şi o strângea la piept, iar ea îi absorbea mirosul de piele de ren şi de Codru.

– Am împrumutat o ambarcaţiune de la clanul Vulturului-de-Mare, îi spuse el şi m-am îndreptat spre nord, pe drumul dintre steiuri şi coastă, până am ajuns în tabăra vechilor mei prieteni, Vulpile-Polare.

– Şi restul clanului? întrebă ea ştergându-se la nas cu mâneca.

– Înapoi în Codru.

– În Codru? Deci tu...

– ...Am venit singur. Am crezut că de mine ai mai mare nevoie.

Se afla ghemuită în barca lui, în căldura minunată a unui sac de dormit din blana albă de iarnă a

unui ren. Torak se afla în ambarcaţiunea lui Inuktiluk, iar lupul se ţinea după ei pe gheaţă.

După o vreme, i se adresă lui Fin-Kedinn:

– Tot nu înţeleg. Devoratorii-de-Suflete. Torak spune că vor să oblige clanurile să fie la fel; dar suntem la fel. Trăim toţi după aceleaşi legi.

Fin-Kedinn întoarse capul.

– Oare? Spune-mi! Cât timp ai fost în Nordul Îndepărtat, cu ce aţi supravieţuit? Focă?

Ea dădu din cap.

– Şi focile ce mănâncă? mai întrebă el.

Ea oftă.

– Peşte! Deci sunt vânători. Nu m-am gândit niciodată.

Fin-Kedinn făcu o mişcare laterală, pentru a evita un sloi mare de gheaţă neagră.

– Clanurile gheţii trăiesc aşa cum trăieşte ursul-polar. Trebuie să se comporte aşa, altfel n-ar supravieţui. Unele clanuri ale mării fac acelaşi lucru. În Codru, e altfel. Asta vor să schimbe Devoratorii-de-Suflete.

Renn căzu pe gânduri.

– I-au spus lui Torak că vorbesc în numele Spiritului Pământului. Dar...

– Nimeni nu vorbeşte în numele Spiritului Pământului, afirmă Fin-Kedinn.

După aceasta, nu mai scoaseră nici o vorbă.

Era o zi noroasă şi cerul era greu de zăpadă. Pescăruşii se roteau deasupra lor. O vulpe înaintă pe gheaţă, îl simţi pe lup şi o luă la fugă. Renn privi

padela lui Fin-Kedinn tăind apa şi începu să-şi dea seama că-i e somn.

Albinele spiritului se înapoiară. Întinse mâna pentru a le atinge, râzând atunci când, la rândul lor, îi atinseră degetele. Apoi dispărură şi ea era din nou singură pe un munte înalt şi ochi roşii veneau spre ea din întuneric...

Ţipă.

– Renn, rosti blând Fin-Kedinn. Trezeşte-te!

Ea strânse pleoapele în faţa luminii.

– Am visat.

Căpetenice Corbilor opri barca înfigând un capăt al padelei într-o scoabă, apoi se întoarse pentru a o privi.

– Devoratorii-de-Suflete, zise el liniştit. Ai fost aproape de ei, nu-i aşa?

Ea îşi reţinu respiraţia.

– Înainte erau doar nişte umbre, dar acum i-am văzut. Thiazzi. Eostra. Magul Liliac... Seshru.

Se priviră. Apoi Fin-Kedinn reluă:

– Când vom ajunge în Codru, să-mi spui tot. Nu aici.

Ea dădu din cap liniştită. Încă nu voia să vorbească despre asta. Nu voia să-i recheme.

Fin-Kedinn îşi reluă padela şi porniră mai departe.

Inuktiluk îşi conducea ambarcaţiunea alături de ei. Torak şedea în spatele lui şi Renn încercă să-i prindă privirea, dar el n-o vedea. Cu părul tăiat scurt şi cu breton părea neliniştitor de străin.

De la confruntarea de pe gheaţă, fusese foarte preocupat. La început, a crezut că este aşa din cauza celor la care fusese martor în peşteră. Acum se întreba dacă nu era ceva mai mult; ceva ce nu i-a spus ei.

Puţin mai târziu, i se adresă lui Fin-Kedinn:

– S-a terminat, nu-i aşa?

Din nou, Căpetenice Corbilor se întoarse pentru a o privi.

– Nu se va termina niciodată, afirmă el.

M

Lupul era necăjit pentru că şi Marele Făr-de-Coadă era necăjit. Aşa că acum, în profunzimea Întunericului, lupul se hotărî să înfrunte marea vizuină albă a celor făr-de-coadă care miroseau a vulpe şi să se asigure că fratele lui de haită e în siguranţă.

Spre norocul lui, toţi câinii fuseseră luaţi la vânătoare şi lupul putu să se târască spre vizuină. Un amestec de mirosuri îi izbi nasul: ren, peşte-câine, mulţi făr-de-coadă, vulpe, merişor; dar printre ele nu îi fu greu să-l deosebească pe cel al fratelui de haită.

Marele Făr-de-Coadă dormea ghemuit în pielea lui de ren, spate în spate cu sora de haită. Se încrunta şi se încorda; lupul simţi cât de tulburat era. Marele Făr-de-Coadă încerca să facă o alegere în legătură cu ceva. Era îngrozit. Nu ştia ce să facă. Mai mult decât atât, lupul nu înţelegea.

Pentru o clipă, totuşi, fratele de haită părea în siguranţă alături de ceilalţi făr-de-coadă, aşa că lupul îşi îndreptă atenţia spre nişte mirosuri interesante din vizuină. Vezica unui peşte-câine îl intriga. Muşcă din ea şi aceasta îl împroşcă cu ceva ud. Apoi găsi atârnată un fel de minge din piele, pe care o atinse cu laba. Aceasta bolborosi. Uitându-se înăuntru, fu uluit să vadă un pui mic de făr-de-coadă privindu-l. Lupul îi linse nasul şi acesta scoase un scâncet fericit.

Apoi lupul se duse să miroasă carnea de peşte-câine ce atârna de o creangă în mijlocul vizuinii. În jurul lui, cei făr-de-coadă răsuflau uşor în somn. Întinzând gâtul, luă delicat carnea în fălci şi o dădu jos. Era gata să plece când prinse strălucirea unor ochi.

Dintre toţi cei făr-de-coadă, lupul dominant al haitei de Corbi era cel pe care lupul îl respecta cel mai mult. Numai că acest făr-de-coadă dormea uşor şi se trezea tot atât de des ca un lup normal. Acum era treaz.

Lupul îşi lăsă urechile pe spate şi dădu din coadă, sperând că lupul dominant n-a observat carnea din botul lui.

Dar lupul dominant observase. Însă n-a mormăit. Nici nu trebuia. Şi-a încrucişat doar labele din faţă pe piept şi l-a privit.

Iar lupul a înţeles, a pus carnea jos şi a părăsit vizuina.

Afară, din nou în Întuneric, a găsit un loc în răceala-moale-strălucitoare şi s-a ghemuit acolo. Acum era convins că Marele Făr-de-Coadă e în siguranţă, cel puţin pentru moment, deoarece conducătorul haitei Corbilor îl veghea.

ǂǂ

Luminişul din Codru părea roşu de la lumina focului şi plin de mirosul fumului de lemn şi al cărnii prăjite. Grăsimea sfârâia pe jăratic.

– Primul foc adevărat, zise Renn, de o jumătate de lună încoace!

După lumina slabă a lămpilor cu grăsime ale Vulpilor-Polare, era minunat să poţi să te pârjoleşti în faţa unui foc mare şi adevărat precum cel al Corbilor. Un pin întreg era aprins în mijlocul luminişului, flăcările ridicându-se mai mult decât putea sări un om, iar tăciunii erau suficient de fierbinţi pentru a-ţi pârjoli sprâncenele dacă te apropiai prea mult.

Mulţi din celelalte clanuri se alăturaseră Corbilor pe malurile lui Axehandle, pentru a celebra întoarcerea călătorilor din Nordul Îndepărtat şi înfrângerea demonilor. Toţi aduseseră câte ceva de mâncare. Mistreţii au adus o jumătate de cal sălbatic, pe care l-au copt într-o groapă, dintr-un motiv foarte drag inimii lor: tăciunii de molid sau de pin îi dădeau o savoare deosebită. Vidrele au adus delicioase prăjituri lipicioase din merişor amestecat cu

făină de trestie şi o tocană cu gust ciudat din ciuperci de mlaştină uscate şi picioare de broaşte, care n-a plăcut nimănui, cu excepţia lor. Sălciile au adus grămezi de heringi sărați şi mai multe burdufuri cu băutura lor din boabe de scoruş, vestită pentru tăria ei; Corbii au pus pe masă colaci mari de cârnaţi, făcuţi din intestine de bizon umplute cu un amestec delicios de sânge, măduvă şi alune de pădure pisate.

Pe măsură ce noaptea înainta, fiecare devenea mai îmbujorat şi mai volubil. Câinii alergau în jur surescitaţi şi acei copaci care rămăseseră treji se aplecau mai aproape de foc, întinzându-şi crengile şi ascultând discuţiile.

Torak nu băuse la fel de mult precum ceilalţi, pentru că nu voia ca sufletele lui să se rătăcească. Făcu tot ce putu să participe la glume şi la poveştile de vânătoare, dar era conştient că nu era prea bun la aşa ceva. Nici înainte de a pleca în Nordul Îndepărtat nu le aparţinuse celor din jur, iar acum era şi mai greu. Oamenii continuau să-l privească şi să şuşotească între ei.

– Se spune că a stat zile întregi cu Devoratorii-de-Suflete, şopti o fată Mistreţ mamei ei.

– Şşşt! îi şuieră aceasta. Să nu te audă!

Torak păru că n-a auzit. Stătea pe o rogojină lângă foc, privindu-l pe Fin-Kedinn tăind bucăţi de carne de cal şi punându-le în boluri; Renn strâmbă din nas când pescui un picior de broască din bolul ei şi pe furiş i-l dădu unui câine care atâta aştepta.

Se simţea departe de ei. Ei nu ştiau ce ascunde şi el nu ştia cum să le spună.

Dintre toţi, doar Inuktiluk părea să ştie ceea ce-l chinuia. În timp ce stăteau împreună pe gheaţă, în ultima lor dimineaţă petrecută în Nordul Îndepărtat, vânătorul Vulpe-Polară s-a întors spre el şi i-a spus:

– Ai prieteni buni printre Corbi. Nu te grăbi să-i părăseşti, când te vei înapoia în Codru.

Torak fusese uluit. Cât de multe ştia sau ghicea Inuktiluk? Faţa lui rotundă îi zâmbea trist.

– Mi se pare că eşti ca ursul-polar negru, care vine o dată la o mie de ierni. Nu-ţi vei găsi niciodată pacea. Însă îţi vei face prieteni de-a lungul drumului. Şi multe locuri îţi vor cunoaşte numele.

Apoi şi-a dus ambii pumni la piept şi s-a înclinat.

– Vânătoare bună, Torak. Şi fie ca paznicul tău să alerge alături de tine!

În luminiş, masa făcuse loc cântecelor şi poveştilor. Deodată, Torak nu mai rezistă. Când nimeni nu-l văzu, se strecură spre adăpostul lui.

Aruncându-se pe rogojina de trestie, privi focul de la gura adăpostului întrebându-se ce să facă.

– Ce s-a întâmpplat? întrebă Renn făcându-l să sară în sus.

Stătea de partea cealaltă a focului. Iar lui îi trecu prin minte că părea tot atât de speriată cum se simţea şi el.

– Doar nu te gândeşti să pleci? continuă ea.

El ezită.

– Dacă o voi face, vei fi prima căreia îi voi spune.

Apucând un băţ, ea începu să aţâţe focul.

– De ce te temi? întrebă ea.

– Ce vrei să spui?

– E ceva. Pot să simt asta.

El nu răspunse.

– Bine, mai zise ea aruncând băţul. Stai să ghicesc. În peşteri, ai avut sânge pe frunte. Ai spus că ai fost mânjit cu el. Era... Te-au făcut să iei parte la sacrificiu?

Era o presupunere corectă, deşi nu era chiar exactă. Însă el hotărî să continue în acelaşi sens:

– Da. Bufniţa. Prima dintre cei nouă vânători. Eu am ucis-o.

Faţa lui Renn se albi.

Inima lui Torak sări din piept. Cum s-ar fi simţit ea dacă ar fi ştiut şi restul?

Ea însă îşi reveni repede şi ridică din umeri:

– De fapt, şi eu mi-am împodobit săgeţile cu penele bufniţei. Deşi nu am ucis pentru ei, am vrut s-o găsesc moartă sau să mi se aducă una.

Realiză că vorbea prea repede şi-şi muşcă buzele.

– Putem să îndreptăm asta, Torak. Există metode de purificare.

– Renn...

– Nu trebuie să pleci, continuă ea repede. Nu duce la nimic. Iar când el nu răspunse, insistă: Aşteaptă până când vei vorbi cu Fin-Kedinn. Jură că nu vei pleca înainte de a vorbi cu Fin-Kedinn.

Chipul ei era deschis şi plin de speranţă. El jură.

După ce ea plecă, îşi aşează capul pe genunchi. Deodată, se afla din nou pe gheaţă, cu mâinile legate la spate. Seshru îşi plimba degetul pe obrazul lui.

– Nu vei scăpa niciodată de mine, i-a şoptit ea la ureche.

Apoi a simţit cum Thiazzi l-a prins cu putere de umeri şi l-a ţintuit cu spatele pe gheaţă, iar Seshru i-a înţepat pieptul cu un ac de os, apoi a frecat locul cu o vopsea neagră ce duhnea, făcută din oasele vânătorilor ucişi şi sângele Devoratorilor-de-Suflete.

– Acest însemn, gâfâise ea mai departe, va fi ca un vârf de harpon înţepenit sub pielea unei foci.

O singură smucitură, şi vei fi târât acolo unde vrem noi, oricât de tare te-ai împotrivi...

Deschizându-şi gulerul pieptarului, Torak pipăi semnul de pe stern acoperit cu o crustă. Se întreba dacă va putea vreodată să se hotărască să arate Corbilor – Corbii care aveau încredere în el – această emblemă de pe pieptul lui. Tridentul pentru înhăţat sufletele.

Emblema unui Devorator-de-Suflete.

41

Fin-Kedinn îl trezi pe Torak înainte de ivirea zorilor şi-l chemă să meargă cu el să controleze undiţele. Când Torak ieşi din adăpost, o găsi pe Renn aşteptându-l împreună cu unchiul ei. Ştia de pe feţele lor că ea i-a spus căpeteniei Corbilor despre discuţia lor din seara trecută.

În timp ce-şi croiau drum prin Codrul adormit, n-a scos nimeni nici o vorbă. Ceaţa deasă se lăsase în vale; de-a lungul malului râului, ramurile golaşe ale arinilor se iveau din neguri, delicate şi purpurii. Torak îl zări pe lup strecurându-se printre copaci. Singurul zgomot era cel făcut de Axehandle, ce se zbuciuma neobosit pe sub gheaţa ce încă îi mai acoperea malurile.

Ajunseră la un teren al văii, neted şi mlăştinos, unde râul se lărgea băltind. Peste bălţi fuseseră întinse sfori împletite din scoarţă, cu momeli ce atârnau în apă.

Captura era bună şi în curând adunaseră o grămadă de bibani şi de plătici. Fin-Kedinn mulţumi spiritelor prăzii, apoi înfipse un cap de peşte între ramurile unui molid, pentru paznicul clanului. Apoi făcură un foc sub un stejar bătrân şi scorburos şi începură să cureţe peştii şi să le răzuiască solzii, treabă ce le amorţea degetele. Când câţiva peşti fură curăţaţi, petrecură un fir de aţă prin branhii şi îi atârnară în stejar, în aşa fel încât lupul să nu poată ajunge la ei.

Se stârni o adiere. Stejarul dormea prea adânc pentru a o simţi, dar fagii suspinară şi arinii îşi ciocniră micile lor conuri negre, pălăvrăgind chiar şi în somn.

Cu blana ei albă de iarnă, o nevăstuică se ridică pe labele din spate pentru a adulmeca vântul. Lupul îşi ciuli urechile şi porni în urmărirea ei.

Fin-Kedinn îl privi plecând. Apoi se întoarse spre Torak şi zise:

– Ţi-am povestit odată despre focul cel mare, care i-a risipit pe Devoratorii-de-Suflete!

Renn înţepeni cu un peşte în mână.

Torak îngheţă.

– Îmi amintesc, rosti el prudent.

Hârş! Hârş! Cuţitul din corn de cerb al lui Fin-Kedinn răzuia solzi.

– Tatăl tău l-a provocat, afirmă el.

Lui Torak i se uscă gura.

– Opalul de foc, continuă căpătenia Corb, este esenţa puterii unui Devorator-de-Suflete. Tatăl tău l-a luat. Şi l-a sfărâmat în bucăţi.

Renn puse jos peştele pe care-l ţinea în mână.

– A sfărâmat opalul de foc?

– Apoi a stârnit focul cel mare, continuă Fin-Kedinn, după care făcu o pauză. În focul acela a fost ucis un Devorator-de-Suflete. Ucis când încerca să ajungă la un fragment din opalul de foc.

– Cel de al şaptelea Devorator-de-Suflete, murmură Renn. Mă întrebam ce s-a întâmplat cu el.

Torak privea în inima roşie a tăciunilor şi se gândea la tatăl lui. Tatăl lui care aprinsese focul cel mare!

– Ceea ce a făcut n-a fost doar să fugă, comentă el.

– O, nu era un laş, zise căpetenia Corb. Şi era şi inteligent. A făcut în aşa fel încât să pară că el şi partenera lui au pierit în foc. Apoi au plecat în Codrul Adânc.

– Codrul Adânc, zise Torak.

Vara trecută ajunsese la marginea lui. Îşi aducea aminte de umbrele dese de sub copacii tainici, dar atenţi. Ar fi trebuit să rămână acolo. Ar fi fost în siguranţă.

Mânuind cuţitul, Fin-Kedinn trezi din nou focul. În lumina pâlpâitoare, trăsăturile lui păreau cioplite în granit.

– Ar fi trebuit să stea cu poporul mamei tale. Plecarea lui a fost nenorocirea lor.

Îl privi pe Torak.

– Au fost trădaţi. Fratele tatălui tău a aflat că trăiesc. Din acel moment a început hăituirea lor. Iar mama ta... trase adânc aer în piept... mama ta n-a vrut să-şi primejduiască poporul rămânând cu ei.

Aşa că au plecat. Răscoli din nou tăciunii. În vara următoare te-ai născut tu.

– Şi ea a murit, zise Torak.

Căpetenia Corb nu răspunse. Privea fix în trecut, cu ochii lui albaştri încărcaţi de durere.

Torak întoarse capul şi privi mestecenii care îşi întindeau ramurile golaşe spre cerul rece.

Lupul se întorsese, cu o labă a unui iepure atârnându-i dintre fălci. Se bălăci în vadul apei, aruncă piciorul iepurelui în sus, apoi îl prinse din zbor cu o săritură spectaculoasă.

– Opalul de foc, începu Renn. Ai spus că a fost spart în bucăţi.

Fin-Kedinn puse mai multe lemne pe foc.

– Spune-mi, Renn. Când l-ai avut în mână, cât de mare era?

Torak se încordă. Ce mai conta acum?

– Cam de mărimea unui ou de raţă, răspunse Renn.

Îşi ţinu respiraţia.

– Era doar un fragment?

Căpetenia Corb dădu din cap.

– Cel din care provenea avea mărimea pumnului tău.

Se aşternu tăcerea. Lupul stătea pe malul apei, rozând liniştit laba de iepure. Chiar şi arinii încetaseră să mai discute.

– Aşa că piatra care s-a prăvălit în prăpastie odată cu Magul Liliac era numai o bucată, comentă Torak. S-ar putea să mai fie şi altele?

– Sunt şi altele, răspunse căpetenia Corb. Gândeşte-te, Torak. A mai fost cel puţin una de care ştim şi noi. Devoratorul-de-Suflete de dincolo de mare trebuie să fi avut una, pentru a crea ursul-demon care ţi-a ucis tatăl.

Torak se lupta să înţeleagă.

– Şi câte sunt?

– Nu ştiu, răspunse Fin-Kedinn.

– Trei, zise Renn cu voce scăzută. Au fost trei.

Amândoi o priviră.

– Trei ochi roşii în beznă. I-am văzut în vis. Unul a fost luat de mare. Unul, de Magul Liliac. Şi unul... se întrerupse. Unde e al treilea?

Fin-Kedinn îşi depărtă braţele.

– Nu se ştie.

Torak ridică fruntea şi privi ramurile noduroase de deasupra lui. Sus de tot – aşa de sus, că până acum nu reuşise să o observe – văzu o tufă de vâsc.

„Până la urmă stejarul nu e chiar adormit", îşi spuse el. Acolo, deasupra lui, era o inimă mică, verde şi trează în permanenţă. Se întrebă ce taine ascundea. Ştia, oare, ceva despre el? Văzuse emblema de pe pieptul lui?

Strecurându-şi mâna sub hanorac, atinse crusta cicatricei. Acest simbol îi punea în primejdie şi pe cei din jurul lui, aşa cum au protejat-o pe Renn tatuajele ei luminoase. Undeva în Codru, în Nordul Îndepărtat sau dincolo de mare, cei trei Devoratori-de-Suflete rămaşi în viaţă plănuiau să găsească ultimul fragment din opalul de foc; să-l găsească pe el, Torak, spiritul călător...

– Renn, rosti Fin-Kedinn făcându-l să tresară. Du-te în tabără şi vorbeşte-i lui Saeunn despre opalul de foc.

– Dar vreau să rămân cu voi, protestă Renn.

– Du-te! Trebuie să stau singur de vorbă cu Torak.

Renn oftă şi se ridică.

Deodată, Torak simţi că trebuia să-i spună ceva înainte de a pleca.

– Renn, zise el, trăgând-o deoparte şi vorbindu-i în şoaptă, pentru ca Fin-Kedinn să nu-l audă, trebuie să ştii ceva!

– Ce? întrebă ea îmbufnată.

– Sunt lucruri pe care nu ţi le-am spus încă. Dar ţi le voi spune.

Spre mirarea lui, nu-şi dădu ochii peste cap nerăbdătoare. Duse mâna la chinga tolbei şi se încruntă.

– O, da, mormăi ea, fiecare are secretele sale. Chiar şi eu. Apoi chipul i se lumină.

– Asta înseamnă că rămâi?

– Nu ştiu.

– Trebuie să rămâi, să stai cu noi.

– Nu mă potrivesc cu voi.

Ea răsuflă cu zgomot.

– Ştiu asta! Dar nu te vei potrivi nicăieri în altă parte, cu nimeni, nu-i aşa?

Apoi îi trimise o grimasă rapidă, împodobită de dinţii ei ascuţiţi, îşi aranjă arcul pe umăr şi dispăru printre copaci.

Câtva timp după plecarea ei, nici Torak, nici Fin-Kedinn nu scoaseră o vorbă. Căpetenia corb puse o plătică mare pe un băţ, ca într-o frigare, apoi o aşeză pe jăratic să se frigă, în timp ce Torak cugeta.

– Mănâncă, îl îndemnă Fin-Kedinn.

– Nu mi-e foame.

– Mănâncă!

Torak mâncă şi aşa descoperi că era mort de foame. Termină cea mai mare parte din plătică, înainte de a-şi da seama ce puţin mâncase căpetenia Corb.

Erau singuri pentru prima dată de când Fin-Kedinn îi salvase de pe gheaţă. Torak se şterse la gură cu mâneca şi întrebă:

– Eşti supărat pe mine?

Fin-Kedinn îşi curăţă cuţitul în zăpadă.

– De ce-aş fi supărat?

– Pentru că am plecat să-l caut pe lup fără aprobarea ta.

– Nu aveai nevoie de ea. Eşti aproape un bărbat.

Făcu o pauză apoi adăugă sec:

– Şi ar fi timpul să începi să te comporţi ca un bărbat.

Se simţi rănit.

– Ce se presupunea că trebuie să fac? Să-i las pe Devoratorii-de-Suflete să-l sacrifice pe lup? Să-i las să invadeze Codrul cu demoni?

– Ar fi trebuit să te întorci şi să-mi ceri ajutorul.

Torak deschise gura să protesteze, dar căpetenia Corb îl făcu să tacă din priviri.

– Ai supravieţuit doar datorită norocului, Torak. Şi pentru că Spiritul Pământului a vrut asta. Însă norocul te poate părăsi. Spiritul Pământului îşi poate oferi favorurile altcuiva. Trebuie să rămâi cu clanul nostru.

Torak tăcea cu încăpăţânare.

– Spune-mi, reluă Fin-Kedinn, ce urme poţi vedea în jurul tău?

Torak îl privi.

– Poftim?!

– Ai auzit foarte bine.

Uluit, Torak răspunse:

– Urme de copite adânci şi înfundate de bizon. Câteva rămurele sfâşiate, smulse de un cerb roşu. Un grup de adâncituri goale, dar vizibile, fiecare cu un strat subţire de găinaţ pe fund, unde nişte găinuşe-de-baltă s-au adunat pentru a-şi ţine tovărăşie una alteia.

Fin-Kedinn aprobă din cap.

– Tatăl tău te-a învăţat bine. Te-a învăţat să citeşti urmele, deoarece aşa înveţi să asculţi: să rămâi receptiv la ce îţi spune Codrul. El n-a ascultat de nimeni când a fost tânăr. Era sigur că numai el avea dreptate. Să urmăreşti, să asculţi: acestea au fost daruri primite de la mama ta. Făcu o pauză. Învăţându-te să citeşti urmele, tatăl tău a încercat să te împiedice să faci aceleaşi greşeli pe care le-a făcut el.

Torak se gândea la cele spuse.

– Dacă pleci acum, continuă Fin-Kedinn, vei fi tu singur împotriva a trei magi cu puteri uriaşe. N-ai avea nici o şansă.

Pe malul apei, lupul terminase laba de iepure şi acum stătea dând din coadă şi privindu-şi sufletul-nume din apă.

Fin-Kedinn îl privi.

– Un lup tânăr, zise el, poate fi temerar. El crede că e în stare să doboare singur un elan şi uită că nu e nevoie decât de o lovitură de copită pentru a-l ucide. Însă, dacă are bun-simţ şi aşteaptă, va trăi destul pentru a doborî o mulţime de elani.

Se întoarse spre Torak.

– Nu-ţi spun să rămâi. Te rog.

Torak înghiţi în sec. Fin-Kedinn nu-l rugase niciodată nimic. Aplecându-se spre el, căpetenia Corb continuă cu o neobişnuită blândeţe:

– Ceva te tulbură. Spune-mi ce este.

Torak ar fi vrut să îi spună. Dar nu putea. Până la urmă, murmură:

– Cuţitul pe care l-ai făcut pentru mine. L-am pierdut. Îmi pare rău.

Fin-Kedinn citi pe faţa lui stânjeneala şi oftă.

– Am să-ţi fac altul, zise el.

Cu ajutorul toiagului, se ridică în picioare.

– Ai grijă de pradă. Eu mă duc sus pe deal să controlez capcanele. Şi Torak... Orice ar fi, eşti mai bine aici, cu oameni care... cu prietenii tăi.

După ce plecă, Torak rămase lângă foc. Putea să simtă prin hanorac cum îl ardea tatuajul făcut de

Devoratoarea-de-Suflete. N-ai să scapi niciodată de noi...

În vad, lupul găsise o nouă pradă: carcasa sfărâmată a unui căprior ce se înecase în amonte şi acum era purtată încet la vale. Sări pe ea, dar aceasta se scufundă sub greutatea lui, trăgându-l la fund odată cu ea. Ieşi la suprafaţă, se căţără pe mal, îşi scuturâ apa de pe blană şi încercă din nou. Căpriorul se scufundă din nou. După a treia încercare nereuşită, lupul se aşează jos scheunând uşor. Un corb coborî în zbor, se aşează pe carcasă şi râse de el.

Poate că Magul Viperă a avut dreptate, gândi Torak. Poate că nu voi scăpa niciodată de ea.

Îşi îndreptă spatele. Dar nici ea nu va scăpa niciodată de mine!

„Acum ştiţi cine sunt eu", li se adresă el în gând Devoratorilor-de-Suflete, „dar şi eu vă cunosc pe voi. Ştiu cu cine trebuie să lupt. Şi nu sunt singur. Pot să le spun Corbilor ce s-a întâmplat. Şi le voi spune. Dar nu astăzi, în curând. Pot avea încredere în ei. Fin-Kedinn va şti ce să facă."

Adierea ce se stârni făcu să cadă o rafală de zăpadă de pe ramurile de deasupra şi în aceeaşi clipă apăru şi soarele, transformând fulgii ce cădeau în mici străfulgerări de curcubeu.

Lupul sosi în salturi de pe mal, aducând mirosul proaspăt şi rece al râului. Îşi atinseră nasurile. Deodată, Torak îşi trase în jos gulerul hanoracului şi-i arătă tatuajul de Devorator-de-Suflete. Lupul îl mirosi şi îl linse, apoi se depărtă să adulmece solzii de peşte din jurul focului.

„Nu-i pasă“, gândi surprins Torak.

Cu un licăr de speranţă, privi în jur. Peste tot se vedeau semnele sosirii primăverii. În sălcii izbucniseră mâţişori argintii şi pufoşi. Razele soarelui sclipeau pe mugurii ascuţiţi ai mlădiţelor de fag ce pătrunseseră prin zăpadă în jurul trunchiurilor părinţilor.

Îşi aduse aminte de ofranda făcută în noaptea în care a fost răpit lupul. Rugase Codrul să vegheze asupra lui. Şi l-a ascultat. Poate că acum va veghea şi asupra sa.

Pe la mijlocul după-amiezii, Fin-Kedinn se înapoie, aducând trei cocoşi-de-munte şi un iepure. Nu îl privi pe Torak, dar acesta putu să vadă cât de crispate îi erau trăsăturile, în timp ce se îndreptă spre stejar şi începu să deznoade şiragul de peşti agăţat acolo.

Torak se sculă şi începu să-l ajute.

– Vreau să rămân, zise el.

Ochii albaştri ai lui Fin-Kedinn străluciră. Îşi strânse buzele într-un zâmbet.

– Bine, rosti el. E bine!

Apoi îşi puse braţul în jurul umerilor lui Torak şi îl scutură, după care se îndreptară împreună înapoi spre tabără.

Devoratorul-de-Suflete este al treilea roman din cadrul Cronicilor din Ţinuturi Întunecate, ce povesteşte aventurile lui Torak în Codru şi în împrejurimi, precum şi acţiunile sale în scopul învingerii Devoratorilor-de-Suflete. Frăţia lupilor a fost primul roman, iar *Spiritul Călător* al doilea, din această serie. Cel de al patrulea roman, *Proscris*, va fi publicat în 2007. În total, vor fi şase romane.

UN CUVÂNT DESPRE LUP

La începutul *Frăţiei lupilor,* Lupul avea trei luni. La începutul *Devoratorului-de-Suflete,* are douăzeci de luni şi pare un lup matur, dar nu este, mai ales în ceea ce priveşte experienţa.

Când a alergat cu haita de pe Muntele Spiritului Pământului, a căpătat unele îndemânări de vânător, de care avea nevoie pentru a supravieţui, dar încă mai are multe de învăţat.

Şi, deşi în curând va fi capabil să procreeze din punct de vedere fizic, nu va avea pui încă o vreme. Mulţi lupi împlinesc trei ani sau mai mult, înainte de a-şi găsi o parteneră şi a-şi întemeia o familie. Până atunci, deseori se comportă ca nişte doici pentru fraţii şi surorile lor mai mici, supraveghindu-i în timp ce restul haitei pleacă la vânătoare.

Din cauză că pieptul lupului este îngust şi picioarele sunt lungi şi subţiri, poate să străbată zăpada adâncă ca un plug, repede şi uşor. Labele lui mari ţin loc de rachete de zăpadă, permiţându-i să alerge pe deasupra crustei, în care copitele ascuţite ale căprioarelor pot să se scufunde.

Pentru că e iarnă, blana lupului este mult mai groasă decât a fost în Spiritul Călător, ceea ce îl face să pară mai voluminos. Blana e compusă din două straturi: unul scurt, un puf la nivelul pielii, care reţine aerul şi-l protejează împotriva frigului; şi părul lung şi aspru, care-l fereşte de ploaie, de zăpadă şi de ţepii tufişurilor de ienupăr. Datorită splendidei lui blăni de iarnă, lupul poate să înfrunte Nordul Îndepărtat, fără să simtă frigul ca Torak şi ca Renn.

Spre deosebire de ei, lupul are o rezistenţă incredibilă. Chiar şi mersul lui e de două ori mai rapid decât al lui Torak (doar dacă nu încetineşte ritmul în mod intenţionat, pentru a-i permite lui Torak să se ţină după el), dar în cea mai mare parte a timpului preferă să alerge: o mişcare minunată, fluidă, de plutire, pe care poate să o menţină ore întregi. Iar când fuge, e mult mai rapid decât Torak.

Unele dintre simţurile lupului sunt mult mai dezvoltate decât ale lui Torak, în timp ce altele sunt asemănătoare. Nu ştim foarte multe despre simţul

gustului lupilor, deşi ştim că limba lor poate simţi aceleaşi gusturi ca şi noi: sărat, dulce, amar şi acru. Dar nu ştim ce gust are pentru lup carnea sau apa sau sângele.

Se ştie că vederea lupilor e asemănătoare cu a noastră, deşi disting mai bine umbrele cenuşii şi văd în întuneric. De asemenea, se pare că sunt mai buni la sesizarea mişcării – talent folositor la vânătoarea din Codru – şi se crede că nu disting culorile, cel puţin, nu aşa ca noi.

Simţul auzului lupului este mai ascuţit decât al lui Torak. Poate auzi sunete care sunt prea înalte pentru a fi sesizate de Torak, iar urechile lui mari îl pot ajuta să prindă cele mai slabe sunete. Aceasta explică, oarecum, de ce nici chiar Torak nu va putea înţelege niciodată subtilităţile graiului lupilor sau să se exprime la fel de bine ca un lup adevărat: din cauză că nu poate să emită şi nici să audă schelălăielile, aşa cum poate lupul.

Simţul mirosului lupului e mult mai dezvoltat decât al lui Torak. Nu se ştie cu siguranţă cât de mult, dar judecând după numărul receptorilor de miros aflaţi în nasul lui lung, se estimează că ar fi între o mie şi un milion de ori mai bun.

Ca toţi lupii, lupul comunică prin mijloacele limbii lupilor: o combinaţie foarte complexă de sunete, mişcări şi mirosuri. Torak ştie despre acestea mai multe decât noi, dar oamenii de ştiinţă şi cercetătorii care se ocupă de lupi învaţă tot timpul.

Când lupul îşi foloseşte vocea, nu o face doar urlând. Poate să scoată tot felul de alte sunete, inclusiv schelălăieli, scheunături, hârâieli, mormăieli şi mârâieli.

De asemenea, foloseşte mişcarea: de la gesturile mari, precum izbiturile cu trupul sau mişcarea labelor, până la mişcările mai subtile ale ochilor, botului, urechilor, blănii de pe ceafă, labelor, corpului şi cozii.

Îşi foloseşte şi propriul miros pentru a comunica, urinând sau frecându-se de un punct pe care vrea să-l marcheze (sau de Torak), în diverse moduri pe care nici Torak nu le înţelege pe deplin.

Când lupul vrea să spună ceva, poate să folosească nu numai unul dintre aceste sunete, mişcări sau mirosuri, ci o combinaţie complexă de mai multe, ce se schimbă în funcţie de cel cu care vorbeşte şi de dispoziţia în care se află. Astfel, dacă vrea să-i zâmbească lui Torak, poate să-şi aplece capul şi să-şi lase urechile pe spate, încreţindu-şi botul şi dând din coadă, în timp ce scheaună, îl împunge cu botul şi îl muşcă uşor de faţă sau de mâini. Şi toate acestea doar pentru a-i spune: „Bună!“

Michelle Paver
2006

NOTA AUTOAREI

Lumea lui Torak este lumea de acum şase mii de ani: după era glaciară, dar înainte de răspândirea cultivării pământului în această parte a lumii, când nord-vestul Europei era doar un codru vast.

Oamenii lumii lui Torak erau exact ca tine sau ca mine, dar modul lor de trai era foarte diferit. Nu cunoşteau scrisul, metalele sau roata, dar nici nu aveau nevoie de ele. Erau nişte supravieţuitori desăvârşiţi. Ştiau totul despre animalele, copacii, plantele şi pietrele codrului. Când voiau ceva, ştiau unde să îl găsească sau cum să-l producă.

Trăiau în clanuri mici şi multe dintre ele erau în continuă mişcare: unele rămâneau în tabără doar câteva zile, precum clanul Lupului; altele, o lună sau un sezon întreg, precum clanul Corbului şi al Sălciei; altele rămâneau tot anul într-un singur loc, precum clanul Focii. Totuşi, după întâmplările din *Spiritul Călător,* unele clanuri s-au mutat, după cum puteţi vedea din harta anexată.

Când am făcut cercetări pentru *Devoratorul-de-Suflete,* am petrecut mult timp într-o pădure înzăpezită de la poalele munţilor Carpaţi, din România. Am fost destul de norocoasă să descopăr urme de lup, de mistreţ, de cerb, de linx, de bursuc şi multe altele (deşi, spre uşurarea mea, urşii încă mai hibernau).

Am observat de asemenea corbi aşezaţi pe carcase şi din ghid am învăţat cum să aranjez „un loc al crimei", pentru a atrage aceste păsări, mai inteligente decât oricare altele.

Pentru a afla câte ceva despre săniile trase de câinii husky, am întâlnit câţiva dintre aceştia în Finlanda şi apoi în Groenlanda, unde am participat la nenumărate curse amuzante (şi înfrigurate) pe zăpadă.

Pentru a arunca o privire asupra vieţii clanurilor gheţii, am studiat tradiţiile şi măiestria inuiţilor din Groenlanda şi Canada de Nord: vânătoarea, casele de zăpadă şi minunata lor îmbrăcăminte din blană. În Groenlanda, m-am confruntat, chiar de la sursă, cu vântul, cu gheaţa şi – cu ocazia unei plimbări solitare şi de neuitat – cu teroarea, când am zărit un urs-polar în depărtare.

Pentru a mă apropia de urşii-polari, m-am dus în oraşul Churchill din nordul Canadei, unde i-am privit odihnindu-se şi jucându-se, ziua şi noaptea. E un privilegiu să ajungi faţă în faţă cu un urs-polar şi să întâlneşti privirea acestei creaturi, pe care inuiţii din nord-vestul Groenlandei o numesc *pisugtooq,* Marele Hoinar. Cred că întotdeauna voi fi obsedată de privirea acestor ochi întunecaţi, fioroşi, dar straniu de inocenţi.

41

Vreau să-i mulţumesc lui Christoph Promberger din cadrul Proiectului Carnivorelor Mari din

Carpaţii Transilvaniei, pentru că mi-a împărtăşit câteva cunoştinţe în legătură cu citirea urmelor, cu lupii, cu corbii; populaţiei din Churchill, Manitoba, pentru că m-a ajutat să mă apropii de urşii-polari; locuitorilor din Groenlanda de Est, pentru ospitalitate, sinceritate şi umor; Trustului pentru Protecţia Lupului din Marea Britanie, pentru timpul petrecut cu nişte lupi extraordinari; şi domnului Derrick Coyle care se ocupă de corbii din Turnul Londrei, pentru că mi-a împărtăşit cunoştinţele lui vaste despre câţiva corbi foarte speciali. Ca de obicei, vreau să mulţumesc agentului meu, Peter Cox, pentru entuziasmul constant şi sprijinul lui; şi minunatei mele editoare, Fiona Kennedy, pentru imaginaţia, implicarea şi înţelegerea ei.

Michelle Paver
2006

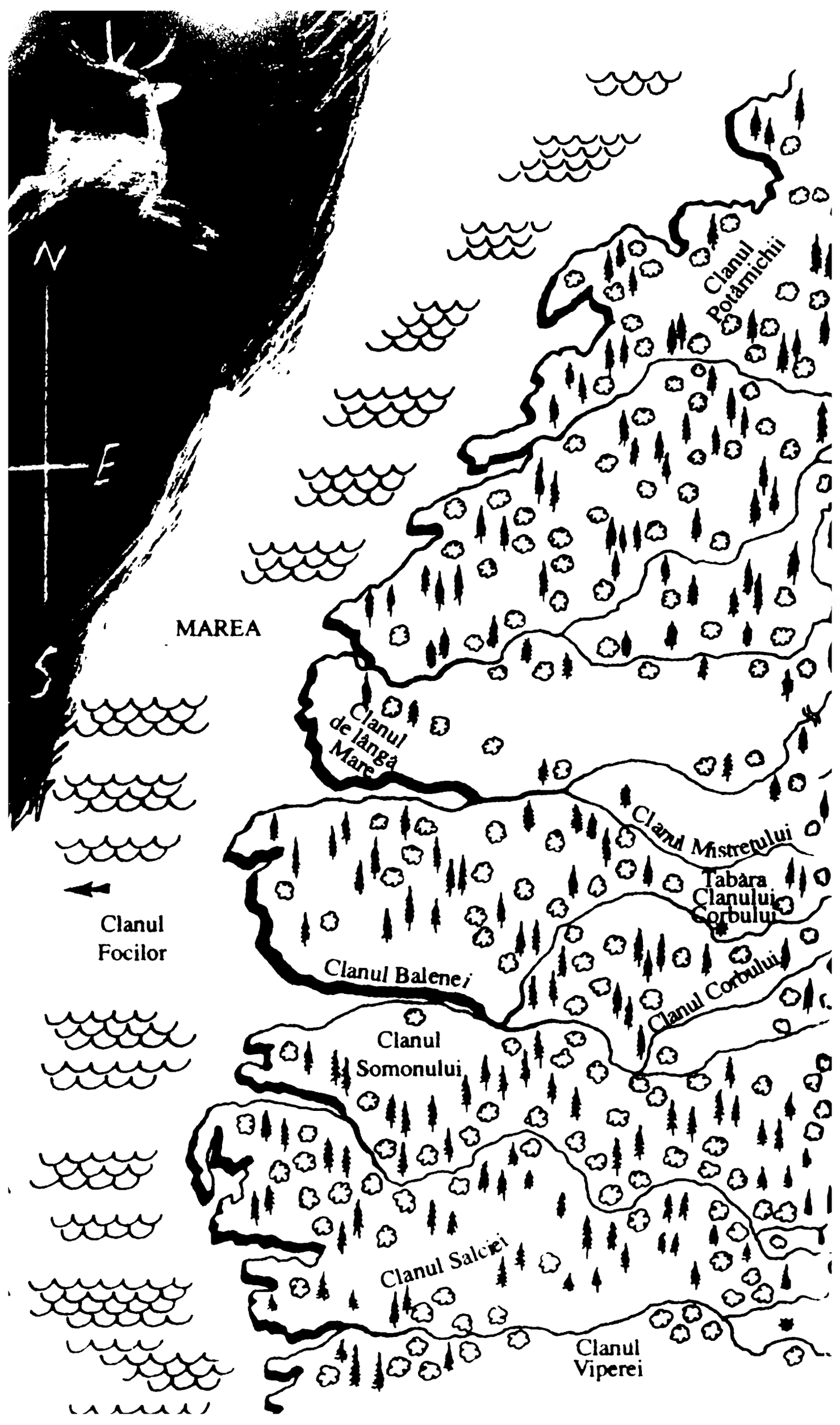
N
E
S
MAREA
Clanul Potârnichii
Clanul de lângă Mare
Clanul Mistrețului
Tabăra Clanului Corbului
Clanul Focilor
Clanul Balenei
Clanul Corbului
Clanul Somonului
Clanul Salciei
Clanul Viperei

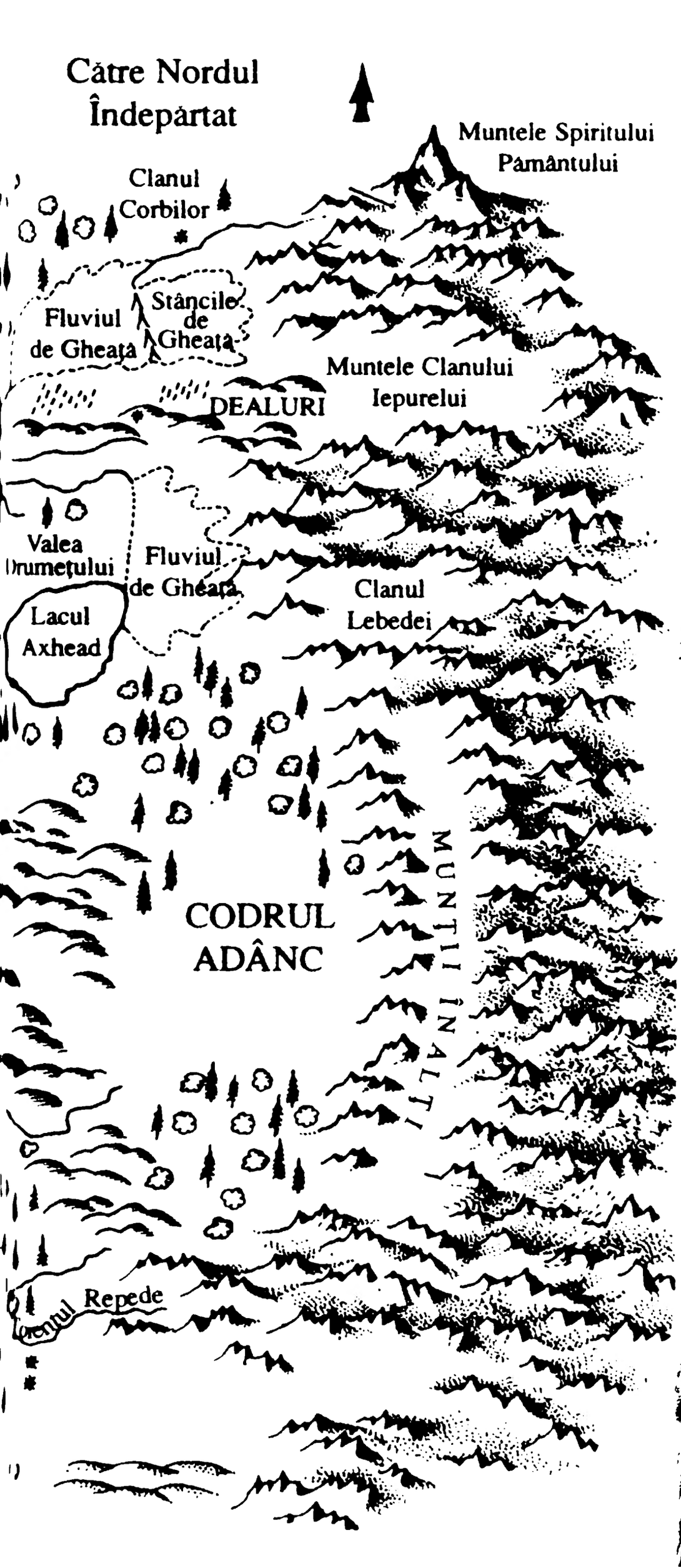
Către Nordul
Îndepărtat
Muntele Spiritului
Pământului
Clanul
Corbilor
Fluviul
de Gheață
Stâncile
de
Gheață
Muntele Clanului
Iepurelui
DEALURI
Valea
Drumețului
Fluviul
de Gheață
Clanul
Lebedei
Lacul
Axhead
CODRUL
ADÂNC
MUNȚII ÎNALȚI
Ținutul Repede

În seria

CRONICI DIN

ȚINUTURI

ÎNTUNECATE

au apărut

FRĂȚIA LUPILOR

SPIRITUL CĂLĂTOR

va apărea

PROSCRIS

A venit iarna, iar lupul, fratele de haită al lui Torak, a fost capturat de dușmanii de moarte ai băiatului, Devoratorii-de-Suflete, pentru a-l sacrifica.
În dorința disperată de a-l salva, Torak și Renn trebuie să înfrunte gerul năprasnic din Nordul Îndepărtat și forțele răului care amenință clanurile și întregul codru. Trebuie să-i înfrunte pe cei mai puternici magi, să intre în rândul Devoratorilor-de-Suflete, dar există un mic secret despre el însuși pe care urmează să-l descopere...

ISBN 978-973-103-273-3

9 789731 032733

www.rao.ro
www.raobooks.com

rao
international
publishing
company